

פרק ראשון

נְלִי התקרבה בצעדים מהירים לדלת דירתה.
השעה הייתה עשר בערב ושקט מוחלט שרר בדירה.
מצפונה הציק לה על שנענתה להפצרותיו של יולי לצאת אתו
לארוחת-ערב לחוג את יום-הולדתה הארבעים ואת עשרים שנות
נישואיהם החלים באותו היום.
היא הייתה מעדיפה לבלות בחיק המשפחה עם הילדים, אך יולי
כל-כך הפציר בה – "לזכר הימים הטובים ההם" – שהיא נענתה
לבסוף.
הארוחה הייתה מעולה, יולי הרעיף עליה אהבה רבה, והאוירה
במסעדת-היוקרה התל-אביבית הייתה קסומה.
"הגיע הזמן ש תשתחררי מרגשות החובה שלך כלפי הילדים,
ההורים, החברים, התלמידים וכל העולם," הוכיח אותה יולי בחיוך,
"אל תשכחי שאני זה שאוהב אותך יותר מכולם, אז תקדישי לי
לפחות כמה שעות מדי-פעם ובטח במאורע כל-כך אינטימי כמו
היום."
כך אמר, והיא הנהנה בראשה ולחשה לו שהוא צודק.
אבל עכשיו, עם התקרבה לדירה, שוב חשה חרטה על שלא
שיתפה את הילדים בשמחתה.
נלי פתחה את הדלת. לא היה אפילו אור במסדרון.
מה כבר קרה, חשבה בבהלה, בטח איזה אסון, הרי דודי ודנה
הבטיחו לה במפורש שיחכו לה בבית עד אשר תחזור מהארוחה.
לפתע נדלקו עשרות נרות והמון קולות צעקו: "הפתעה!"
מוסיקה עליזה פרצה, וכל הנוכחים עטו עליה וחיבקו אותה
בחום.
"תדליקו את האור," צעקה נלי, "אני לא רואה כלום."
האורות נדלקו כולם ומול עיניה המשתאות עמדו כל בני
משפחתה, חבריה ומכריה, וחיוכים רחבים על פניהם.
היא חיבקה בחום את דודי ואת דנה, ופרעה את שְׁעָרו של יולי

בטון מוכיח :

"עשית לי תרגיל הסחה כמו שלמדת בצנחנים ואני, התמימה, נפלתי בפח ! אבל אל תדאג – עוד כמה חודשים יש לך יום -הולדת חמישים, ואז, חביבי... תראה מה שאני אעשה לך !"

נלי לא ניסתה להסתיר את אושרה, וניגשה מאחד לאחד, התחבקה, התנשקה, לחצה ידיים, וצחקה ללא הפסקה. עבודה זה היה מעבר למסיבת-הפתעה. עשרים שנה היא נשואה ליולי והוא מעולם לא חרג מהשגרה בהזדמנויות מעין אל ה: פרחים, תכשיט, סוף שבוע, אבל זו הפעם הראשונה שנטל על עצמו את הפקתה של מסיבה – רק בעבודה, כשהיא גיבורת הערב ולא המארגנת שדואגת לכול.

נלי הייתה לבושה בשמלה לבנה, שְעֵרָה הבהיר השופע אסוף, ופניה הצחים הבלטו שתי עיניים כחולות, עירניות.

"יפהפייה כמוך לא זקוקה לאיפור !" נהג יולי לומר לה. פני המדונה שלה הביעו רוך, תום ואמון, ללא שמץ של העמדת-פנים. יולי השווה אותה למלאך בתמונת המדונה של הסלעים של ליאונרדו דה וינצ'י, והתלוצץ שהוא התאהב בדמות מהרנסנס האיטלקי, שקמה לתחייה באיחור של חמש מאות שנה בעיר לאריסה שביוון.

נלי דורון הייתה בעצם שריד מהדור הישן, והיותה חריג מסוים בקרב חברותיה: הייתה רעייה מסורה, א ימא נהדרת ועקרת-בית טובה. נראה שבחרה במודע לחיות בצל בעלה המצליח, והסתפקה בהוראה בכיתות היסוד על-מנת למצוא לעצמה סיפוק מקצועי.

רבות מחברותיה היו נשות-קריירה, ומרביתן שילמו על כך מחיר כבד, שנלי נרתעה מפניו: חלקן היו גרושות, וגם הנשואות שבהן לא תמיד הצליחו כמותה למצוא את האיזון בין טיפוח הקריירה לטיפוח בן-הזוג, הילדים והבית.

יולי בעלה היה שחום מאוד, אתלטי, עיניים שחורות, שְעֵר כפחם עם מְשיחוֹת קלות של אפור פה ושם. הוא היה עדיין במלוא אונו, ומקריין ביטחון עצמי ואמינות. חבריו התלוצצו שהוא נראה כמו בדווי, ועל כך השיב יולי שבעצם הוא נולד בנווה-מדבר – קהיר, שלמרות מיליוני תושביה ושכבות האספלט שלה, נשאה עדיין אופי מדברי.

את רוב שירותו הצבאי ושירות המילואים כרב-סרן בצנחנים עשה בנגב ובסיני. היה משהו צבאי גם בלבשו – חליפות-ספארי ללא עניבה, לבוש מאוד לא מקובל בנוף העסקי של תל-אביב, שניסה להיות העתק של ניו-יורק. לא ברור היה האם נרמז כאן געגוע לפשטות צבאית או אולי דווקא למוצא המצרי שלו. למרות הניגוד במראה החיצוני שלהם, יולי ונלי תאמו זה לזה באופיים. שניהם נחשבו אנשי משפחה, משתדלים להתרחק מחיי החברה התוססים סביבם, ומבלים את מרבית זמנם הפנוי בחיק המשפחה, בהצגות וקונצרטים ועם מספר מועט של חברים ממש טובים.

יחד עם זאת, בשל היותם אהודים למדי, ובזכות קשריו העסקיים הרבים של יולי, היה להם חוג מכרים רחב שמנה מאות אנשים. רבים ראו דווקא בשני ילדי-מהגרים אלה בנים נאמנים ל"ארץ ישראל היפה של פעם", מה שהחמיא ליולי מצד אחד, אבל גם העלה על פניו גיחוך קל.

דוד, בנם הבכור, דודי בפי כול, היה בן שמונה-עשרה, תלמיד כיתה י"ב, יקיר הבנות והמורים, ספורטאי מצטיין. פניו הנבונים, שְעָרו הערמוני ועיניו החומות לא הסגירו את סוד הקסם שלו. הייתה לו אישיות קורנת שמעטים יכלו לעמוד בפניה.

דנה אחותו, בת השש-עשרה, ירשה מאביה את השְעָר השחור והעור השחום ומאמה – את העיניים הכחולות. פניה היו תמימות וניכר עליה שהיא עדיין ילדה. היא העדיפה את חוג ריקודי הג'אז, את השחייה ואת הקריאה על-פני יציאה עם בחורים, ויולי היה צוחק ואומר לה: "את הבחורה הטובה היחידה שנותרה בתל-אביב, רואים שהתפוח לא נופל רחוק מהעץ."

"העץ, אתה בטח מתכוון לאימא!" הייתה משיבה לו.

"מה פתאום? אני מתכוון לעצמי."

היה קשר מיוחד בין יולי ודנה. הוא היה הגיבור שלה, היא התיעצה איתו בכל דבר, והצהירה שלא תתחתן עד שתמצא מישהו הדומה בדיוק לאביה.

מדרך הטבע, נלי הייתה קשורה מאוד לדודי, והייתה מוכנה אפילו להעלים עין משיירת הנערות שהיה מביא לחדרו, שאף אחת לא החזיקה מעמד יותר משבועות מספר. "רק אל תעשו יותר מדי

רעש בלילה, "הייתה מבקשת בחיך, "זכור שאחותך הקטנה ישנה בחדר הסמוך, ותשתדל לא להפוך אותי לסבתא מוקדם מדי."

*

הסלון הענק ב פנטהאוז של משפחת דורון בנווה-אביבים היה מקושט במוטיבים של מקדש יווני. מלצרים בלבוש יווני עתיק הגישו מאכלים ומשקאות בעלי ניחוח ים-תיכוני.

גם הדי-ג'יי קיבל הנחיות מפורשות להשמיע רק מוסיקה האהובה על נלי. מוסיקה יוונית, כמובן, אך בשילוב עם שירי חווה אלברשטיין, מוסיקת קאנטרי, מחזות-זמר של אירווינג ברלין, ושנסונים של איב מונטאן.

בפינת החדר ניצב אריה סימון, גבר כבד-גוף בן שבעים וחמש עם פנים מפיקות מתיקות, אך הזכוכית הכהה של משקפיו הסתירה עיניים מרושעות. הוא היה דודה של נלי, מצד אביה. לידו עמד פרופסור הַדס שוֹטֶן, שעל-אף גילו הצעיר יחסית – לא יותר מארבעים – שֶׁעָרָו היה לבן כולו ועיניו טרוטות, מימיות, עם נימי-דם, והוא גרר רגל ימין בעקבות אירוע מוחי. אריה, שראה את דודי עובר על-ידו, כרך זרועו בזרוע הבחור, וגרר אותו אליו בחיבוק עז.

הוא נפנה לעבר הפרופסור:

"הדס, ידעת שהפרחת הזה קרוי על שמו של אבי, דוד, שנספה בשואה? אני הייתי הסנדק של דודי, נכון, גבר? נלי, האחיינית שלי, הסכימה לקרוא לילד על שם סבא שלה. אל תשאל, יולי התנגד, הוא רצה לקרוא לילד דרור או דותן, משהו מודרני שמתחיל בד', כמו שם המשפחה שלהם דורון. אבל נלי אמרה לו: אדרבא, תקרא לו דוד, כי יש בשם אפילו שני ד'. הבחורה הזאת, כשהיא רוצה להשיג משהו, שום דבר לא יעמוד בדרכה. אל תסתכל על יולי שהוא כזה מאצ'ו וחזק. היא רק נותנת לו את התחושה שהוא השולט בבית, כמו שמצופה מבחורה יוונייה ממושמעת ממוצא ספרדי, אבל בבסיס – יש לה אופי של ברזל. לך אין ילדים?"

דודי ניצל את ההזדמנות והשתחרר מחיבוק-הדוב של אריה. "לא, אני לא נשוי," השיב הדס, "אבל אתה יודע? אם הייתי פוגש בבחורה כמו נלי, הייתי מתחתן מחר. יולי דווקא סיפר לי

שעבד אתך הרבה שנים לפני שהפך לעצמאי."

לאחר מחשבה קצרה, ענה לו אריה:

"מהיום שהתחתנו. אני הכנסתי אותו לעסק שלי. רציתי לעזור לקטנה, כי אתה יודע, אבא שלה היה רק פועל פשוט, אפילו שביוון הוא היה מורה לספרות ויוון העתיקה וקרא לבת שלו... נלי זה פנלופי, כן, כמו זאת מן האודיסיאה, יולי לא סיפר לך? היא יודעת בעל-פה קטעים שלמים מן האודיסיאה וגם מן האיליאדה – במקור! אבל אחרי שאחי היה בשואה וראה איך כל המשפחה שלו מתה, הוא איבד כל רצון לעשות משהו בחיים ונשאר שבר-כלי חולני. בשנים האחרונות מצבו הולך ומידרדר, והוא לא יכול אפילו לזוז מהבית. אשתו מטפלת בו במסירות, לא זזה ממנו. תאר לעצמך שהיא לא הייתה מוכנה לבוא אפילו למסיבה של נלי בלעדיו. אצלי זה היה בדיוק ההפך: כשהנאצים ימח-שמם הגיעו ללאריסה איפה שגרנו, אני ברחתי אל ההרים – הר אולימפוס הוא לא רחוק משם. הצטרפתי לפרטיזנים הקומוניסטים. איך שאתה רואה אותי, אני הרגתי במו-ידי עשרות חיילים גרמניים והוצאתי להורג ארבעה-חמישה חברי'ה שלנו שנחשדו בבגידה. מאז ומעולם, לא סבלתי בוגדים, זאת נקודה רגישה אצלי. העמידה כנגד כל הסיכויים מול הנאצים היא זו שנתנה לי את הכוח להצליח בחיים, להמשיך ללמוד, ואחר-כך להקים את הביזנס שלי. אני לקחתי את יולי אליי עוד כשהיה פרחח, ובזכותי הוא התקדם, כי הוא למד ממני הכול."

"אני לא מבין, אריה, תמה הדס, "אם כל-כך עזרת להם, למה

יולי עזב אותך בסוף, הוא לא היה מספיק טוב?"

"הוא היה קצר-סבלנות והיו עוד כמה סיבות שבהזדמנות אספר

לך עליהן!" השיב אריה כשהוא מתקשה להסתיר את כעסו, "בער לו התחת, הוא כעס כשהבאתי את אלי פוקס בתור מנכ"ל. אתה מכיר את פוקסי, זה שעומד שם, השמנמן הנמוך עם הטוקסידו – הוא קיבל על עצמו את תפקיד הקונפרנסיה של הערב – עד לגיל שישים וחמש, אני בעצמי הייתי המנכ"ל, אבל כבר לא היה לי הכוח להמשיך ואז הכנסתי את אלי, איש מחקר שעשה את הדוקטורט שלו בפרמקולוגיה באיטליה. אתה יודע, בחברה כמו שלנו, לא טוב שהמנכ"ל לא יהיה איש מקצוע. אז, אחרי כמה שנים, כשיוולי הבין שאני מבסוט מאלי, הוא החליט לפרוש. ואל תחשוב – אלי הוא אולי

במקור איש מחקר, אבל בעסקים יש לו ראש טוב, ומאז שהוא בא, קפצנו מדרגה. יולי הוא יותר מדי יפה-נפש, לא מוכן אפילו קצת לכלוך את הידיים, ובעסקים גדולים לפעמים אין ברירה, וצריך לעגל פינות, אתה יודע. בקיצור, יולי התאים לנו כל זמן שהיינו חברה קטנה וקיימנית. אבל כשרצינו לגדול... מה יש, אצלך הוא גם כזה פיינשמן? "

הדס נפל בפח שטמן לו אריה, ובלי שנתבקש אפילו, החל לפרט באוזניו את מצבה של החברה שלו:

"אנחנו עדיין באמת חברה קטנה עם אווירה של סטארט-אפ...

'קיימנית'..."

"לא התכוונתי להעליב!"

"לא, זה בסדר. עובדה – גם קוראים לנו 'מולקולה'. אנחנו קטנים אבל איכותיים. אני לא יודע אם שמעת, אבל אני עלייתי על המצאה מהפכנית בתחום הסרטן, ויולי הרים הנפקות בישראל ובוול-סטריט בצורה יוצאת מהכלל. אבל הכסף הולך ואוזל ו...מחיר המניה התחיל לרדת, ואם לא נצליח למצוא משקיעים ומהר, אני לא יודע איך זה ייגמר. חוץ מזה, כמו שאתה רואה, חטפתי אירוע-מוחי ואני סוחב רגל, כך שאני לא בשיא הכושר, כפי שהייתי פעם. יולי אצלי הוא איש חיצוני, אבל מתפקד כמו מספר שניים ודואג לכל הצד העסקי של החברה. נתתי לו הרבה אופציות והוא גם השקיע הרבה כסף משלו בחברה. למרות כל הירידה במחיר המניות, מה שיש לו היום ביד שווה מיליונים של דולרים. אבל הוא עדיין לא יכול למכור הכול, כי רוב המניות שלו מוקפאות. אני מתפלא שיולי לא סיפר לך עלינו, אתה הרי הדוד של אשתו."

"לא סתם דוד, גם את הבית הזה שאתה נמצא בו אני מימנתי לו,

ואיזו הכרת-תודה אני מקבל? הוא קם ומסתלק ועוד מעמיד פני נעלב נוסף לכול. אני רואה אותו בקושי רק פעם בשנה והוא לא מספר לי כלום ממה שהוא עושה – סוד גדול! אבל, אתה יודע, הרי אנחנו באותו התחום ולחברה שלי יהיה אולי עניין בהמצאה שלך. תתקשר אליי השבוע וניפגש, מה יש לך להפסיד? החברה שלנו , 'לאריסה-תרופות', על שמה של לאריסה, העיר שלי ביוון, שחי בה היפוקרטס. לכולם אני מספר על הקשר בין העיר לאיש, כי זה מאפיין את האינטגריטי של העסק שלי, אתה יודע – שבועת היפוקרטס של

הרופאים – ובעסקי תרופות, מי כמוך יודע כמה זה חשוב, כי אנחנו עוסקים בדיני-נפשות! זה גם המוטו שלי בחיים – הגינות, הקרבה ויושר כלפי כולם, כי בשביל מה אנחנו חיים אם לא בשביל לעזור לזולת?”

נלי התקרבה לאריה. בחושיה המחוודים קלטה איתותי סכנה מכיוון הקשר המתקדם בין דודה לבין הדס. אריה מעולם לא סלח ליולי שעזב אותו, והיא חששה שינצל כל הזדמנות בשביל להתנכל לו. מבעד למעטה המנומס, הלבבי והדביק של אריה, הוא היה מסוכן יותר מנחש, פועל תמיד בחושך, וכל זה – עם תדמית של אזרח הגון, תורם לקהילה ומקובל בחברה, אך מעטים ידעו שמאחורי הקלעים הוא נוהג כמאפיזו מהסוג הגרוע ביותר. לא סתם אביה היה אומר על אחיו בלאדינו שהוא “גונב פיתות ומנשק מזוזות”.

היא עצמה עודדה את יולי לעזוב אותו, למרות שידעה כי בעלה, הוא שבנה את לאריסה, אבל זכה רק לפירושים מההצלחה. מאז שאלי נכנס לחברה, הידרדרה רמתה האתית לשפל, ויולי נדרש לעשות מעשים שהיו על גבול הפלילים, עד אשר הרגיש שהוא לא מסוגל עוד לשאת זאת, ואם הוא רוצה לשמור על צלם-אנוש, עליו לעזוב לאלתר.

אלי פוקס, שגם אותו ראתה להפתעתה במסיבה, היה גבר גוף כבן שישים, עם עיניים קטנות, בעל תנועות זריזות ועצבניות, כמוכה תזזית. הוא הצטיין בהומור ציני שחיפה אולי על העדר ביטחון עצמי. עם זאת, הייתה לו אמביציה ללא מצרים, והוא היה מוכן לדרוך על גוויות, תרתי משמע, על-מנת להגיע ליעדו. אריה השתמש באלי על-מנת להוציא לפועל את כל המזימות האפלות שנולדו במוחו הקודח, ושניהם ציפו שיולי ישתף עמם פעולה. נלי אמנם קיוותה שיולי יעזוב את החברה, ועם זאת היא מעולם לא הבינה מדוע החליט לעזוב דווקא כשחזר עטור תהילה מפריס בעקבות ההצלחה העסקית הגדולה ביותר שהביא יולי ללאריסה.

נלי מיהרה לגשת לאריה ולהדס, ועוד הספיקה לשמוע את דבריו האחרונים של אריה.

היא נישקה את דודה ואמרה לו: “אני שמחה שאתה פה, לא רואים אותך כמעט בזמן האחרון.”

"תזמיני אותי ואני אבוא," השיב בחיוך, "את הרי יודעת שאני אוהב אותך כמו בת."

כמו בת, חשבה, הוא בטח אוהב אותי כמו את בנו שהפך לדגנרט מושלם לאחר שאביו עזב אותו בידי אמו האלכוהוליסטית בגיל שנה, ואילו הוא עצמו פתח במסעו הארוך לתוך חמשת הנישואין והגירושים הנוספים שלו.

"אני רואה שכבר הספקת להכיר גם את הדס." אמרה נלי, מקווה להציל משהו מהשיחה שלהם, ואם לאו – אז לפחות לשנות את הנושא. היא נפתחה אל הדס: "מה שלומך, הדס, איך הבריאות, אתה אוכל את העוגות שאני שולחת לך עם יולי? אתם הרווקים, אם לא נותנים לכם אוכל טוב, אתם מסוגלים לאכול רק ג'אנק-פוד."

הדס ענה לה בקול רך, נראה היה בעליל שהוא מעריך אותה: "תודה, כל פעם שאני אוכל חתיכת עוגה עם הקפה, אני מברך אותך ומקנא ביולי כמה כיף לו להיות נשוי לאישה כמוך, גם אשפית במטבח, גם לידי בסלון..."

נלי פרצה בצחוק ואמרה: "אל תמשיך או שאני אסמיק. אני מקווה שלפחות את התכונות האחרות שלי, יולי לא מהלל בעבודה. אבל אני משאירה אתכם ביחד," הוסיפה בערמומיות, "בטח יש לכם הרבה נושאי שיחה משותפים."

נלי ידעה שהדס אינו מתווכח דיו להסתיר את מה ששמע, ואכן הוא מיד השיב:

"בהחלט, אריה סיפר לי כמה דברים מאוד מאלפים על החברה שלו, על כמה שתמך בכם, על יולי ובכלל."

די היה במעט הזה כדי להבהיר לה שחשייה לא הכזיבו גם הפעם, הזקן כבר הצליח לטפסף את הארס שלו להדס התמים. עם זאת, העדיפה להגיב בבדיחות הדעת:

"אל תאמין לאף מילה שלו. אם אתה רוצה לשמוע את האמת, תבוא אליי."

*

יולי ונלי התיישבו במרכז החדר מול המסך הענק. כל חבריהם התכנסו מסביבם. היו כמאה איש בסלון המרווח.

אט-אט הרעש נדם, האורות כבו, פרט למנורה שמאחורי אלי פוקס, שדמה לפינגווין בטוקסידו ועניבת-פרפר. למרות המראה

האלגנטי שלו, נראה אלי כמי שהתחפש בפורים בתחפושת לא מוצלחת. עם זאת, אלי היה נואם בחסד וידע לרתק קהל בהרצאות רציניות כמו בצ'יזבטים.

הוא פתח בקול קצת מהוסס, אך מיד צבר ביטחון: "יולי... יולי דורון, שכפי שאתם יודעים, נולד אוהב אותי, שכנע אותי להנחות את הערב ולהתלבש כמו ג'גולו. אפילו כשנפגשתי עם מלכת בריטניה לא לבשתי טוקסידו ואם אני עושה זאת הערב, זה רק כי אני אוהב את נלי ובשבילה אני מוכן ללבוש כל דבר וגם... שום דבר..."

צחוק גדול עלה מהסובבים. נלי הסמיקה. יולי החל לחשוש שמא ינצל אלי את ההזדמנות כדי להיפרע מכל החשבונות הפתוחים שביניהם, וכבר החל להצטער שנתן לו את התפקיד המרכזי באירוע. מעודד מן התגובה, אלי המשיך:

"יולי כתב וביים את תכנית הערב, והציב לנו רף שיקשה לנו לעמוד בו. עכשיו גם אשתי תרצה שאכין לה מסיבת-הפתעה, ואשתך, ואשתך... אשתי, את שומעת, אני נשבע לך שביום-הולדת הארבעים שלך, בעוד מינוס עשרים שנה, אעשה לך מסיבה עוד יותר מפוארת מזאת. אני אמנם הייתי הבוס של יולי בלאריסה, אבל את כל העבודה הוא עשה לי, הוא הכין את הדו"חות, את הנאומים, את המאזנים, כך שאני די רגיל להקריא את מה שהוא כותב. אבל בפעם הראשונה אני עושה את זה במסיבה, ומי יודע, אולי זה ימצא-חן בעיניי ונוכל, יולי ואני, לחדש ימינו כקדם ולעשות הסבה מקצועית לקריירה חדשה 'עלי-במות', כמו שאומרים. ואם לא אצליח הערב, אני בטוח שיולי יתלה אותי בפפיון הזה, ואז יוכל סוף סוף לרשת את מקומי."

יולי נשאר דרוך, מקווה בכל לבו שאלי לא יעבור את הגבול. לא הטרידו אותו ההערות העוקצניות, כי הצליחו לעורר צחוק בקהל. הוא שלח מבטו לעברה של נלי, לראות איך משפיעים הדברים עליה, כי כל רצונו הערב היה לשמח אותה.

"היום אנו חוגגים חג כפול, הכריז אלי, "את יום-הולדתך הארבעים, נלי, ואת יום נישואיכם העשרים. אנו נחזור במנהרת הזמן עשרים שנה אחורנית לשנת 1974, מיד אחרי מלחמת יום כיפור. נלי עדיין תלמידת סמינר בת עשרים, תמימה וחסודה, כמו שהיו אז

עלמות-החן, והיא פוגשת את יולי, חייל-מילואים שחוזר מסיני, סרן בן שלושים, ומתאהבת בו. נו, מילא, נסלח לה, המדים והדרגות סחררו אותה. תוך שבועיים מדברים על חתונה, אז חתכו מהר דברים, לא כמו היום שעוברים לגור ביחד, משתמשים בסחורה, ואחרי שנתיים מחזירים אותה לכל-בו... " כמו סטנד-אפיסט מקצועי, חיכה אלי שקולות הצחוק יימוגו, והמשיך: "העלילה מתרחשת בדירת-הרווקים של יולי בתל-אביב, קצת מבודקת, אבל אחרי ליל-האהבים היא תהיה עוד יותר. זה לא היה בטקסט של יולי, זו תוספת שלי..."

נלי הייתה יותר ויותר נבוכה. היא לא אהבה במיוחד את החשיפה הזאת, כשמסביב כל ידידיה מתמוגגים מצחוק.

היא לחשה ליולי:

"מה עשית לי, יולי?"

"הסרט של אותו לילה," המשיך אלי, "שבו הציע יולי לנלי

נישואים, פשוט נשרף מלהט האהבה, אבל נשתמרה לנו חליפת המכתבים ביניהם שנמשכה החל מיום המחרת, כי יולי חזר לסיני, והמסכנים היו צריכים להסתפק בקריאת מכתבים עד לפגישה הבאה. ועכשיו קבלו אותם — יולי ונלי הצעירים, במסע אל העבר הקסום... עם כמה צינזורים מתבקשים..."

הוא קרץ לקהל ונסוג אל הצד, כיאה למנחה שמכבד את עצמו. על המסך נראה עכשיו סרט עם מראות נוף עוצרי-נשימה של מפלי-מים ונהרות גועשים, וברקע התמונות בקעה המוסיקה של "חלום ליל-קיץ" מאת מנדלסון.

ליד הקיר נדלק האור מעל לשני הילדים של נלי ויולי, שישבו על שרפרפי-בר גבוהים זה מול זה.

דוד היה לבוש במדי סרן עם כומתת צנחנים, ואילו דנה לבשה שמלה לבנה ארוכה ומתרחבת.

לצלילי מרש החתונה, החלו דנה ודוד לקרוא את המכתבים שכתבו הוריהם זה לזה.

הקהל הרגיש איך למרות החשיפה האינטימית, אין הוא שותף למציצנות זולה, אלא לחוויה אמיתית ומרגשת שהתעצמה מן העובדה שאת רגעי האהבה מלפני עשרים שנה משחזרים שני ילדיהם המקסימים.

דנה: "התעוררתי הבוקר מוקדם, רציתי לספר לכל העולם עד כמה אני מאושרת, עד כמה טוב לי. בכלל, ביומיים האחרונים אני טובעת באושר, הוא עולה ומציף את כל גופי, את כל נשמתי. אני שמחה שזה הדדי, וכבר עכשיו אני מעמידה את עצמי לרשותך מתוך אהבה ונאמנות. דוריל'ה, אני מחכה כבר לרגע שתהיה כולך שלי!" דוד: "מוזר, מתחתנים. מתחילים בחיים חדשים. לא נהיה עוד אדונים בלעדיים לגורלנו. כל זה בא כרעם ביום בהיר. אמש הכרנו ואנו כבר נשואים. לפתע התחוור והתברר הכול. התחוור כי אין טעם עוד בחיי רווקות עקרים, שאושרנו נתון בידינו ואנו רוצים להיות ביחד לתמיד."

דנה: "אני שולחת לך עוד תמונה במכתב זה. מה דעתך עליי בבקיני? את תמונתך אתלה היום בערב בחדרי וכל ערב אדבר אליך, בסדר? זה יהיה נפלא. אני אדבר ואתה לא תענה. נכון שיש סיכויים שנסדר ככה?"

דוד: "רעיונות ללא סדר. כל רגע – חדש. ומעל לכולם – הידיעה. ההרגשה הברורה, כי טוב אנו עושים. זה יעודנו וביכולתנו להסב אושר זה לזה. למה דווקא עכשיו? איך פתאום נעשה הכול ברור כל-כך. מדהים שאצל שנינו גמלה בבת אחת המחשבה – שאנו אוהבים ורוצים להיות תמיד ביחד."

דנה: "יולי, יש אנשים הקושרים את עתידם על סמך היכרות של שנים. אנו קשרנו את גורלנו על סמך חוויות של רגעים. כי השנים לא חשובות, רק הרגעים. עולם ומלואו יכול להיות אצור ברגע אחד. והרגעים שלנו הם ארוכים, ארוכים. וכך, כל החיים שלנו יהיו הצטברות של רגעים מאושרים, רגעי אהבה ואמון הדדי, כמו אלה שחווינו ביחד עד כה."

דוד: "היה נהדר, אמש, שלשום – היה נהדר. וכל החיים שלנו חייבים להיות כך. אנו חייבים להתחדש. לרענן את עצמנו כל פעם. לא להתעייף. בכל רגע אני מגלה בך משהו חדש. ואפילו כשאת חוזרת על דבר-מה, את אחרת."

דנה: "היום אדבר עם הוריי, עם אחותי, בקשר לשנינו, ואני משוכנעת שהם ישמחו. עוד מעט אהיה לצדך, נהיה ביחד, נאהב ביחד ונחיה באושר ואושר ואושר, עד סוף ימינו... מאשתך (נכון שאני כבר אישה?) הקטנה, הנאמנה, האוהבת והמתגעגעת, נלי."

דוד: "פרק חדש נפתח. יחי הנישואים!! תחי האהבה! עכשיו יש לי הכול. אני על ההר, משקיף מאחור לתהומות העבר ורואה מלפנים את זוהר העתיד. שלך באהבה, יולי."

עם סיום הקריאה נשמע גם האקורד האחרון של המוסיקה בתזמון מושלם.

הייתה שתיקה מסביב.

יולי שוב הביט בנלי מתוך חשש.

היה זה הימור להביא את המכתבים. אם יעוררו בשומעים גיחוך במקום התרגשות, הוא לא ידע איפה לקבור את עצמו. על-פי המבטים שבעיני רוב המסובים, ואפילו דמעה או שתיים שנצצו פה ושם, הוא חש שעם הקהל – הצליח. אבל מה עם נלי?

נלי הייתה המומה, היא לחשה ליולי: "אתה לא מתכוון להמשיך לקרוא את כל המכתבים האחרים ששלחנו." היא זכרה שהמכתבים שבאו אחריהם היו הרבה יותר נועזים.

יולי הרגיע אותה, אך בעודו מדבר, פרצו הנוכחים בתשואות. נלי חשה הקלה גדולה ופתאומית, ושוב לא יכלה לעצור את שטף הדמעות ואת ההתרגשות העצומה שלה. היא ניגשה לילדיה, חיבקה אותם וכיסתה אותם בנשיקות. ההימור של יולי הוכיח את עצמו והקראת הילדים ריככה את גילוי הסודות מהחדר.

וככלות הכול, אילו סודות גדולים נחשפו אחרי עשרים שנה? מה שכל זוג אחר עשה כבר בערב הראשון בימים ההם של ילדי הפרחים, הם עשו אחרי שהציע לה נישואים. ביג-דיל, אבל כזאת הייתה נלי, היא חששה כל-כך מכל דבר, שקשה היה לה ליהנות בלי חשבון.

נלי ניגשה למיקרופון, עם חיוך קל על השפתיים:

"יולי, אתה לא יודע מה גרמת עכשיו, עם הגילויים שלך על מה שעשינו לפני החתונה! אני מוכרחה לספר לכם, שכמו כל בחורה ספרדייה חסודה, ועוד תלמידת סמינר נוסף לכול, הייתי אמורה לשמור על הבתולים שלי עד החתונה. ככה היה מקובל אצלנו במשפחת סימון היוונייה, לפחות מאז גירוש ספרד. אבא שלי, שאהב מאוד את הומרוס, קרא לי פנלופי, וככה חרץ את גורלי להיות כמו פנלופי האגדית, סמל הנאמנות לבעל, מין רפלקס מותנה."

"תמורת מאה שקלים למרשם התושבים," אלי התפרץ ואמר, "את משנה את שמך לבובולינה, אני פותר אותך מהתסביך הזה, וסוף"

סוף תוכלי להיות שלי, מיידאלע!"

"כשאמרתי לאבא שאני מתחתנת עם מצרי בן שלושים עם הרבה ניסיון אחרי שבועיים של היכרות בלבד, נדלקו אצלו הרבה נורות אדומות. הוא אמר לי שכל מה שהוא רוצה זה רק 'דבר אחד' – אחר-כך הסתבר לי שהוא רוצה דווקא הרבה דברים – ושהמצרים הם בדווים, היום פה מחר שם, ואם אתמסר לו, הוא יעזוב אותי יום לפני החתונה. סיפרתי לו שהאימא שלו ממוצא יוני, מה שקצת העלה את המניות שלו. ניצלתי את הרגע ואמרתי לו בלהט שמבעד למעטה הקשיחות מסתתר אדם רך ועדין, שאוהב אותי מאוד ושגם אני אוהבת... טוב, יולי כבר ממילא גילה לכם סודות מהחדר, אז אני גם אגלה משהו שאולי מעטים מבינים יודעים." נלי הפסיקה לרגע והמשיכה בצחוק שובבי: "יולי, אתה תהרוג אותי, אבל אני אספר לכולם מה המקור האמיתי של השם יולי, על-מנת להראות להם שאנחנו באמת זיווג מהשמים. כי יולי, בעלי, הבעל של פנלופי החסודה והנאמנה, זה קיצור של... יוליסס! אבא שלו היה חבר במכבי בקהיר והחליט שהבן שלו יהיה גם הוא ספורטאי וייקרא אודיסיאוס הגיבור. בסוף הלכו על יוליסס, הגרסה הלטינית של אודיסיאוס, כי לא נאה שחבר מכבי ייתן לבן שלו שם יוני דווקא..." יולי קם. הוא ידע שהחלק הכי רגיש כבר מאחוריהם, ואם את זה עבר בשלום, יש לקוות שהערב יהיה לא-פחות מוצלח. הוא ניגש לנלי וחיבק אותה:

"נלי, אנחנו כבר נגמור את החשבון אחר-כך... אל תשאלו איזה תסביכים עשה לי השם הזה כשהייתי קטן. כל הילדים בכיתה היו צוחקים ממני, כי למגנת לבו של אבי, הייתי ילד ביישן וחלש. רק אחרי שעליתי לישראל נעשיתי כזה ג'באר. ליתר ביטחון, איך שבאתי לכיתה במעברה, אמרתי שקוראים לי יולי כי נולדתי ביולי, ומאז נשארתי יולי, על-אף כמה ניסיונות שהכשלתי לקרוא לי יואל. אף אחד לא ידע עד עכשיו על הפרשייה העלומה הזאת מעברי, אז דיר באלכום, מי שיקרא לי יוליסס עוד ירגיש את נחת זרועי!" נלי לקחה ממנו את המיקרופון והמשיכה:

"בואו נחזור לסיפור עם אבא שלי. כששכרנו את הדירה ברחוב יונתן הופסי, כמה ימים לפני החתונה, אבא הביא לנו במתנה מיטה זוגית, אבל השביע אותי שאתאפק, ועד החתונה – את תישני על

המיטה לבד והבדווי, שיישן על הספה ואם הוא מעדיף – על מחצלת. עכשיו – בגללך, יוליסס, מתוק שלי...” התרפקה על יולי בקול עורג: ”הו, אני מתה להרגיש את נחת זרועך... בגללך, כולם יודעים שלא כל-כך הצלחתי להתאפק, וכמה שאני מכירה את אבא שלי, הוא לא יסלח לי גם היום, אחרי שאנחנו נשואים באושר ועושר כבר עשרים שנה.”

לקול מחיאות-הכפיים, ניגש אלי אל המיקרופון והם התיישבו במקומם.

”יש אהבה, יש חתונה, יש עבודה, אבל אין בית! הזוג הטרי גר בדירת-חדר קטנה בצפון תל-אביב, נלי במיטה ויולי – על המחצלת...” הוא קרץ לנלי והוסיף: ”ושניהם חולמים שבבוא העת תהיה להם דירה משלהם, ולפתע, זיק של תקווה: עיריית תל-אביב מפרסמת מודעה על הגרלה לשיכון לזוגות צעירים. את ההגרלה ניהלה אחת מוותיקות היישוב. מה זה ותיקה, אחת שהייתה זוג צעיר במאה שעברה בביאליסטוק, גברת רסקולניקוב, אולי אשתו של ‘החטא ועונשו’. היה לנו קשה לאתר אותה, כי היא היום יותר מבת מאה. אבל כשהיא שמעה שצריך לברך את הבלונדינית שבכחה כששמעה שלא זכו בהגרלה ואת הבעל השחרחר ששרק שריקות בוז, החליטה להטריח את עצמה ולראות איפה הם גרים כיום ואם יש חיים אחרי ההגרלה. גברת רסקולניקוב, בבקשה!”

האורות כבו. על המסך אפשר היה לראות הפגנות אלימות של חסרי-דיוור ושל הפנתרים השחורים.

לפתע נכנסה אישה בת מאה על כסא גלגלים, חטפה את המיקרופון מאלי, והשמיעה בקול של כרוכיה נאום מתובל בידידיש, רוסית וערבית:

”נלי דורון, תיירע מיידאלע. אני עוד זוקיירת איך לפני עשרים שונה פאטם את ובעלייך לבית-היִרְיָה של תל-אביב לטִיִּיקס ההגרלה של זוגוֹצִירִים. הייתם קצת עצבנים כמו מאות זוגוֹצִירִים שצועקו ועושו בלאגנים. עפו שם שְמִירִים וְעִצִּים וזאבטות והיה שמייח! ניסיתי לרגיע-תכם, צעקתי לכם טאבאריש, רבותה, תעבדו קצת ויהיה לכם כייסף לדירה. אפשר לגיע לכל דבר בחיים עם קצת סמיקאלקה. רציתי שנשיר שירה בציבור כמו בזמנים שלנו על הגורן. אבל לא רציתם לשיר את ‘אוי-וי שוראלע, די מאכסט מיר שויין

משיגע'. במקום זה שרתם 'לייחם-עבדה' ושירים 'כמה חרא כמה חרא במדינה שלנו, יא אוחתי, יא חביבי, שירים אום כולסום, רק את זה אתם יודעים. הפושטאקעס צעקו לי – 'אוסקוט, יא מלעונה, תסתמי את הג'ורה, יא שרמוטה, ססמאק, לך ייש כבר דירה ולנו איין אפילו דיר. לא רוצים שירה, יא מג'נונה, רוצים דירה!' באמת, גולדי צודקה, היים לא היו בכלל נחמדים. פסוף, לא זכיתם, כי רק איילה משלנו, אינסער קינדער, קיבלו דירות, בלי פרוטקציע. אבל את צריכה להודות לי, כי אם הייתם זוכים, הייתם עדיין גורים בפחירבעס-שיכון-עמידר שהצענו לכם, במקום לוגור בפנטהאוז אלגנטי שלכם. אז עכשיו שייש לכם דירה, אתם כבר יכולים לשיר, תושירו כולכם אתי 'טומבלליקה', ומי שלא ישיר, לא יקבל א-דיקה' אלא יקבל א-שמיקה'..."

נשמעה טומבלליקה מפי מייק בורשטיין, וה"זקנה" ארגנה שירה בציבור, בידיש תקנית, כשכולם מצטרפים.
"סימה קאליפה", קראה נלי בסוף השיר, "שכה אחיה, ואני באמת חשבתי שזאת גברת ספושניקוב, אגב, לא רסקולניקוב, כמוכן. אוי-אוי, סימה'לה, את כישרון מבוזבז! היית צריכה להיות שחקנית במקום עורכת-דין. איזה מבטא יידישאי מושלם! רואים שזו מאמע לושען שלך. יאללה, תוריד קצת את התחפושת שנשטוף את העיניים ותראי לנו איזו פצצה את."
סימה הסירה את התחפושת בצורה דרמטית, והתגלתה בשמלת מיני שחורה עם מחשוף ענק.

נלי הביטה בה בעיניים משתאות ונזדעקה:
"הצילו! פצצה מתקתקת, לא-קונבנציונלית, סימה'לה, את עוד יותר חתיכה מכפי שראיתי אותך לפני כמה שנים. יולי, תביא מהר את חגורת הצניעות שאלביש לך, את ממש סכנה מהלכת..."
אלי התפרץ וקרא: "מאמושקה, תוודאי שילבש את החגורה גם כשהוא יוצא למסעות-הצלב שלו בחו"ל."
סימה ענתה בצחוק: "מה יש לכם כולכם, עכשיו אני אישה נשואה ומכובדת..."
אלי מיד הוסיף: "בלילה אין אישה מכובדת, יש רק אישה מחורמנת!"
נלי נתנה לו סטירה קלה: "די, תפסיק עם השטויות שלך, היית

ותישאר תמיד One track minded. קדימה, תמשיך בתכנית. " היא לקחה את סימה והושיבה אותה לידה. סימה יכלה להיחשב העתק-פחם של יולי בצבעים הכהים של העור והשער, ועם זוג עיניים שחורות-שקדיות, שמאחוריהן הסתתרה אישיות מורכבת של אישה חכמה, שאפתנית ועיקשת. האורות כבו, פרט לאור על אלי: "נלי, ניחנת בכל המעלות! את מורה מצטיינת, ועל כך יוכלו להעיד כל הזאטוטים שמעריצים אותך. את א-ידישע מאמע, מתעניינת בלימודים של ילדייך, עוזרת להם לפני הבחינות ומטפלת בהם במסירות כשהם בריאים וכשהם חולים. יולי אף פעם לא בבית, כל הזמן בנסיעות, ואת בבית מקרצפת כל יום, כי את לא סובלת עוזרות, ואת היחידה בצפון תל-אביב שמחזיקה בית כזה נקי ומצוחצח בלי עזרה. אשתי, אוי אשתי, את שנותנת פרנסה לחצי דרום-מזרח-אסיה, את שומעת? בואי תלמדי מגלי ותפטרי את העוזרת, הכובסת, המגהצת, הטבחית ובראש וראשונה את המסאג'יסט שלך... ואם זה לא מספיק, נלי, הבית שלך תמיד שופע מאכלים יווניים עסיסיים. אני זוכר שכשעבדתי עם יולי, הוא היה מפסיק כל יום את הישיבות באחת בצהריים ואומר: עכשיו אני רץ הביתה לאכול את הסופלאקי של נלי. "

"כך אתה חושב? האמת שכל צהריים האכלתי אותו קוסקוססס והוא השקה אותי אווזו!" קראה נלי ממקום מושבה. ההפתעה הייתה כל-כך גדולה לשמוע את נלי מתבטאת בצורה כה נועזת, שהיא גררה אחריה התפרצויות צחוק ותשואות רמות. אלי אמר בקול עמוק ורציני: "נלי דורון, אפילו אני בשוק מההערות שלך! בגלגול הבא אני אתחתן עם יונונייה, מגיע לי, אחרי שלושים שנה עם הפולנייה שלי. דרך אגב, אתם יודעים איך אפשר להקפיד זרע? שוכבים עם פולנייה! המ. טוב! אמרו לי בלי בדיחות גזעניות! נחזור אלייך, נלי – כמו במטה-קסמים, אחרי שלימדת, קרצפת, האכלת והשכבת, יש לך עוד כוח לצאת ולבלות. את דואגת למנויים לכל התיאטראות ולפילהרמונית, ואתם רואים עשרות מופעים בשנה. הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה מוסרת שמאז שהתחתנתם, בטח צפיתם ביותר מחמש-מאות הצגות. ואם הייתי מתעסק עם נקבה אחת על כל

הצגה שראיתם, הייתי עולה לשמים בבוא יומי עם כזה חיוך רחב, שלא היה אכפת לי להגיע ישר לגיהנום."

נלי הפסיקה אותו:

"אל תדאג, עוד תגיע... אבל, אמור לי, דון-ג'ואן דה-לה שמאטע, אתה לא מפחד מאידס?"

"עדיף למות א-יינגע קנאקער ולא א-אלטע קאקער!" ענה אלי מיד, וגרף את צחוקם של הנוכחים. "אבל עכשיו ברצינות: נלי, ליולי לא מגיע אישה כמוך. אפילו המגרעת הכי גדולה שלך, יש בה יתרונות לא קטנים: את לא אוהבת לטייל בחו"ל. הלוואי על אשתי מגרעת כזאת... בנסיעה שלכם לפלמה, המטוס כמעט והתרסק. באודיסיאה לעשר ארצות באירופה בתשעה-עשר יום עם שני הזאטוטים, הנשמה כמעט פרוחה לך. בנסיעה שלך לריביירה, היית מתוסכלת מהציצים של הצרפתיות. נלי, אני אגלה לך סוד, גם אני מתוסכל מהצרפתיות אבל זה בגלל שאין להן ציצקעס! אבל השיא היה בטיול-שורשים שלכם ליוון, כשבאתונה קרע ממך גנב על אופנוע את התיק שלך עם הכסף, הדרכונים, הכרטיסים וחדוות הנסיעה. לכבוד התכנית הערב, הצליח האינטרפול לאתר את הגנב שבא להביע חרטה כשהתחוויר לו שגם את יונויה, ובשביל לרצות אותך, הוא החליט להזמין אותך לטיול של חודשיים ביוון, על האופנוע שלו מחוף-אל-חוף-אל-חוף. אדוני הגנב, קליספיה!"

האורות כבו.

על המסך נראו סרטים של משפחת דורון מהטיול שלהם ביוון. לפתע הופיע אריה, בתחפושת של שודד יווני עם מצנפת על הראש, משקפי-שמש כהים, צרור מפתחות ביד, והרבה דרכונים ודולרים שמציצים מהכיסים הרבים של האוברול שלו.

על רקע מוסיקה עליזה של חאג'ידאקיס, הוא החל לנאום בעברית מתובלת במילים יווניות, איטלקיות, רומניות, צרפתיות, ערביות, יידיות ואנגליות. בבליל השפות הזה, הביע אריה חרטה על שהוא גנב לנלי את הכסף, החזיר לה הכסף, ולבסוף הרים אותה בזרועותיו וברח אתה למרפסת.

כשחזרו, אריה נטל את המיקרופון ואמר:

"אני רק רוצה להגיד שנלי היא האחיינית האהובה עליי והיא התגשמות כל מה שחלמתי שתהיה הבת, שמעולם לא הייתה לי. נלי,

יש לך אישיות מקסימה ושובת-לב ואילו היו כל הימים דיו וכל העצים קולמוסים, לא היה בהם די לתאר את סגולותיך ומעלותיך! תדעי לך שיהיה מה שיהיה, אני אהיה תמיד לצדך ואת יכולה לסמוך עליי תמיד!"

נלי ניגשה אליו והדביקה לו שתי נשיקות מצלצלות לקול תשואות הקהל.

לקראת סוף התכנית, על רקע "תמונות מחיי הנישואין" של משפחת דורון שהוקרנו על המסך, ולצלילי השיר "על הדבש ועל העוקץ", נטל יולי את המיקרופון וקרא בהתרגשות:

"נלי, את תמיד היית לצדי, נוסכת בי חיזוקים, ביטחון, הרגשה טובה, והפכת לידידתי הקרובה ביותר, מעורה בכל תחומי הווייתי... הנוסחה הכימית שפיתחנו את ואני תחת עץ האהבה, הופכת את המשפחה כולה לתרכובת, לגוף אחד, לנשמה אחת... אז, איך ממשיכים הלאה? צריך להודות על כל רגע שעבר, ולקוות לעתיד טוב יותר. קחי את החיים קצת יותר בקלות, נלי, לא להיות כל-כך פרפקציוניסטית, ליהנות מכל רגע, להודות לחיים שנתנו לך כל-כך הרבה – אושר, בריאות, משפחה טובה, ילדים מקסימים, סיפוק מהעבודה, חברים טובים, רוחה חומרית ואוזן כרויה לשמוע את קול הנפש האהובה. ולמרות שאנו ניצבים בצהרי היום, את צועדת בביטחה לקראת אופקים חדשים, כשכל העתיד פרוש לפניך!"

מחיאות-כפיים חתמו את נאומו של יולי, אבל אלי היה חייב, כרגיל, להגיד את המילה האחרונה:

"ובקצה האופק, אני מחכה לך!"

לפתע נשמע סירטקי סוחף. נלי משכה את האזניים לרחבת הריקודים. תוך כדי הריקוד הסוער נשברו מדי-פעם צלחות חרס. נלי החלה לרקוד עם יולי, אבל עד מהרה נדחקו ביניהם אלי ואריה וניסו לסחוף אותה.

נלי חמקה מהם ומשכה לרחבה את סימה, ורקדה בינה לבין יולי, אך סימה השתחררה באי-נוחות מחיבוקה, ומצאה את עצמה לצדו של יולי, שהגיע שוב אל זרועותיה של נלי.

לבסוף, אריה ואלי משכו גם את הדס למרכז המעגל והוא רקד ביניהם, כשהוא מהדס לקצב הסירטקי, כאילו נדבק אף הוא בחיידק זורבה. כל האחרים עמדו במעגל ומחאו כפיים בקצב הולך וגובר.

פרק שני

כמה שבועות לאחר מסיבת ההפתעה של גלי, ישבו אריה סימון ואלי פוקס בלאריסה-תרופות ועשו ביניהם הערכת מצב. אלי דיווח לאריה שהם הגיעו ליעד שהציבו לעצמם: מניית מולקולה צנחה סוף סוף לשפל חסר-תקדים, בתשעים אחוז, והחברה של הדס שוטן שווה עכשיו בקושי כמה מיליוני דולרים. התרגיל עלה לאריה ואלי פחות מחמישה מיליון דולר והם אווזים בכמות מספקת של מניות כדי שמועצת-המנהלים תיאלץ לעשות את רצונם.

אלי אמר שהעיתוי מתאים להציע הצעת רכש ל שאר המניות. נציגי הציבור, שהם הרי "משלנו", יאשרו. הוא הסביר בפרוטרוט לאריה כיצד דאג שאנשיהם במועצת-המנהלים יקבלו הלוואה עומדת דרך הקרן שלהם באיי קיימאן לרכישת מניות של לאריסה. הם רק ירוויחו מההשתלטות של לאריסה על מולקולה בלי לסכן דבר, ולא יצטרכו לדווח למס-הכנסה וגם לא לבנק ישראל...

"שתוק! אוזניים לכותל." התפרץ אריה כשהוא מביט לצדדים, "הצרה אתך, אלי, שאתה מקשקש יותר מדי. יש דברים שאסור אפילו לחלום עליהם! ... עכשיו אתה חייב לדאוג שאיזו חברה-ייעוץ גדולה תיתן חוות-דעת 'בלתי תלויה' שהעסקה כדאית גם בשביל מולקולה, כי יש סכנה שבעלי-מניות שלהם ינסו לתבוע אותנו בתביעה ייצוגית. אני מאשר לך לשלם ליועצים איזה חצי מיליון דולר על חוות-דעת של שני עמודים ואם הם יחששו, תסדר להם פיצוי נאות כנגד תביעות אפשריות."

"מכל מקום, בפחות מעשרה מיליון דולר, ענה אלי, "אנו מקבלים חברה שתהיה שווה מאות מיליונים, כל זה מתוך הנחה שהתרופה תקבל את אישור רשויות-הבריאות."

"זה – תשאיר לי. אתה תדאג לסגור את הקצוות העסקיים."

"העניין שאסור להשאיר את מולקולה כחברה עצמאית, כי אז לא

עשינו כלום ובעלי-המניות האחרים ייהנו בדיוק כמונו מהפרות.
צריך לשכנע שרק מיזוג מלא אֶתנו יציל את מולקולה, כי היום אין
עוד מקום למולקולות קטנות. היתרונות לגודל של לאריסה, זאת
הערוכה להצלחה!"

אריה קרן מאושר, הוא לא יכול היה להסתיר את שביעות-רצונו
ואמר כשהוא טופח על כתפו של איש-שיחו:
"מצוין, עשית באמת עבודה גדולה, אלי. ואני לא רואה בעלי-
מניות שיתנגדו להליך המיזוג. נגיד להם שהם יוכלו ליהנות מעליית
השווי של מניות לאריסה, ולקבל חזרה חלק מההפסדים שלהם.
הבורסה הרי התמוטטה, אף אחד לא ישים לב למהלך שלנו, וצריך
לעבוד חזק על העיתונות והרשויות. הכי חשוב, זה להתבסס על
המוניטין שלנו ועל זה שאנחנו מספקים הרבה מקומות עבודה
ותורמים ליצוא של המדינה. חוץ מזה, יש הרבה חברות שאיבדו
יותר מתשעים אחוז מהשווי שלהן ואף הגיעו לכינוס-נכסים, כך
שבעלי-המניות של מולקולה צריכים לנשק לנו את הידיים שאנחנו
מצילים אותם."

אלי לא נשאר חייב לאריה והחמיא גם לו:
"אני מוכרח לציין שתִּחְמֶנֶת את הדס שוטן בצורה יוצאת מהכלל.
הפרופסור המפוזר הזה חושב שהוא איש-עסקים, אבל אתה עשית לו
אוניברסיטה בביזנס, הרקדת אותו סירטקי עם הצליעה שלו. הוא
נפגש בוול סטריט עם כל האנליסטים המלוקקים שם כשיש לו
כתמים על החולצה מהאוכל ובמכנסים מהדיֶזֶרט. הוא אף פעם גם
לא סוגר את החנות שלו. והסנדלים התנכ"יות שלו... בגלל הצליעה
אסור לו לנעול נעליים, אז הוא מדדה ומקפץ עם הסנדלים שלו כמו
לולב..."

אריה צחק צחוק רועם ואמר:
"בעברית צחה אפשר לומר – מהֶדֶס כמו לולב או מלבלב כמו
הדס..."

"צחוק-צחוק, אבל הליצן הזה הדס באמת יכול לשלוח את כולנו
להאָדָס, לִשְאוּל, אם הוא יפתח את הפה..."
"אני אגלה לך משהו, " אריה הרצין לפתע ואמר, "אבל דיר
באלאפ אם אתה מספר את זה למישהו, דמך בראשך, ואתה יודע
שאין אצלי תַּכְמוּת, כשמישהו בוגד בי..." הוא עשה תנועה של

חיתוך צוואר והמשיך: "הדס מוכן לשתף אתנו פעולה, כי הוא מאוד נהנה מהאקלים של ג'נבה. בגיחה המשותפת שעשינו שמה, הוא עמד על כך שיקבל מקדמה על חשבון דמי לא-יחרץ בחשבון בנק ממוספר, ורק הוא ואני נעכשיו גם אתה יודעים על כך. מה אתה אומר על זה?"

אלי שתה את דבריו של אריה בשקיקה. אין ספק, חשב, שעם כל הערמה השועלית שלו, יש לו עוד מה ללמוד ממורו ורבו. "טוב, בזה ניטרלנו את הבוס, אבל מה אתה חושב, אלי, יעשו העובדים שלו?"

"העובדים של מולקולה אולי יעשו בעיות ויאיימו, אבל בהפרד ומשול נתגבר גם עליהם. בכל הכנות, אם אני רואה כיום איום לכל האנטרפרייז שלנו, זה רק מצדו של יולי." "יולי, אתה אומר..." נהם אריה.

"יס, בוס, יולי! עד עכשיו אף אחד לא יודע שידנו במעל. כל המניות של מולקולה מוחזקות באמצעות חברת פוסידון בליכטנשטיין שרכשה אותן בעבורנו, ולחברת פוסידון, כפי שאתה יודע, הוא קרץ לאריה, "אין שום קשר אתנו, ולכן, הצעת הרכש תיפול על יולי כרעם ביום בהיר. זאת תהיה מסיבת-ההפתעה שלנו ליולי שתעלה על המסיבה שבה הפתיע את נלי. אני מת לראות את הפרצוף שלו כשיראה שבבת אחת כל הרכוש שלו הלך פייפן ועל-ידי מי – על-ידי החברים שלו הכי טובים, על-ידי הדוד של אשתו, שהתחפש לשודד, ובאמת שדד אותו, ועל-ידי ה'קונפֶרְנַסִיה' שהפך ל'קונפֶרְנַסִיה'. מה אומר לך, אנחנו תמנן שהזרועות שלו מגיעות לכל מקום ושום מולקולה או יוליסס יפה-נפש לא יימלטו מאתנו." "מי יודע," אמר אריה לאחר מחשבה ארוכה, "אולי כשהוא יראה שאין לו כבר עבודה במולקולה וכל רכושו ירד לטמיון, הוא יחזור אלינו בזחילה, ועוד יעזור לנו להטמיע את החברה שלו בתוכנו. עד עכשיו כל העובדים הטובים שעזבו את הארגון שלנו שבו אלינו על ארבע."

"אין מה להגיד, ההשתלטות על מולקולה הוא הפרויקט המבריק ביותר שביצענו בשנים האחרונות. המניה שלנו דרכה במקום, בעלי-המניות שלנו התחילו לגלות סימני עצבנות וזה ממש יעמיד אותנו על הרגליים. זה כאילו הגורל העיוור זימן אותנו עם הדס דווקא

במסיבה של נלי."

אריה הביט באלי, חוכך בדעתו האם לשתף אותו במחשבותיו
הכמוסות ביותר. לבסוף אמר:

"אין גורל עיוור. יש בשמים יד מכוונת ששולטת על כל מעשינו.
תקרא לזה אלוהים, זאוס או פוסידון. הכול נקבע שם למעלה. לא
סתם ניצלתי מהנאצים, כשכמעט כל החברים שלי נהרגו. לא סתם
הרמתי בעשר האצבעות שלי עסק לתפארת, כשכמעט כולם כשלו או
נשארו שכירים עלובים. לא סתם יש לי כאלה מוניטין ומרעיפים עליי
כזה כבוד. אמנם שילמתי מחיר מסוים, התגרשתי כמה פעמים ויש לי
רק בן אחד, שגם הוא בעייתי כפי שאתה יודע. אולי יש בי בכל-זאת
משהו קצת... אה... מעל לממוצע, ואני איזה צאצא של פוסידון,
שיצא מהאוקיינוס ללאריסה, תפס לו שם איזו יהודייה כשרה והוליד
אותי. זה בצחוק, אבל תאמין לי, אלי, אני מרגיש שאני לא כמו בן-
תמותה רגיל, אני מסתכל על כל ההמונים האלה, כל העובדים
היקרים שלי, שכביכול שווים לי וקול שלהם שווה לקול שלי בקלפי,
ואני מתחלחל. להקשיב לכל השטויות שהם פולטים, בא לי חשק
לעשות מעשה, לתפוש פיקוד ולהראות להם איך צריך להנהיג את
המדינה המחורבנת הזאת! תאמין לי, הקולונלים ביוון ידעו מה הם
עושים כשתפסו שם בזמנו את השלטון, רק ככה אפשר להנהיג את
ההמונים – ביד ברזל!"

אלי, שלא היה בטוח איך עליו להגיב לוידוי משונה כזה מצד
הבוס שלו, העדיף להחזיר את השיחה לבעיות שעל הפרק.
הוא ציין בפני אריה שהוא בכל-זאת חושש מיולי. "הרשה לי
לצטט אותך, בוס. אמרת פעם שלפעמים שווה לזרוק עצם לכלב כדי
שלא יתפתה לנשוך אותך."

"לפעמים!"

"לא רצוי לדחוק אדם לפינה, כי אז הוא עלול להגיב כמו חיה
פצועה ולהפוך למסוכן ממש."

"זאת בטח הסיבה שאתה גם נזהר לא להתגרש מאשתך, הן?"
אלי חש צורך לשבח את עצמו ואת שיטותיו באוזני אריה:
"עדיף לעקוף קונפליקטים – לבגוד באישה בלי סקנדלים, לשמן
את פקיד-המס, לאיים בגילוי איזה סוד אפל מהעבר, לשכנע בצורה
מעודנת וחברית שאם יתבעו אותך, אתה תתבע אותם על סכום כפול,

להדגיש שיש לך את אורך הנשימה והמשאבים הדרושים להחזיק מעמד בכל מצב, לפצות את זה ולאיים על ההוא, אבל הכול בדרכי נועם, אריה, והעיקר – בלי התלהמות, כמו Civilized Businessmen, בלי לערב אמוציות, Nothing personal.”

את אלי עניין הרווח הממשי. פחות עניין אותו הכוח. לאריה הייתה תזה קצת שונה. הוא ראה את עצמו כאיש-חזון בעל יעוד. הוא היה משוכנע שהוא פועל למען כל אותם הגורמים שאלי הזכיר מבלי להפיק רווחים אישיים. עובדה, הוא גר בבית צנוע וניהל אורח-חיים סגפני למדי. הוא באמת האמין בכל מה שהוא אמר, ובגלל זה, אם חש את הצורך בכך, לא נרתע מדבר, כי במלחמה כמו במלחמה. ככה הצליח להתגבר על כל האיומים של הנשים שלו לשעבר, כי מי שחי בפחד מת בפחד. לא הייתה לו התנגדות שאלי ימשיך בשיטות השועליות שלו, אך הוא העדיף להתמודד במצבים כמו אריה.

עם הערמה של אלי והאומץ של אריה הם יכלו לעקור הרים. “אבל, איך אתה מתכוון להתמודד עם האפשרות שיולי יארגן משקיעים אחרים, שיהיו מעוניינים לרכוש את מולקולה במחיר יותר גבוה?” שאל אריה, “בשביל פחות מעשרה מיליון דולר יהיו הרבה שיקפצו על המציאה. אני במיוחד חושש מהמתחרים שלנו, חברת קפליקה, ואפילו מהסוכן שלנו, שמושקע חזק במולקולה והולך להפסיד בגדול. הם יכולים לתקוע לנו מקלות בגלגלים. לא תהיה בעיה ליולי, אחרי שנפרסם את הצעת הרכש, להגיע צ'קצ'ק לחקר האמת. אל תשכח שהוא היה חלק מהארגון, הוא מכיר את שיטות העבודה שלנו, הוא אפילו המציא כמה מהן. זהו דבר ידוע, שאלה שצמחו מתוך הארגון הם הכי מסוכנים. תסתכל על משה ופרעה בתנ”ך, ולהבדיל, על השטינקרים המאפיונים, שרק הם הצליחו להפליל את ראשי המאפיה בארה”ב ובאיטליה.”

“אם לא ישאיר בידינו ברירה, אפשר תמיד לטפל בו כמו שטיפלת בסמנכ”ל המכירות שאיים לזמר על הסיבה האמיתית שהביאה למותם של בני המשפחה ההיא בקרית-שמונה, שלקחו את התרופה שלנו... תזמין אותו לארוחה בחדר הזה ו...”

“תסתום את הפה,” עצר אותו אריה, “אתה כל פעם חוזר לאותו הנושא. השטינקר מת ב מקרה. הניתוח שלאחר המוות הוכיח שגמר

אותו איזה חיידק קטלני. אולי האלים התערבו לטובתנו, אבל אני נשבע לך שידי לא הייתה במעל."

אלי היה משועשע. מעניין אם אריה מאמין לעצמו בהשמיעו את ההצהרות הללו ברצינות תהומית, אבל מה הטעם להתווכח אתו? על-אף רמזיו המפלילים, אלי לא היה מעוניין שאריה יחשוש מפניו. הרי המוטו שלו לעולם לא לדחוק אדם לקיר, התאים בסופו של דבר גם בהקשר של יחסיו עם אריה.

"טוב", אמר לבסוף: "האלים, למה לא? או כמו שאומר הפתגם הצרפתי העתיק – 'עזור לעצמך ואלוהים יעזור לך'. אני מקווה שלא נזדקק לאמצעים קיצוניים. עם הסוכן אני אסתדר, כי אם יעשה בעיות, נוכל להפקיע ממנו את הסוכנות שלנו ביוון, ואז הוא יפסיד הרבה יותר, ואני יודע על הרבה קופות-שרצים שלו עם רשויות-המכס שם, שיכולות לשלוח אותו לקלבוש עד סוף ימיו. לגבי המנכ"ל של קפליקה, מנהל-הכספים שלו שאָתו הוא הסתכסך סיפר לי שבהנפקה הקודמת של החברה, המנכ"ל הסתיר מידע חיוני ולא דיווח עליו לרשות לניירות-ערך ולבעלי-המניות. אל תדאג, עם כולם אני אסתדר, בייחוד עם אנשי-העסקים הממולחים שיש להם הרבה מה להפסיד משערוריות. כולם הרי אנשים רציונליים וכולם אנשי כבוד, שמונעים על-פי העיקרון של Live and let live, תן לדפוק בשקט את בעלי-המניות, את הממשלה ואת המזכירות, והעיקר, אל תעשה גלים, כי הגלים יכולים לפלוט את המדוזות לחוף. הבעיה שלנו זה הצדיק הזה בסדום, יולי. הוא לא רציונלי, בלתי צפוי, והוא מספיק קטן כדי שלא יהיה לו מה להפסיד משערורייה, והדם המצרי החם שלו יכול לטרפד את התחמונים הכי גליציניים שלנו."

אריה חשב על דבריו של אלי ואמר אחרי שתיקה קצרה: "עזוב לי את יולי, אל תיגע בו. אני כבר אדע איך לטפל בו. אני אטיל את כל כובד משקלי הציבורי אם יהיה צורך להילחם בו, ובמי יאמינו אם זו תהיה מילה שלי נגד מילה שלו? באיזה יולי דורון אלמוני שאף אחד לא שמע עליו, או באריה סימון, ממקימי תעשיית התרופות בישראל, חתן פרס התעשייה, חתן פרס ישראל, דוקטור כבוד של חצי תריסר אוניברסיטאות מכובדות בארץ ובעולם, שהתמונה שלו מתנוססת בכל העיתונים המקצועיים בעולם, שנפגש עם תאצ'ר, רייגן ומיטראן. נו באמת, תחשוב טיפה. ואם שום דבר לא יעזור, אני אפגע

בו בעקב-אכילס שלו, וכמה שהוא מתימר להיות יוליסס, אני אהרוס את הזוגיות הנפלאה שלו עם פנלופי שלו, שהיא מקור הכוח של שמשון שלנו. נלי בסופו של דבר האחיינית שלי וקרבת-דם יותר חזקה מקרבת זרע, בייחוד אם אבטיח לה, שבגלל הבעיות שלי עם הבן שלי, אני אנשל אותו מהירושה ואשאיר לה ולילדים שלה את כל הרכוש שלי, בתנאי שהיא תסכים לעזוב את הבדווי המצ'ואיסטי שלה ותגזוז את שערותיו באישון לילה."

"ואתה מתכוונת לקיים את ההבטחה הזאת?"

אריה הביט בו במבט אניגמטי וחיך. עם זאת, אלי היה קצת מודאג מביטחונו העצמי של אריה: הזקן הזה באמת חושב שרק באמצעות הכוח אפשר לפתור בעיות. יולי הוא אולי יפה-נפש, אבל רחוק מלהיות תמים. הוא ערמומי ואתו שום כוח לא יעזור. וגם נלי... "נלי לא תקנה את זה. לא אכפת לה מהכסף. היא אידיאליסטית ויפת-נפש לא פחות מהיולי שלה. מצא מין את מינו. אני מסכים אתך שנלי היא המפתח, אבל הדרך היחידה ליצור נתק ביניהם ולשבור את יולי, זה רק אם נוכיח שיש לו משהי מהצד. זה הדבר היחיד שיכול להשניא את יוליסס על פנלופי הנאמנה, שבעצמה רואה את הנאמנות כערך עליון החשוב לה יותר מהחיים. כשנגיע לגשר הזה, נדמה לי שיש לי את הנשק האולטימטיבי שיכריע את יולי!"

פרק שלישי

סימה ויולי נפגשו במסעדה איטלקית קטנה בתל-אביב. ברקע הושמעו נעימות של אופרות מפורסמות.

סימה הייתה מהממת בשמלה שחורה וחשופה וגברים רבים במסעדה הביטו בה.

רק יולי לא שם לב למראה שלה והיה המום דווקא מדבריה. "אלי ואריה חשדו בי אמנם, וניסו להסתיר ממני את המהלכים שלהם עד כמה שיכלו, אבל עכשיו לא הייתה להם ברירה, כי היו צריכים לסגור את כל הקצוות עם עורכי-הדין. אלי גישש וניסה לבדוק אם אני אהיה מוכנה לשתף פעולה נגדך, יולי, ואני אמרתי לו שאני אחשוב על זה. הוא השביע אותי לא לספר לך כלום, וקשקש לי שאני חתומה על הסכמי סודיות, ושזה יהיה בניגוד לאתיקה המקצועית שלי. מי שמדבר על אתיקה! הם שודדים לאור היום ומטיפים לי מוסר. אם הם יגלו שנפגשתי אתך, אספר להם שניסיתי לחדש את הקשר בינינו."

יולי היה עדיין המום מהגילוי, והיה המום לא פחות מן העובדה שהוא עצמו לא חשד בדבר. הוא הרגיש אמנם שהדס ניתק אתו קשר לאחרונה, אך חשב שזה בגלל שהוא כועס עליו שלא הצליח למנוע את הירידה במחירי המניות וההידלדלות ברוזנות המזומנים של החברה. הוא לא היה מסוגל להאמין שהדס כרת ברית עם השטן. הדס הישר, הפרופסור ששילם מכיסו הפרטי כשהזמין אליו אורחים עסקיים לארוחות, שנסע במחלקת תיירות, שכל מעייניו היו במדע, והשאיר בידיו את הטיפול בכל הסוגיות הכספיות.

יולי התעשת והביט בסימה ברפות כשאמר:

"אבל למה את מוכנה לעזור לי, את באמת מסכנת את המשרה שלך, את העתיד שלך, על כזה דבר יכולים לשלול ממך את הרישיון!"

"יולי, אני אוהבת אותך ומוכנה לכל קרבן למענך. כן... לא

הפסקתי לרגע אחד לאהוב אותך. אני שוכבת עם בעלי וחושבת עליך ורק עליך. אתה ממש בתוך העור שלי. במסיבה של נלי, הייתי בהלם, ראיתי עד כמה אתם אוהבים והחלטתי לרדת מזה, להתרחק... אבל כשנודע לי מה הנבלות בלאריסה זוממים לעשות נגדך, התמלאתי כזה כעס, כאילו ששרפו אותי בבשר החי. אני מתה עליך, אני לא מסוגלת להתגבר על עצמי. אני לא משלה את עצמי שבגללי תעזוב את נלי. אני גם לא מבקשת שתפסיק לאהוב אותה או שאפילו תתחיל לאהוב אותי. רק... תהיה אתי, קצת. אנחנו כל-כך מתאימים מכל הבחינות – אינטלקטואלית ומינית, כמו זוג תאומים. עם בעלי אין לי כלום, התחתנתי איתו כי הייתי בודדה, שבורה, ורציתי ילד. אבל הוא כלום בשבילי. אפילו את שם המשפחה שלי לא שיניתי בעקבות החתונה. לא שהייתי מצליחה לעבוד על משהו אם פתאום היו קוראים לי 'גברת וייס'. אני זקוקה לגבר כמוך, לא רכיכה בלונדינית כמוהו. אתה ואני, אנחנו מאותו הגזע, יש לנו אותה אנרגיה, אותם השורשים, אותו הרקע, אותו טמפרמנט, אותה שאפתנות שאין לה גבול. אתה היית ונשאת כל עולמי! מה אני אשמה שכשהתחתנת עם נלי הייתי רק בת עשר? אולי איזה אורקל אמר לך שאתה עתיד להתאהב באיזו סימון, וכשפגשת את נלי סימון, היית בטוח שמצאת, ולא ידעת שבשכונת-עוני נידחת גדלה איזו סימון קטנה שתהפוך לסימה, ומי יודע למי משתינו התכוונה הנבואה. מה יש לנלי שאין לי, אני יותר צעירה, יותר יפה, יותר חכמה..."

פניו של יולי הרצינו.

הדבר האחרון שהיה צריך ברגע הקשה הזה היה להעמיס על עצמו מערכת יחסים עם מאהבת.

יולי התבונן בסימה והבהיר לה שהדבר בלתי אפשרי. הוא בקושי מסוגל לחיות עם עצמו אחרי אותם שבועיים קסומים בפריס לפני חמש שנים. לא במקרה חתך את הקשר אֶתה מיד עם שובם לישראל, ואז סיים גם את ההתקשרות שלו עם לאריסה.

"אני באמת מחבב אותך, סימה'לה! את בחורה נפלאה ומגיע לך להיות מאושרת. אם את לא מאושרת עם בעלך, תתגרשי ממנו, תחפשי לך מישהו אחר, שיתאים לך, לא ייתכן שבכל העולם רק אני קיים!"

"אתה באמת לא מבין. תחשוב שהיו מבקשים ממך שתפסיק

לאהוב את נלי ושתחפש לך אישה אחרת. היית מסוגל? אני מוכנה לעשות כל דבר בשבילך, לגנוב מסמכים מהחברה, להביא לך את כל העדויות המפלילות. לסכן לא רק את הרישיון שלי, אלא גם את החיים שלי. אתה זוכר את הממציא התמהוני הזה של לאריסה שהסתכסך אתם ושמצאו אותו מת מהכשת נחש בגינת ביתו. העיתונים רעשו יום-יומיים ואחר-כך הפרשה שככה. החבר'ה האלה ממש מסוכנים, בשביל בצע כסף הם מוכנים לעשות הכול. רק ממך הם מפחדים. אתה מזון שהולך ונכחד. אביר השולחן העגול שנלחם על סוסו האצילי בגיבורים הרשעים של מלחמת הכוכבים. ראית בכלל את הבניין החדש שלהם, הכול מזכוכית שחורה ושיש שחור, כמו מאיזה סרט מדע בדיוני עתידי. אתה עזבת כשהם היו עסוקים באורגיות מיניות בניצוחו של דיניסוס פוקס. הם מושחתים ומשחיתים ואין מי שיעצור אותם. אריה ואלי, צמד חמד, מצא מין את מינו. אחד משחק את האיש הטוב ואחד את האיש הרע. אבל אני בכל-זאת מעדיפה את אלי, אתו לפחות אתה יודע איפה אתה עומד. אריה הוא הכי מסוכן, כי מאחורי חזות הבבושקה שלו, מסתתר זאב מסוכן. ראית פעם איזה עיניים מרושעות יש לו? לא פלא שהוא מסתיר אותן מאחורי משקפים כהים. זה הזאב שבלע את הסבתא ואימץ את הצורה שלה."

יולי הביט בה ארוכות. ייתכן שבנסיבות אחרות, בגלגול אחר, היא יכלה להיות האישה המתאימה לו, כי היה בהם בשניהם אותו להט. אך רק עם נלי יכול היה למצוא את המנוחה ואת שלוות-הנפש. הוא התעשת מהר ואמר לה: "איך אישה נהדרת כמוך, מצפונית, מבריקה, חכמה, מסוגלת להישאר כל-כך הרבה שנים בכל הלכלוך הזה. הרי בסוף הם ידביקו אותך בסחי שלהם. את יודעת שהם אף פעם לא חותמים על כלום ותמיד נותנים לדרגים זוטרים יותר כמוך לחתום. לפני שתרגישי שזה קורה לך, את תתקרנפי ותהיי כמוהם – נמפיר מוצץ-דם."

"אני נשארת אתם כי אני חלשה", גמגמה סימה, "אין לי את תעצומות-הנפש שיש לך. גם אין לי את התמיכה שיש לך מאשתך ומהילדים. לי יש בעל צעיר ממני בחמש שנים, בטלן, פרזיט, שתמיד זורקים אותו מהעבודה ואני צריכה להיות המפרנסת... וכן, למען הבן הקטן שלי, אני אפילו מוכנה להיות נמפיר."

קל לו לדבר, חשבה. הוא אמנם התחיל את החיים שלו בישראל במעברה, אבל מהר מאוד יצא מזה. היה לו אבא משכיל, שעבד בבנק ופרנס אותם בכבוד, כי הם היו רק שני אחים. ואילו אצל סימה הם היו שנים-עשר ילדים בבית. הייתה אמנם אהבה בבית, כמו שאבא עיראקי ואימא מרוקאית מסוגלים להעניק, מכל הלב! אבל הייתה גם מצוקה כלכלית נוראה. רק בתיכון עברו לשיכון מגעיל של שלושה חדרים. מה הוא יודע מה זה לחיות בסביבה של מכות, שיכרות, זנות ואלימות. יש לה אח אחד קצין גבוה במשטרה, נכון. אבל יש לה גם אח שמרצה מאסר-עולם על רצח על רקע סמים. בשיניים היא הגיעה למה שהגיעה. רק בגלל שהייתה בחורה מחוננת ויפה הצליחה לגמור בהצטיינות את הפקולטה למשפטים ולקבל את המלגה לפריס. עם תואר שני מפריס, לקח אותה יולי לעבודה בלאריסה, והוא היה עבודה כל מה שרק חלמה עליו בחיים, אבל מה, נשוי באושר ועוד לאישה מקסימה!

היא בכל-זאת ארבה להזדמנות שלה וההזדמנות הזאת באה כשהם נסעו לפריס למו"מ על רכישת החברה הצרפתית. למזלה, זה התארך והתארך, וככל שהסתבך המשא-ומתן, כך הייתה היא יותר ויותר מאושרת.

כשהזכירה לו את הימים הנפלאים שבילו ביחד בפריס, ליטף יולי את ידה ברוך ואמר:

"We will always have Paris!" – את הימים האלה אי אפשר באמת

לשכוח. איך הייתי לוקח אותך כל ערב לאופרה, את זוכרת מאיזו אופרה לקוח הקטע ששומעים עכשיו? "דמעות עמדו בעיניה של סימה. קולו של יולי נהיה רך: "ג'ילדה מספרת לאבא שלה שהדוכס פיתה אותה והיא בוכה בזרועותיו של אביה ריגולטו, שאומר לה ברוך: תבכי ילדה תבכי, Piangi, fanciulla, piangi."

"איך אהבנו באותו הלילה במלון, אחרי האופרה הזאת. הגעת לדלת שלי, נכנסת אחריי וזהו. כל-כך מובן מאליו. היינו על אי בודד, אתה ואני. תסתכל, יולי, איך שאני רועדת כשאני נזכרת. לפעמים אני שמה דיסק של אופרה לפני שאני נכנסת למיטה. בעלי לא מבין למה אני כמעט מקבלת אורגזמה מהצווחות של התרנגולים, כמו שהוא קורא לזה. לך תסביר לו שזה מזכיר לי אותך ואת התקופה הכי מאושרת בחיים שלי. תאמין לי, יולי, רק אני יכולה לעזור לך, אתה

לא יודע בפני אילו סכנות אתה עומד. עם הדס אתה כבר מחוסל. הם סיפרו לו שבידיהם הוכחות שאתה התקשרת עם חברה אחרת על-מנת למוטט את מחיר המניה של מולקולה, שתוכל להשתלט עליה. הם מספרים לכולם שלא אתה עזבת אותם, אלא הם סילקו אותך, וזאת אחרי שתפסו אותך במעילה, ורק בגלל שנלי היא האחיינית של אריה, הוא הסכים להשתיק את הפרשה. וזה לא מעניין אותם שאתה כבר לא בחברה חמש שנים, בדיוק כמו שלא מעניין את האנטישמים שאין כבר יהודים בארצם. אתה לא יכול לתאר לעצמך עד כמה ההשמצות האלה אפקטיביות, בייחוד עם נמושות כמו הדס, שמפחדים מהצל של עצמם. רק תחשוב נגד מי אתה מתמודד: נגדם, עם כל המיליונים שלהם; נגד הבנקים, שגם מושקעים בהם וגם נותנים להם אשראי; נגד בעלי-המניות שלהם, שהם שועי-ארץ; נגד עורכי-הדין ידועי-השם שלהם בארץ ובעולם – ורק אני הקטנה והמושתנת מוכנה לבוא לעזרתך! ומה אני מבקשת בתמורה, קצת רוך ואהבה..."

המוסיקה עברה לרוסיני, La Callunnia מתוך "הספר מסביליה".
 "את יודעת מה זה. אריית הדיבה המפורסמת של דון בזיליו.
 בזיליו הוא איש-תככים, הפוקס של האופרה. הוא מציע לה עליל על הרוזן אֶלְמוֹיָה, בשקט-בשקט, בלחישת במלמול, בקול חלש, רועד, ואז המלים הקטנות, שבאות מכל הצדדים חודרות לאוזני האנשים. ובסוף, המסכן המושמץ, אשם ונקלה, מוכה על-ידי ההמון. אבל יש לי חדשות בשבילם, אני עדיין יוליסס איש התחבולות. וכמו שהוא הכריע את טרויה, כך גם אני אצליח להערים עליהם. אני מכיר את כל השיטות של הנבלות האלה. יש לי עדיין כמה ידידים. להם יש הרבה שונאים. הם לא יכולים להמשיך ולסדר את כל העולם כל הזמן. ליוליסס לקח עשר שנים להתנקם בטרואנים, אני בדווי ממצרים, וכשבדווי מתנקם אחרי ארבעים שנה, הוא אומר שחבל לו רק על דבר אחד, שהוא נחפז כל-כך..."

סימה חשה צער עמוק וראתה כיצד כל התקוות שלה נגוזו.
 "אשרי המאמין!" אמרה, "אני כבר יודעת שיש עליך האזנות. אתה אפילו לא תדע מאיפה. עם כל השיטות המודרניות, כל אחד יכול להאזין מתי שהוא רוצה ואף אחד לא יכול לגלות, וגם אם מגלים, לא עושים לו כלום. הם יפעילו עליך בלשים. הם ידעו כל

רגע מה שאתה עושה ויקדימו אותך תמיד במהלך אחד."

"אה, את..."

"מגזימה? תכף תגייס לי שוב את המיתולוגיה שלך ואני אהיה

קסנדרה."

"לקסנדרה דווקא לא האמינו!"

"אבל הנבואות שלה היו נכונות!"

"זאת הייתה הקללה שהטילו עליה האלים, מה לעשות."

"והקללה שלי, שאני אוהבת אותך, מה לעשות."

"סימה... בלי קשר לרגשות שלי כלפיך, אני אוהב את נלי, פשוט

מאוד. היא מקור הכוח שלי, יחד עם הילדים והמשפחה. הם יכולים

לקחת את כל הכסף שלי, הבוסים שלך, אבל את המשפחה שלי הם

לא יוכלו לשבור לעולם. בטח לא שני ליצנים כמו אריה ואלי! אבל

אם באמת חורה לך כל מה שהם עושים, את יכולה ללכת לרשות

לניירות-ערך, למשטרה, לעיתונות, ולעזור להוציא את האמת

לאור!"

"השתגעתי! בשבילך אני מוכנה לעשות הכול, אבל בשביל

הצדק, בשביל בעלי-המניות? שילכו לחפש את החברים שלהם. אני

לא קדושה מטומטמת. כשהמשקיעים של מולקולה הרוויחו הרבה

כסף, הם לא שיתפו אותי ברווחים, אז למה שיזיז לי מההפסדים

שלהם? לא זכור לי שגם אתה עלית על בריקות בשביל עקרונות

נעלים, גם אתה בסופו של דבר לא ממש דון קישוט. אז מה אני

הענייה ממעש לעומתך?"

יולי הביט בה ואמר:

"את צודקת. בכל-זאת תודה שהזהרת אותי. אין ספק שמחכה לנו

תקופה מעניינת, אבל אני לא נשבר כל-כך בקלות ואני נכון לקרב,

ושמי שהכי טוב — ינצח!"

ביציאה מהמסעדה הם נפרדו בחיבוק חברי.

ליולי היה נדמה שהוא ראה הבזק של פלש, אך הוא ייחס זאת

לפְּרַנְוִיּוֹת שסימה נטעה בו.

פרק רביעי

יולי אהב אהבת-נפש את פריס.
הוא הרגיש בה בבית לא פחות מאשר בתל-אביב.
עוד כילד במצרים היוותה בשבילו צרפת ובמיוחד פריס חלום
ומשאת-נפש שקרא עליהם בספרים, ושמע אודותם בבית-הספר
הצרפתי של קהיר ומפי חבריו הצרפתים.
זיכרון הילדות הראשון שלו היה ההצגה " בן הנשר " (L'Aiglon)
של אדמון רוסטן על נפוליאון השני. הקומדי פֶּרְנֶסֶז יצאה אז לסיכוב
הופעות ב "מושבות" והגיעה גם לקהיר, שהייתה אחת הבירות
הפרנקופוניות ביותר בעולם.
כמעט כל מאות אלפי היהודים והאירופאים שחיו בקהיר
ובאלכסנדריה דיברו ביניהם בצרפתית וזו הייתה שפת-אם לילדיהם.
כך למדו דרדקים יהודים, איטלקים, יוונים, ארמנים, קופטים
ואחרים על אבותיהם ה"גלים" בספרי-הלימוד, וכבר בגיל צעיר
דקלמו שירה וקטעים מחורזים מתוך המחזאות הצרפתית הקלאסית
וממשלי לה-פונטן. גיבורי הילדות של יולי היו, אם-כן, פדרה, לֶה-
סיד, הוֹרְס ודומיהם – מתוך מחזות רסין וקורניי, ובגיל מאוחר יותר,
הוא התוודע לכתביהם של זולה, פֶּרוֹסֶט וסרטר.
אמו היווניה הכניסה אותו לעולםם הקסום של הומרוס,
איסקילוס, סופוקלס, אריסטופנס ואוריפידס, ומאחר שנשא את שם
גיבור האודיסיאה בגרסתו הרומית – יוליסס – יצירה זו הפכה להיות
התנ"ך שלו, וכילד, נהג לדקלם קטעים מתוכה בשפה הצרפתית
לשמחתם של הוריו הגאים.
מסיבה זו, המעבר לישראל היה עבורו בבחינת משבר.
הוא למד בבית-הספר של המעברה והתוודע לילדים שהספרות
המתקדמת ביותר שקראו כללה מערכונים שנמכרו בהוצאות-כיס או
את סדרת "חסמבה".
אבל כנער סתגלן נעשה מהר מאוד למקובל בחברה בגלל חכמתו

וערמתו.

פתאום גם תפחו שריריו, והילד החלוש הפך במרוצת מספר חודשים ממש לגברתן, ואז, כל נער שניסה ללעוג למבטא הצרפתי שלו חטף ממנו מכות נמרצות, וממילא תוך מספר חודשים נוספים, נעלם גם המבטא, והוא היה לצבר לכל דבר. יחד עם זאת, אמו הקפידה שלא יוותר על מורשתו, והוא המשיך לקרוא ספרות קלאסית בבית, טיפח את הצרפתית שלו והרחיב את אופקיו.

רק עם צאתו מהבית היה חוזר להיות אחד מהחב'ה, שלא הבחינו בין טנור לתנור.

וכל אותה העת חלם שיגיע לפריס ואולי אף ישתקע בה. ואכן, הוא בא אליה, אך מאוחר משתכנן – רק לאחר שסיים תואר ראשון באוניברסיטה העברית, שירת בצנחנים והשתתף במלחמת ששת-הימים.

הוא קיבל מלגה לאוניברסיטה יוקרתית למנהל-עסקים ונסע לפריס עיר חלומותיו.

פריס הייתה בדיוק כפי שתיאר אותה לעצמו, והוא בילה כמעט כל לילה פנוי בהצגות תיאטרון, אופרות וקונצרטים.

אך מה רבה הייתה אכזבתו כשהבחין בהבדל העצום בין הצרפתים של הספרים לצרפתים בשר-ודם, לבורגנים שהכיר, חלקם אנטישמים, רובם לא אינטלקטואלים, אגואיסטים, שונאי-זרים ומאוד מופנמים.

לפיכך התרועע עם זרים כמותו ורוב חוג מכריו באוניברסיטה היו איטלקים, יוונים וספרדים.

במשך הזמן גם למד להכיר טוב יותר את הצרפתים וראה שיש גם צרפת אחרת.

הוא התחבר לכמה ידידים שוחרי תרבות שהסבירו לו שארץ המהפכה הצרפתית והאנציקלופדיסטים הנאורים, נחלקת גם כיום, כמו לפני מאה שנה בימי זולה, בין שמרנים ריאקציונריים ובעלי דעות מתקדמות.

את השמרנים הכיר בראשית הדרך, כשנפגש עם אנשים שעדיין האמינו שדרייפוס אשם ושזו חוצפה מצד הישראלים לכבוש את המקומות הקדושים לנצרות.

אל המתקדמים התוודע בזמן מהפכת הסטודנטים של מאי 1968, כש"כבש" יחד אתם את התיאטרות והאוניברסיטאות. הוא ראה כיצד תיאטרון האודיאון פותח לרווחה את שעריו ומארח סטודנטים ופועלים לחזות בהצגות אוונגרדיות ולשמוע הרצאות על הקשר בין עולם התיאטרון למעמד הפועלים. כאשר ישראל רצה בריצת אמוק מהסוציאליזם הבולשביקי לקפיטליזם של רפובליקת בננות, גילה יולי עולם חדש ונפלא של אינטלקטואלים שהתווכחו שעות על ההבדלים הסובטילים בין מאואיזם לטרופקזים. לפיכך, נשאר מספר שנים בפריס עם תום לימודיו, ואת ראשית הקריירה שלו עשה שם. בשעות הערב למד בסורבון להנאתו את ספרות צרפת ויוון, ושם גם הכיר כמה צרפתיות יפות ומבריקות שהתאהבו בנקל בגבר השחום והחכם מהמזרח, שהעריך את תרבות צרפת ויוון וגם סיפר סיפורי גבורה על מעלליו במלחמת ששת-הימים. הקשר הארוך ביותר שלו היה עם הלן, בת למשפחת אצולה צרפתית שהוריה הקתולים המאמינים נחרדו כשנודע להם שבתם חיה עם יהודי מזרחי ממשפחה ענייה. לא עזרו כל תחנוניהם שתעזוב אותו, ובצר להם הזמינו אותו לטירה שלהם על מנת לתהות על קנקנו. מה רבה הייתה הפתעתם כשנתגלה להם אדם בשל, איש-עסקים ממולח ובקי בספרות הצרפתית יותר מרוב הנוכחים בסעודה. יולי התרועע במיוחד עם הדוד הגנרל של הלן, ש ביקר עד למלחמת ששת-הימים מספר פעמים בישראל וסייע רבות לצה"ל לקלוט את הנשק הצרפתי המתוחכם. תוך מספר שבועות הפך יולי לבן-בית במשפחתה של הלן, ואיש לא דיבר עוד על מוצאו. וכך התערה יולי יותר ויותר ב"מולדתו" החדשה-ישנה, עד אשר היה משוכנע שישאר בה לצמיתות. המהפך חל באוקטובר 1973, כאשר פרצה מלחמת יום-כיפור. הוא נטש הכול ושב במטוס הראשון לישראל, ומיד הצטרף ליחידה שלו בצנחנים. הוא השתתף בקרבות הקשים ביותר בסיני, וכאשר ראה כמה

מחבריו הטובים נהרגים לידו, הבין שיש לו רק מולדת אחת בעולם.
הוא כתב להלן והזמין אותה לבוא ולחיות אִתּוֹ לְצֵדוֹ בִּישְׂרָאֵל.
הלן לא יכלה להסכים לכך, והם נפרדו... בהתכתבות.
יולי חש צורך דחוף למצוא עוגן שיקשור אותו בעבותות בלתי
ניתקים לישראל. לכן, כשהכיר את נלי, האהבה פרחתה כאש בשדה
קוצים.

הוא היה זקוק לנלי על מנת שישכח את הלן, את צרפת, את חייו
הקודמים.

נלי הייתה היפוכה של הלן – ישראלית שורשית, תלמידת סמינר,
יהלום לא-מעובד שמחכה ליולי שיצרוף אותו. הלן סיימה
בהצטיינות את לימודי הדוקטורט שלה בסורבון ואילו נלי עוד למדה
בסמינר. היא בקושי דיברה אנגלית וצרפתית, והפן האינטלקטואלי
היחידי שלה היה בקיאותה יוצאת- הדופן בכתבי הומרוס במקור
היווני.

זאת הייתה ההזדהות האינטלקטואלית היחידה בין יולי לבין נלי,
אבל דווקא ההקשר הזה וסמיכות השמות שלהם לא יכלו להיות
מקריים בעיניהם, ושניהם השתכנעו שיד הגורל, או – התערבות
האלים האולימפיים, היא שהפגישה מחדש את יוליסס ואת פנלופי
בישראל של 1974.

*

לאחר מאמצים ניכרים, הצליח יולי לקבוע סוף סוף פגישה עם
הדס במשרדו.

שריד לא נותר מהאמון והידידות בת השנים שהייתה ביניהם.
באוויר שררה מתיחות ואפילו שנאה.
יולי התפרץ על איש-שיחו:

“אתה לא קולט שהם מסדרים אותך? הם מוטטו את המניה שלך
ומאשימים אותי. מה האינטרס שלי להרוס אותך, אני השקעתי את
כל כספי במניות שלך ועם האופציות שנתת לי, זה הביטחון
הסוציאלי שלי ושל הנכדים שלי. אני אתך טנדו באש ובמים.”
הדס הפסיק אותו בכעס. כמו ילד קטן שגילה שחברו בגד בו,
הטיח בפני יולי:

“יש לי הוכחות שזממת להשתלט על החברה שלי.”
אבל כשיולי ביקש ממנו שִׁירָאָה לו את ההוכחות, נסוג הדס

בחשדנות ואמר לו כי אסור לו להראות לו את המסמכים, כי הוא חתום על הסכמי סודיות.

יולי הביט בו בחמלה. הוא ידע שגאונים במניפולציות כאלו ואריה יכולים לתמרן בקלות מדען תמים כהדס. לכן החליט להיות בוטה, כי ידע שאין לו מה להפסיד.

"נו בטח. הם זוממים הכול בחושך, בלי שאף אחד ידע, ודואגים למדר את כל המזימות השפלות שלהם. ממש כמו בק.ג.ב. — 'אתה אשם, אבל אסור לך לדעת במה מאשימים אותך.' אתה רוצה לבדוק אותי במכונת אמת, אני מוכן. מה שתגיד. אתה רוצה להגיש נגדי תלונה ברשות לניירות-ערך, בבקשה. שיחקרו באמת איך התמוטטו המניות שלך. אני אומר לך שאני יודע איך הם עשו את זה. הסחירות במניות הייתה מאוד נמוכה והם הזרימו היצעים דרך חברה שלהם בליכטנשטיין, שרכשה קודם את המניות בהיחבא, בלי לדווח לאף אחד כמו שהחוק מחייב עסקה מסוג זה שהיא מהותית. אתה לא מבין מה שאני מדבר... בשבילך זה סינית 'עסקה-מהותית לא-מהותית'... מה שאני לא מבין זה למה, למה כשהפסיקו את סחירות המניה שלך בבורסה, לא ערערת, יכולת למנוע את המפולת הכבדה ביותר שריסקה את המניה סופית."

"הם אמרו לי שאין טעם וממילא זה לא יעזור." אמר הדס במבוכה.

"אז למה לא קראת לי? אני הייתי מוכיח לך שזה לא נכון, משכנע את הרשויות שיאפשרו את המשך הסחירות במניות."

עיני הדס ריצדו בחשדנות באומרו:

"ובאותה הזדמנות היית מתייעץ עם קונצרן התרופות הגדול שהיית אֶתו בקשר, וקובר אותי עוד יותר בבוץ."

"מה אתה חוזר על זה כל הזמן!" יולי הטיח בפניו, "הרי אתה ביקשת שאמצא לך משקיעים שיעזרו לך לצאת מהפְּרוֹך, אז פניתי להרבה גורמים וגם לקונצרן הזה, וברגע שמישהו היה מגלה עניין רציני בהשקעה בחברה, הייתי מיד מדווח לך."

הדס המשיך בשלו. אין ספק שעבר שטיפת-מוח יסודית אצל אשפי המקצוע אלי ואריה.

הוא אמר ליולי: "הצרה שאף אחד לא גילה עניין, כי היית מעוניין שהמניה תידרדר עוד יותר. אל תדאג, אני יודע עליך הכול."

יש לי הוכחות מוצקות."

יולי הבין שהסיכוי לשכנע את הדס שואף לאפס. בכל-זאת

המשיך:

"זה בדיוק ההפך. הם פנו לכל המשקיעים שפניתי אליהם ואמרו להם שלא יתייחסו אליי ברצינות, כי אני נוכל, וממילא החברה שלך לא שווה כלום. אחד מהם אפילו הודה בפניי שזה מה שהם אמרו לו. הם שתלו לי האזנה וידעו מראש את כל המהלכים שלי."

הדס הביט בפני יולי בסלידה:

"עכשיו אתה מאשים אותם בהאזנות לא-חוקיות. אתה הרי יודע שאדם מכובד כמו אריה לעולם לא יסכן את שמו הטוב בעד כל הון שבעולם. אבל, הם אמרו לי שאתה פרנואיד ושאתה רב עם כולם." "אז אם אני כזה דֶּקֶק, למה בכלל הסכמת להיפגש איתי, אחרי שהתחמקת ממני כל-כך הרבה זמן?"

הדס הביט מסביבו בחשדנות, מפקד להתבטא, ולבסוף אמר:

"כי רק כך אני יכול להפחיד אותם ולגרום להם שהם יעמדו

בהתחייבויות שלהם."

"בוקר טוב, אליהו! אז גם אותך רימו. ה, אלוהים אדירים! הם אפילו לא מחכים. אל תדאג, הדס, אני לא נוטר לך טינה. יש להם כוח מאגי, שטני, שמושך אותך אליהם כמו במגנט, ואתה לא מסוגל להרגיש שמסדרים אותך. הם כאלה נחמדים לפעמים, בייחוד כשהם צריכים אותך, אבל אז הם הכי מסוכנים. אז מה הבטיחו לך?"

"שישאירו אותי בתור מנכ"ל."

"וקיבלת את המינוי?"

"עוד לא, אבל אני מצפה לזה יום יום. הם... אמרו שצריכים

קודם לגמור את הריאורגניזציה."

"הריאורגניזציה! חזר יולי כשהוא פורץ בצחוק.

"מה אתה צוחק?"

"זה כל-כך שקוף, ידידי. בקרוב יבואו וידברו אתך על הצורך

ב'התייעלות', שפירושה – בעיטה בתחת. ואתה משלה את עצמך

שישאירו אותך בחברה. הרי מאחורי גבך הם צוחקים עליך. על

ההליכה שלך, על הלבוש שלך. אני יודע בדיוק מה קורה שם,

במאורת-הפריצים שלהם. יש הרבה גורמים שעוד אוהבים אותי

ושונאים אותם ומספרים לי הכול. הם צוחקים מהצליעה שלך, אבל

הם אלה שצולעים באמת, צליעה מוסרית, כמו השטן הצולע. תיזהר שהם לא ידביקו אותך גם בצליעה הנפשית שלהם. עוד לא מאוחר מדי, יש לך הזדמנות להחזיר את השעון אחורנית. הדס פלט אנחת ייאוש ושתק. יותר ויותר התחוור לו ליולי שהוא צדק, אלא שהוא לא שיער עד כמה הקרב אבוד.

קולו של הדס היה ניחר, והמילים בקושי יצאו מפיו: "מאוחר... מאוחר מדי. אני כבר לא יכול להילחם בהם, הם כנראה סיבכו גם אותי בקורי-העכביש שלהם ואני... אני לא יכול לעשות דבר. כל הבנקים עומדים מאחריהם. הם אפילו איימו עליי, תתאר לך, שאם אני אעז לעשות משהו, הם ידאגו שבעלי-המניות של מולקולה יתבעו אותי בתביעה ייצוגית וימוטטו אותי פיננסית. אתה הרי יודע שאני חי בצניעות, גר עדיין באותה דירה קטנה, ולא מכרתי כמעט מניות גם בשיא."

יולי השיב לו באמפתיה, הוא בכל-זאת חיבב את הדס. בסך הכול ילד מגודל, חשב. הוא הזכיר לו כי גם הוא לא מכר אף פעם מניות של מולקולה. יולי חשב שאין זה מן ההגינות לנצל מידע פנימי, גם כשהמניות היו בשיא, וקל וחומר כשהתחילה ההידרדרות. דווקא נלי, שלא מבינה כלום במניות, אמרה לו למכור, להפסיד קצת, העיקר להיפטר מהן. אבל יולי האמין בחברה, חשב שזה לא יהיה חברי לעשות מעשה כזה, ובאמת ובתמים הוא האמין שיצליחו להתאושש.

הדס הביע בפני יולי את ביטחונו שהחברה תחזור לעלות על הפסים, כי התרופה כמעט גמורה והמניות עוד ירקיעו לשחקים. יולי ניפץ את אשליותיו, והסביר לו שמרגע שלאריסה נכנסו לתמונה, בעלי-המניות של מולקולה כבר לא ייהנו מאותה התאוששות.

"ברגע שתושלם ההשתלטות", אמר להדס, "לא יהיו יותר מניות של מולקולה, יהיו רק מניות של לאריסה לפי יחס המרה מגוחך. גם אם יהיו רווחים כתוצאה מהמיזוג, סמוך עליהם שהם יצליחו להבריח את הרווחים לחו"ל בשביל לא לשלם מס, והמניה שלהם תעלה רק בצורה שולית. במקרה הטוב, אם המניה שלהם תעלה פי שניים, אז העשרה אחוז העלובים שנקבל על המניה שלנו יהיו שווים

אולי עשרים אחוז. לעומת זאת, אם היינו ממשיכים בעצמנו, ויש לנו מספיק כסף בשביל לגמור את הפיתוח, המניה שלנו הייתה מתאוששת, חוזרת לרמות השיא שלה, ובעתיד עוד עולה באלפי אחוזים."

הדס היה נבוך:

"אני באמת לא מבין בכל הדברים האלה. אני בסך הכול פרופסור מפורז, שנשלף מהאקדמיה ושהצליח להמציא תרופה מהפכנית. אבל באיזה מחיר! עם אירוע-מוחי שהשאיר אותי שבר-כלי."

הדס נראה רק צל חיוור לעומת האדם שהכיר יולי בעבר. הוא הביט בו רגע, ואמר בעצב:

"וזה בדיוק מה שהם מנצלים אצלך, את התמימות, את המחלה, את הקלות שבה הם יכולים לסבך אותך, ודיר באלאפ, שלא תיקח מהם שום דבר מתחת לשולחן, כי אז אתה באמת בידיים שלהם, ואז הם כבר לא חייבים לעמוד בשום הבטחה שלהם."

יולי נגע כנראה בנקודה רגישה ביותר, כי הדס החוויר וצעק לעברו:

"עכשיו אתה כבר מאשים גם אותי שעברתי על החוק. אני רואה שהם צדקו. אין לי באמת מה לדבר אתך יותר. אתה טיפוס לא אמין. רק מאשים אחרים, מוציא דיבה, משמיץ, בקיצור טיפוס מלוכלך. לא פלא שזרקו אותך מלאריסה ושכל הלקוחות שלך עוזבים אותך."

יולי הבין שזה מקרה אבוד. בכל-זאת אמר לו:

"אבל תרשה לי להגיד לך עוד כמה דברים לפני שאני עוזב."

תיזהר ממתנות של יוונים, חביבי, אריה הוא יווני ממולח, שמבטיח לך הרים וגבעות, את הירח ומה לא. אבל ביום פקודה, אתה תישאר עם סוס-עץ בכיכר העיר ועיר שדודה. כל מה שהם רצו זה להיכנס לוורידים שלך. ברגע שהם הצליחו בזה, אתה כבר לא נחשב. אתה Expendable. זה כמו במאפיה, הם כבר לא זקוקים לך בשביל לסיים את הפיתוח ואתה חשוב כמת. אז כל מה שהצלחת להוציא – טוב, אבל יותר לא תקבל מהם דבר וגם לא תוכל להתלונן נגדם, כי הם יודעים עליך דברים שיהפכו את זה לבלתי-אפשרי. גם אם נתנו לך מצגים לא נכונים, הם לא מפחדים בכלל, כי לא תעזו לתבוע אותם. עוד יכתבו על ההשתלטות של לאריסה על מולקולה כאירוע בבית-ספר למנהל-עסקים. איך אפשר להשתלט על חברה עם פוטנציאל

ענק מבלי לסכן כלום, תוך תיחמוץ מהספרים של בעלי-המניות המסכנים, ועבודה בעיניים על הממציא שקיבל נזיד-עדשים עבור המצאתו, במקום עשרות או מאות מיליונים. מה אני אגיד לך, חביבי, אתה לא כורת ברית עם השטן בשום תנאי, גם אם הוא מציע לך נעורים ואהבה, ואתה לא מסתבך עם המאפיה, גם אם הם מוציאים אותך מהברוך הכי גדול שאתה נמצא בו. חבל עליך!"

הדס כבר בכה ללא בושה, פניו התעוותו כפני תינוק שמתפתל מכאבים כשהטיח בפני יולי:

"אני אגיד לך מה אתה. אתה איש כפוי-טובה. אתה רואה שהמזימות שלך עם המשקיעים האחרים לא מצליחות ואתה מטיל את האשמה על אריה ועל אלי, שהם אנשי כבוד, כן – אנשי כבוד. אותך כולם משמיצים, אבל אף אחד לא אמר לי מילה רעה נגדם. אתה מאשים את כל העולם: 'אריה אשם, אלי אשם, הדס אשם, המורה אשמה!' אתה מדבר על סוס טרויאני? ומי היה זה שהמציא את הסוס הטרויאני אם לא יוליסס? אתה הסוס הטרויאני! אתה הקוזאק הנגזל, זה מה שאתה! לפחות עכשיו תהיה גבר, תודה שטעית, תבקש סליחה מאריה ואולי הוא יסכים לקחת אותך חזרה לתפקיד הקודם שלך."

יולי לא חשב שמן הראוי להשיב, נענע בראשו ויצא. הדס התיישב על הכורסה שלו באפיסת-כוחות, דמעות זעם אין-אונים זלגו מעיניו.

בתוך תוכו ידע היטב שיולי צודק, אך היה זה מאוחר מדי לשנות דבר. הוא נזכר כיצד בצעירותו קרא את הסיפור של קפקא על "הגלגול" וחש כגרגור סמסא שהפך ביום בהיר אחד לחרק. אבל הוא לא רצה למות. עדיף להסתפק בפירוורים שיקבל מאריה. הוא הרי לא צריך יותר מזה, לא היו לו עיניים גדולות מעולם. מה הטעם להיאבק בהם? הם הרי חזקים ממנו. יולי יטיח ללא ספק את ראשו בקיר. הוא, הדס, ישתף אתם פעולה והם לא יפגעו בו, למה שיפגעו באדם חלש ונכה שממילא ויתר על הכול?

אט-אט הוא נרגע. זה מה שיעשה, הוא יבלע את הצפרדע. הוא לא אדם חזק כמו יולי. אם יעשה את עצמו קטן ובלתי מזיק, בוודאי יחוסו עליו ולא יפגעו בו לרעה.

הוא מחה עם השרוול שלו את הדמעות. החולצה שלו הייתה

פתוחה לרווחה ואפשר היה לראות את הגופייה המוכתמת שמתחתיה. חגורת המכנסיים הייתה קצרה מדי וכרסו השתפלה מעבר למכנסיו. הוא באמת נראה כמו החרק המסכן של קפקא, אך לו לא הייתה אפילו אותה אחות אוהבת שתסעד אותו לעת צרה...

*

יולי ירד לחוף-הים.
הוא היה נסער מדי לחזור הביתה והיה זקוק לזמן לחשוב.
הייתה שעת בין-ערביים, והשמש התמהמהה לרגע, בטרם נבלעה סופית באופק. מסביבו, ילדים שיחקו בכדור וצעירים רצו על החוף.
הוא התיישב על החול והביט בים.
הייתה זו השעה האהובה עליו ולא פעם היה נושא תפילה בשעה הזאת כי חש שדווקא בה הוא קרוב ביותר לכוחות העליונים שהוא האמין שהם תמיד שומרים עליו.
חוץ מהפעם, כנראה.
היה משהו סמלי בעובדה שיולי נולד ברחוב בורסה אל-גדידה בקהיר, רחוב הבורסה החדשה, בבית הסמוך ביותר לבורסה.
ואכן, הבורסה תמיד היוותה מרכיב מרכזי בחייו. הוא חשב שהבין את החוקים שמניעים אותה, כי היו לו חושים מאוד מחודדים, אבל דווקא ככל שאתה משוכנע שאתה מתמצא ושולט במצב, תבוא המציאות ותטפח על פניך. בצעירותו קרא את יצירת המופת של אמיל זולה, הסופר האהוב עליו, "הכסף", המתארת באיזה אופן נוכל מהסוג של אריה, אריסטיד סאקאר שמו, מנשל אלפי בעלי-מניות קטנים מנכסיהם. סאקאר ניצל את ה"סאקרים", אותם תמימים שאינם מתים, אלא רק מתחלפים.
הוא חשב שלו, ליוליסס הערמומי, זה לא יקרה לעולם, אך הנה מצא את הפוסידון שלו, האדון של אותו הים שבו הוא מביט כרגע, האל שעלה מן האוקיינוס, התחזה לאריה והכריע אותו. אם כבר, חשב, מדוע שהאלים לא ישלחו את מפלצות-הים שיבלעו אותו כמו את לאוקון שהזהיר את הטרויאנים מפני הסוס בקוראו בקול נואש "הישמרו מדורון יוני"?
אך יולי התעשת חיש מהר. הוא כבר נחלץ ממצבים קשים הרבה יותר במלחמת ששת-הימים ובמלחמת יום-כיפור. איך הוא בכלל יכול להשוות הפסד כבד וכואב במניות לחוויות הקשות שחווה

כשראה את חבריו נהרגים ונפצעים לידו.
 הוא לא ויתר על האמונה שיש מי שדואג לו שם למעלה.
 הוא ייחלץ גם מהמשבר הזה, כפי שנחלץ בעבר.
 הוא נזכר כיצד, בהנפקת המניות הראשונה של לאריסה בניו-יורק
 ישבו הוא ואריה עם מנהלי החתמים במרומי אחד המגדלים בוול
 סטריט ביום המכריע של קביעת מחיר המניה. דווקא אלי ביום ההוא
 לא היה נוכח. תהליך ההנפקה נמשך מספר שבועות ואלי לא יכול
 היה להתאפק ונסע להיפגש עם המאהבת שלו בלונדון. אריה היה
 מזועזע ודרש מאלי שלפחות ישתתף בישיבה בשיחת ועידה ממלונו,
 שכן שלב קביעת המחיר הוא השלב המכריע בהנפקה.
 יולי גיחך בזוכרו את התמונה הגרוטסקית קמעה, כאשר כל
 המנהלים יושבים בניו-יורק בערב יום ב' מסביב לשולחן ארוך,
 לבושים בחליפותיהם המחויטות, ואילו אלי שוכב בלונדון באישון
 לילה במיטה של פילגשו ונותן להם עצות בשלט-רחוק איך לנהוג.
 הוא דמיין את הכרס המשתפכת של אלי ואת רגליו הקטנות
 והשמנות ואיך המאהבת מעסה לו את הגב או אולי איבר אחר, בזמן
 שהוא צועק:
 "אל תוותרו-הו-הו, אחרת אני בא בעצמי-הי-הי!"
 כל המעמד היה כל-כך פתטי, שגם אם החתמים לא ידעו מה
 עושה אלי ברגע זה, הם היו ממש המומים מגודל חוצפתו של מנכ"ל
 להיעדר מהשלב המכריע ביותר של ההנפקה. הם עוד לא ראו כדבר
 הזה בכל הקריירה הארוכה שלהם בוול סטריט, אך הם גם לא ראו
 את אשתו של אלי, אחרת היו אולי מבינים ללב.
 למרות המצב המביך, יולי הצליח לתמרן כך, שקיבלו את המחיר
 שרצו, וההנפקה הייתה הצלחה גדולה. המנהלים האלה נשארו עד
 היום חברים טובים של יולי ועזרו לו רבות גם בהנפקה של מולקולה,
 למרות מוזרויותיו של הדס. הם היו מקניטים לא פעם את יולי אודות
 המנהלים המוזרים שהוא בוחר לעבוד אִתם, ויולי היה אומר להם
 שאם הם היו מוצלחים, הם לא היו זקוקים לשירותיו...
 כן, החליט יולי, הוא יפנה אליהם ואל כל החברים שלו וימצא
 את הדרך להיחלץ מהמצר.
 השעה הייתה כבר אחרי תשע בערב כשיולי קם, ניגב את החול
 ממכנסיו, חיך לים ואמר בלבו לפוסידון:

49ה'שמרו מדורון יוני |

“עוד לא הגיעה שעתך, חביבי, והיא גם לא תגיע בקרוב. לקחת את השותפים הלא-נכונים ואני עוד אראה לך, אשמאי זקן, כיצד בדרכים אתיות וביושר-לב, אפשר להתגבר על כל המפלצות שלך!”

פרק חמישי

יולי כינס את משפחתו בסלון.
נלי, שהייתה בסוד העניינים, ניסתה להקרין שלוה ורוגע בכל
אותם ימים קשים, ועם זאת, דוד ודנה חשו באוויר שמהו אינו
כתמול-שלשום בהתנהגות הוריהם, אם גם לא שיערו את מלוא
ממדיו של האסון הכלכלי.
יולי ונלי השתדלו תמיד לשמור אותם מחוץ למעגל הדאגות,
והילדים חשבו שכל עוד יש כספומט בקיר אפשר תמיד לקבל כסף
בשפע והם לעולם לא ידעו מחסור.
הפעם החליט יולי לשתף את שני ילדיו.
"אתם כבר בגיל שבו אפשר להתמודד עם בשורות לא-נעימות.
היום פרסמו בעיתונים שלאריסה, החברה של הדוד אריה, השתלטה
על מולקולה, החברה שאֵתה עבדתי בשנים האחרונות. ההשתלטות
הייתה לא הוגנת, תוך גרימת נזק כבד לבעלי-המניות של מולקולה,
ואנחנו בתוכם. כתוצאה מכך, הפסדנו את מרבית החסכונות שלנו.
לזכותה של אימא ייאמר, כי היא יעצה לי לא לשים את כל הביצים
בסל אחד, וכשהמניות התחילו לרדת היא רצתה למכור אותן. היא
צדקה ואני טעיתי, אך אם הייתי מוכר את המניות היו יכולים לתבוע
אותי, כי ידעתי שהחברה בצרות ואסור היה לי למכור את המניות.
זהו מלכוד, בלי ספק. אני עדיין מאמין שהחברה תצליח, אבל מי
שירוויח מזה זה הדוד אריה ולא אנחנו. למרות הכול, יש לנו מספיק
כסף בשביל לשלוח אתכם לאוניברסיטה ולעזור לכם בדיוור כשתהיו
גדולים."

"אבאל'ה!" אמרה דנה וחיבקה אותו, "תודה לאל שזה רק כסף.
כבר כמה ימים הרגשנו דודי ואני שמהו לא בסדר, וחששנו שזה
משהו בריאותי, ומאוד פחדנו... ופתאום כינסת אותנו בכזאת
דרמתיות, שממש חששתי שתגיד לנו שאתה ואימא מתגרשים או
שחם וחלילה למישהו יש סרטן. נכון, דודי?"

"כן. תדע לך, אבא, שאתה תמיד יכול לסמוך עלינו. ככה גם אתה וגם אימא חונכתם אותנו, שמשפחה צריכה להיות תמיד מלוכדת, גם בדבש וגם בעוקץ."

"אנחנו לא רק בקטע של לקבל אלא גם בקטע של לתת." אמרה דנה בעיניים נוצצות, מנסה לעצור את הדמעות.
"אבא, אני משוכנע שתצליח להתגבר גם על זה. בתור מצרים ותיקים, עברנו את פרעה, נעבור גם את זה!"

"אני עדיין רק בכיתה י' ולא כל-כך מבינה במניות ובכאלה דברים," אמרה דנה, "אני שומעת בכיתה שיש משפחות שהפסידו הרבה כסף בבורסה ונאלצו למכור את הבית, ויש אנשים שזה גם השפיע אצלם על היחסים במשפחה. אצלנו זה לא יקרה, נכון? כסף הולך וכסף בא, אבל המשפחה זה הדבר הכי חשוב – זה מה שאתה ואימא תמיד אמרתם לנו. חונכתם אותנו לא להיות רכושניים ולא לדרוש מותרות. אז זה אפילו יכול להיות הרפתקה מעניינת, ומיין מבחן הישרדות!"

עכשיו דנה חייכה. נראה שהצליחה לעצור את הבכי.
"דנה צודקת," אמר יולי, "זה יכול להיות אתגר לכולנו, ודווקא בעת משבר נבחנת חוסנה של משפחה. זה לא חכמה להיות מאוחדים כשהכול בסדר. ואני מודה לכם, ובמיוחד לאימא שלכם, שאתם לא מתנפלים עליי ומאשימים אותי," הוסיף בהשפלת-קול, "אפילו שאני אשם במה שקרה. הייתי תמים, הייתי צריך לפקוח עיניים."
"חמודים שלי," אמרה נלי בהתעוררות, "אני ממש מתרגשת לשמוע את כל מה שאמרתם, אבל אני חייבת להגיד לכם שהמצב לא כל-כך גרוע כמו שאבא תיאר. ולך, יולי, אני רוצה להבהיר בצורה חד-משמעית, שמרגע שהסכמתי שנשקיע את הכסף במולקולה, אני אחראית לכל מה שקרה בדיוק כמוך. אם הייתי שמה וטו על זה, לא היית משקיע. אני יכולה לספר לכם על הרבה מקרים אחרים שהצעת לי לאבא דברים והוא שמע בקולי וזה לא הצליח וגם מקרים הפוכים שהוא לא שמע בקולי וזה כן הצליח. בחיים צריך לקבל המון החלטות ואי אפשר להצליח בכולן. ומה, חמוד שלי, אתה רוצה שאני אבזז לך על שנשארה כך תמימות והגינות בתוך הג'ונגל של העסקים? להפך, בגלל זה אני אוהבת אותך, טיפשוך." והיא צחקה וחיבקה את יולי, והילדים הצטרפו לחיבוק וכולם צחקו כאילו שילוי

בישר להם בזה הרגע שזכו בפis.

נלי הוסיפה :

"מה שדוד אריה עשה, זה לא הוגן. אבא שלכם לא יכול היה לצפות להתנהגות כזאת, בוודאי לא מקרוב משפחה, הדוד הטוב של המשפחה. אבא שלי צדק לגביו, ואני לא אסלח לו על זה לעולם. הוא ידע שאנחנו מושקעים חזק בחברה וגם אם תכנן משהו מפורקק לדפוק את הדס או את בעלי-המניות, הוא היה צריך להזהיר אותנו לפחות כדי שנצא בזמן."

"אם היה מזהיר אותנו, אבא לא היה עובר על זה בשתיקה. נכון,

אבא?"

"זה נכון, אבל לא בגלל זה הוא לא גילה לנו. אולי הסיבה העיקרית למעשה שלו זה בשביל להתנקם בי אישית. הדוד שלכם באמת לא צריך את הכסף. מה שמעניין אותו זה רק הכוח. הוא חייב להוכיח לכל העולם ואולי בעיקר לעצמו שהוא אריה סימון הגדול מכולם."

"אבל הוא ישלם על זה!" אמרה נלי נחרצות. "הוא והכלבלב שלו, פוקסי השועל. אבא ואני נצא למלחמה נגדו כדי שייתן את הדין על כל השחיתויות שלו. אני משוכנעת שנקבל את כל הכסף. נעבור בגדול את כל הקשיים האלה ובזכותכם נישאר תמיד משפחה אוהבת, חזקה, מאוחדת ומפרגנת."

רק כשעזבו הילדים את הסלון, פרצה נלי בבכי. כל המתח שהצטבר בימים האחרונים, התפרץ החוצה והיא לא יכלה עוד לעצור בעד עצמה.

יולי ניגש אליה, ליטף אותה והזכיר לה שהיא הבטיחה להיות חזקה.

כשדיברה עם הילדים היא דיברה בקול בוטח, והצליחה להסתיר את חרדותיה האמיתיות. עכשיו אחזה בחוזקה את זרועו של יולי וקראה בהתרגשות:

"באמת לא אכפת לי מהכסף. אבל אני דואגת לך. כשהילדה אמרה – תודה לאל שזה לא עניין בריאותי, עברה לי מחשבה בראש: לא בטוח. אני רואה עד כמה אתה לוקח ללב. אני באמת מפחדת על הבריאות שלך, שיקרה לך משהו, או שהם יעשו לך משהו. אל תיקח יותר מדי ללב. אתה יודע כמה אני שונאת בגידה, אבל כל עוד שאתה

נאמן לי לא אכפת לי שכל העולם יבגוד בנו. כשהתחתנו לא היה לנו גרוש על הנשמה ומעולם לא רבנו על בעיות כסף. כל מה שהגענו אליו זה בעשר האצבעות שלנו, ודוד אריה הביא לנו רק סיפולוקס לחתונה. אתה בנית אותו והוא האכיל אותך קש והבטחות. הוא היה ונשאר קמצן גדול, גם בשביל עצמו. איזה הבדל עצום בין הנבלה הזה לבין אבא שלי שהוא נשמה כל-כך טובה ! אבא שלי המסכן, לא שבע נחת מהחיים שלו, תמיד היה קשה-יום, עם בריאות רופפת, והאריה הזה ימח-שמו, בריא כמו שור, לא קורה לו כלום. אבל, הוא לבד כמו כלב, אין לו אף אחד, הבן שלו דגנרט, וכל הנשים לשעבר שלו שונאות אותו שנאת-מוות. אין צדק בעולם הזה, לכאלה אנשים אלוהים נותן הכול ואותנו, שאנחנו כל הזמן עוזרים לאנשים ומעולם לא עשינו רע לזכוב, הוא דופק, רק אותנו הוא דופק..."

לאחר כמה שניות, התעשתה נלי ובחיוך ממזרי הוסיפה: "א-פרופו, יש לך עוד כוח בשביל מנת קוסקוססס אחת לפני השינה?"

"אפילו שלוש," השיב יולי בצחוק, "אבל רק בתנאי שתתני לי להשקות אותך גם כן מההאוזוזו שלי!"

ובעודם מתמכרים לצחוק משחרר, יצאו מהסלון ופנו לחדר-השינה.

*

בשעה אחת לפנות בוקר נשמע לפתע צלצול טלפון. נלי הרימה את השפופרת וענתה בקול מנומנם. מעברו השני של הקו ביקש דודה אריה לדבר אֶתה. הוא נשמע נסער כשסיפר שקיבל בערב עם שליח מיוחד מכתב מעורך-הדין של יולי, והוא מזועזע מעצם המחשבה איך קרוב משפחה שחב לו כל-כך הרבה מעז לאיים עליו בתביעה משפטית. יולי חטף את השפופרת ואמר לאריה, שאין גבול לחוצפה שלו אם הוא מעיר אותם בשעה כזאת בשביל להמשיך להלעיט אותם בבולשיט הרגיל שלו. הוא ביקש ממנו שאם יש לו מה להגיד, שידבר אֶתו ישירות וישאיר את נלי מחוץ לתמונה. לבסוף נדברו להיפגש למחרת בשעה תשע בבוקר במשרדים של לאריסה.

בלשכתו של אריה ישבו הוא, יולי ואלי בפנינת הישיבה על הכורסאות המרווחות.

ניכר היה בנוכחים שהם מתוחים מאוד.

אריה פתח כצפוי בטרוניה על המכתב מעורך-הדין שדרש תשובה על ארבעים שאלות נוקבות שהפנה אליהן יולי. אריה טרח להזכיר לבן-שיחו שהוא צמח מהם ולא יורקים לבאר ששתו ממנה מים. כל מה שלאריסה עשתה זה בסך-הכול להצייל את מולקולה שעמדה לקרוס. הם עזרו לבעלי-המניות המסכנים, לאלמנות וליתומים, שהשקיעו את כספם במולקולה על-מנת שלא יאבדו את הכול ויישארו לפחות עם עשרה אחוזים מהשקעתם. שנת 1994 הייתה שנה רעה מאוד בבורסה והקריסה של מולקולה הייתה רק אחת מני-רבות. אריה טען שהוא לא אשם שיולי התנהג כמהמר כפייתי ששם את כל כספו בחברה אחת.

"מהמר כפייתי?" הטיח יולי באריה, "אז לידיעתך, אני כמעט אף פעם לא קניתי מניות של חברה שלא עבדתי בה, דווקא בגלל שאני לא מהמר כפייתי. בפעם היחידה שעשיתי את זה לפני כמה שנים, הפסדתי כמה עשרות אלפי דולרים, למדתי לקח וירדתי מזה. את מניות לאריסה מכרתי בזמנו רק בשביל לקנות את הבית, ועוד כשהן היו בשפל שלאף אחד לא יהיה פתחון-פה להאשים את מנהל הכספים שהוא מנצל לטובתו מידע פנימי." הוא נפנה אל אלי ואמר: "לא כמוך, אלי, שמכרת את המניות שלך בשיא, כשידעת כבר שהמניה עומדת לרדת, ועוד השווצת איזה חכם היית וכמה הרווחת. כרגיל, לא עשו לך כלום כי יד רוחצת יד במדינה הזאת, אבל לי אל תטיפו מוסר. גם הפעם, השקעתי במולקולה כי האמנתי בה, והחזקתי במניות שלה עד הסוף המר, כי אסור היה לי למכור אותן." "אז הפסדת, ביג דיל, אתה לא נזרק לרחוב," ענה לו אלי בביטול, "לא צריך לעשות יום סרט בשבילך, אתה בכל-זאת מקבל משהו מהמניות, ואם תחזיק במניות שלנו שתקבל במקומן, אתה עוד תרוויח הרבה יותר. נניח אפילו שניצלנו הזדמנות עסקית וקנינו את מולקולה בנזיד-עדשים, הרי אף אחד לא רצה אותה. הדס ואתה פניתם לשבעה-עשר גורמים ואף אחד לא היה מוכן לקנות, אז במקום להפסיד מאה אחוז הפסדת רק תשעים אחוז, תגיד לנו תודה."

יולי ידע שיטענו את הטענה הזאת, ובניגוד לעצותיו של ידידו עו"ד יהודה קרייטי, הוא נגרר לויכוח וחשף בפניהם כמה מטיעונו.

"אף אחד אחר לא הציע הצעת רכש, כי אתה והדס תכננתם הכול מראש, ומאחורי גבי שכנעתם את המשקיעים לא להיכנס לעסק. לכל אחד מכתרתם לוקש אחר. 'לכל אחד – האמת שלו', נהגת להגיד. אמת אחת לבעלי-המניות, אמת אחת למועצת-המנהלים, אמת אחת למס-הכנסה, אמת אחת לעובדים, אמת אחת ללקוחות, ועכשיו שכללת את השיטה והמצאת גם אמת נוספת למשקיעים. לבעלי-המניות שלך אתה אומר שזאת עסקת המאה ומולקולה נהדרת. לאלה של מולקולה אתם אומרים שגאלתם אותם מייסוריהם. למשקיעים אמרתם שמולקולה לא שווה כלום ולעיתונות סיפרתם שיש פה פוטנציאל של מאות מיליונים, וכך הלאה. עליך פירנדלו היה צריך לכתוב את המחזה שלו!"

"איש-הכספים האינטלקטואל!" הגיב אלי בכעס, "אולי תביא לנו גם דוגמאות מן המיתולוגיה שלך? גם אתה לא טלית שכולה תכלת, ועד עכשיו אנחנו מטפלים בזנבות שהשארת כשהסתלקת. על השיטות המתוחכמות שלך להפחית את תשלומי המס אנחנו משלמים עד היום הון תועפות בקנסות פיגורים. לספקים סיפרת שאנחנו מזי-רעב ולמועצת-המנהלים דיווחת שמצבנו הכי טוב בעולם. אתה בא להטיף לנו מוסר, אתה הרי צבוע, אבי-אבות הצבועים!"

הויכוח עבר לפסים אישיים, ויולי ניצל את ההזדמנות לומר להם את כל מה שרביץ לו על הלב:

"מי שמדבר על צביעות, אני ואתם – זה החלום ושברו. הייתם לסמל של צביעות. אבל אין גבול לתיאבון שלכם, ובשביל לגדול עוד ועוד אתם נזקקים לשוחד ולשחיתויות. הסוכנים שלכם משחדים את פקידי רשויות-הבריאות לאשר תרופות שהן סכנה לבריאות. את אלה אתם רוצים להשוות לתכנון המס הלגיטימי שעשיתי באישורם של רואי-החשבון של החברה? אני לא אשם שאחרי שעזבתי, לא ידעתם לטפל בעניין וגם את זה פישלתם. ההבדל בין התקופה שלי לתקופה שלכם, זה שאני המצאתי תחבולות מתוחכמות אבל לגיטימיות, אבל בגלל שאתם הרבה פחות חריפים, אתם עושים טריקים שפלים וגסים, מכות מתחת לחגורה, שיטות של המאפיה." אלי הביט ביולי ומחא-כפיים בהתלהבות: "ברבו, ברבו, ממשי טריבון העם, הסוציאליסט הדגול, מגן האינטרסים של העובדים

והקהילה! איזה מזל שנפטרנו ממך. מאז שהלכת, השלשנו את המכירות שלנו, רכשנו חברות בארה"ב ואירופה. אז מה אם אנחנו מעגלים פינות, אנחנו לא במדינת אוטופיה שאתה חולם עליה. ישראל של '94 היא חברה מטריאליסטית, שרק החזקים שורדים בה, זאת לא מדינה של יפי-נפש בכיינים כמוך. גם אצלנו, כל מה שאנחנו עושים זה באישור מלא של רואי-החשבון. עכשיו שיש לך שוב מניות שלנו שקיבלת במקום אלה של מולקולה, אתה יכול לתבוע אותנו על מה שאתה רוצה, אבל אין לך כל עילה לתבוע אותנו על ההשתלטות על מולקולה. בפעם הראשונה שבכלל נודע לנו על קיומה, זה היה אצלך בבית, ומפיו של הדס. הוא ביקש שניכנס בתור שותפים, אבל אנחנו דחינו זאת על ה סף, כי מחיר המניה היה גבוה מדי. רק אחרי שהמניה נפלה ואף אחד אחר לא היה מוכן להסתכל עליה, נכנסנו לתמונה, וגם אז, עשינו להדס טובה כשהסכמנו לרכוש את החברה שלו."

יולי הרצין. הוא הבין את התכסיס שלהם והחליט לחזור לחשדנות הטבעית שלו. למה, אם-כן, הזמינו אותי אליהם? הם הרי יודעים שלא יצליחו לשכנע אותי לחזור בי, אבל הם מקווים לדלות ממני מידע ולראות עד כמה רחוק אהיה מוכן ללכת. הוא המשיך בשקט:

"על מולקולה אין לי מה לדבר, אלא באמצעות עורך-הדין שלי. אני יודע בדיוק מה שעשיתם, מה שאתם מתכננים, מה שאתם חושבים אפילו, הכול אני יודע, כי אני מכיר אתכם לא מאתמול ולא משלשום. בגלל השיטות העברייניות שלכם עזבתי אתכם ועוד תתנו עליהן את הדין. נכון שגדלתם פי שלושה בנפח, אבל קניתם את החברות הכי דפוקות בשוק, ולמעשה אתם מפסידים כבר שלוש שנים מאז שגמרתם את הרזרבות שהשארתי לכם. זה שאתם מצליחים להסתיר את זה מבעלי-המניות, בסיועם של רואי-החשבון שלכם, שאלוהים ירחם עליכם. אתם כנראה רואים במולקולה קרש הצלה שיציל אתכם מכל הצרות שלכם ומוכנים להשתמש בכל דרך לא כשרה כדי להשתלט עליה. מה אומר לכם, כנראה שאתם צודקים, כי עוד לא ראיתי בישראל חברה רצינית אחת שבאמת נתנה את הדין על דיווחים כוזבים ואף חבר במועצת-מנהלים עוד לא ישב בכלא על מעלליו. אבל כנראה שאני מבזבז את הזמן שלכם ושלי ונשאר לנו

רק להתראות בבית-המשפט."

אריה הסיר את משקפיו והביט ביולי בעיניו המרושעות. הוא

לפת את ידו וסינן:

"תחשוב טוב טוב לפני שאתה הולך למהלך כזה. אני חייב להיות

הגון ולהזהיר אותך שיש לנו קיים סגור כמו שריון הרמטי. קיבלנו

ייעוץ ממיטב המומחים המשפטיים והכלכליים בישראל ובארה"ב.

אתה לימדת אותנו הרי ללכת רק לטובים ביותר. אין לך כל סיכוי. אף

גורם רציני לא ילך אתך וחבל על המאמצים שלך. במקום להשקיע

את המרץ שלך על מאבק חסר סיכוי ולהינזק גם כלכלית וגם

במוניטין שלך, תחזור אלינו, אנחנו מוכנים שתחזור לתפקידך

הקודם ושתעזור לנו במיזוג של מולקולה. תקבל אופציות ותוכל רק

להרוויח מזה. יולי, אני פונה אליך בפנייה נרגשת – חזור הביתה,

למשפחה שלך."

יולי הסיר את ידו של אריה בשאט-נפש וקם:

"במשפחה הזאת כבר הייתי והתגרשתי ממנה. אני מעדיף להיות

יתום. לעולם לא אתן יד לכל השחיתויות שרציתם שאעשה, ושמאז

שעזבתי – אתם עושים. לא תוכלו לפגוע בי, כי אני כמו מולקולה

קטנה, פעם פה, פעם שם, כמו פיגרו..."

"החיים זה לא אופרה!" התפרץ אלי לתוך דבריו.

יולי התעלם ממנו ואמר:

"אני מוכן לעבור אודיסיאה ישראלית, פי שתיים יותר ארוכה

וקשה מהיוונית..."

"עכשיו חזרנו למיתולוגיה!" הוסיף אלי בלגלוג.

"...עד אשר אצליח להכריע אתכם. לא אנוח ולא אשקוט עד

שהאמת תצא לאור, כי הגיע הזמן שהמדינה שלנו תזכה להיות

מדינת-חוק אמיתית ושהאשמים יבואו על עונשם."

הוא עזב את החדר בטריקת דלת ועוד הספיק לראות כיצד אלי

מסובב את אצבעו על מצחו כמבקש לומר לאריה:

יולי המסכן, ירד לגמרי מהפסים...

פרק שישי

כעבור מספר ימים נפגש יולי עם אהוד אורגד, מנכ"ל חברת קפליקה, המתחזה הגדולה של לאריסה. על אף היריבות העסקית בין שתי החברות, השכיל יולי לשמור אתו על יחסים קורקטיים. אהוד העריך את זה מאוד, בייחוד אחרי שנוכח לדעת שכל העכבות של לאריסה הוסרו עם עזיבתו של יולי ואלי לא בחל בשימוש באמצעים הנלווים ביותר על-מנת להכשיל את קפליקה. השמצות, ריגול תעשייתי, איומים, קניית עובדי קפליקה, שוחד, כל אמצעי היה כשר במלחמת-הקיום להישרדות בשוק התחרותי בו הם פעלו.

אהוד ניסה להילחם אתם בדרכים אתיות, אך הפסיד מערכה אחר מערכה, וראה כיצד הוא הולך ומאבד נתחי שוק לטובת לאריסה. לפיכך, מאוד שמח כשיולי בא אליו בהצעה להשקיע שלושה מיליון דולר במולקולה ולחתום אתם על הסכם שיתוף פעולה. הדס ויולי היו אנשים הגונים, מסוג האנשים שאֵתם אפשר לעשות עסקים בלי לשמור בכל רגע על הגב מפני נעיצת סכין.

ואכן, שיתוף הפעולה הוכתר בהצלחה, והמניות שרכש עלו בצורה מטאורית תוך שנה. אהוד לא מכר אותן, כי האמין שיוכל להגיע לסכומים גדולים, גם אחרי שמחיר המניות החל להידרדר. תוך כמה חודשים ירד מחיר המניות לשפל חסר-תקדים עד ששווי השקעתו ירד לפחות מחצי מיליון דולר.

אהוד אף חשש שעם השתלטות לאריסה על מולקולה הם יפסיקו את שיתוף הפעולה עם קפליקה ויוכלו למעשה למוטט את החברה שלו. הוא שמע את דבריו של יולי שתיאר בפניו את אשר קרה באמת בתהליך המיזוג ונחרד. היה זה הרבה יותר גרוע ממה שתיאר לעצמו. עם אויבים כאלה לא היה לו סיכוי לשרוד, ואם ינסה להתיידד אתם, הם יחסלו אותו בתהליך איטי יותר אך בטוח.

יולי אמר לאהוד שמזומנת לו הזדמנות פז להיפרע מלאריסה אחת ולתמיד ולהפיל אותם לקרשים. כל מה שהוא צריך לעשות זה

לתמוך במאבק שלו במימון המערכה המשפטית ומערכת יחסי הציבור. בצורה זאת יהיה לו סיכוי לקבל בחזרה את מרבית השקעתו ואולי גם לזכות בנתחי שוק על חשבון לאריסה.

אהוד בחן את ההוכחות המוצקות שהציג בפניו יולי, אך הגיע למסקנה שאין בהן די לנצח במשפט, קל וחומר לשלוח את אריה ואת אלי לכלא, כפי שיולי קיווה. הוא ידע שמערכה משפטית כזו תארוך לפחות חמש שנים ותעלה הון. מנגד תבוא לאריסה עם סוללה של מיטב עורכי-הדין היכולים להוכיח שאל קפונה הוא אימא תרזה והשופטים יאמינו להם.

הוא נזכר כיצד ניהל כבר בעבר מערכה משפטית נגדם, ואחרי שנים של דיונים, לא הבין השופט דבר וחצי דבר ממעשי הנוכלות המתוחכמים של אריה. לעומת זאת, התרשם מאוד מנועם לשונו של עורך-דינם, ופסק לטובת לאריסה, ואהוד עוד היה צריך לשלם להם סכומי-עתק על התביעה הנגדית שלהם.

ועכשיו בא יולי ורוצה שהוא יתחיל מחדש עם הוכחות מוצקות הרבה פחות. לא, באמת לא היה לו כוח לעוד מאבק חסר-תוחלת. הוא העדיף לנסות להגיע עם אלי לפשרה.

אהוד נפגש עם אלי, שכבר ידע שיולי מנסה לשתף פעולה עם קפליקה. אלי הזהיר את אהוד לא ללכת עם יולי "הבוגד הזה", שכבר בגד במיטיביו ואין לו אלוהים. אין סיכוי לתביעה שלו, אמר, כי היא ניוונה רק משמועות מרושעות בלי בסיס משפטי. אלי ידע היטב שיולי מעולם לא יזכה לקבל את הביסוס המשפטי הנאות, כי כל מי ששיתף פעולה עם לאריסה, אפילו הדס, הייתה תלויה כנגדו קופת-שרצים שתמנע ממנו לפעול.

אלי ניסה לפתות את אהוד בכך שיוכל לקבל חזרה את כל מה שהפסיד ואולי יותר, בתנאי שיתאמו מחירים בשלושת המכרזים הבאים שלהם למשרד-הבריאות.

אהוד דחה בנימוס את הצעתו של אלי, כי הבין שאם יסכים להצעתו הלא-חוקית, הוא יהיה שבוי בידי יריביו, ונאלץ להסתפק בהבטחה עמומה של אלי שבטווח הרחוק, הוא לא יפסיד מהעסקה. אהוד ידע שאין להבטחה הזאת שום כיסוי, אך היא הבטיחה לפחות שקט תעשייתי מסוים, שיאפשר לקפליקה למצוא פתרונות חלופיים כדי להיחלץ מהמשבר הנוכחי.

יולי התאכזב מתשובתו השלילית של אהוד, אך בסתר לבו הבין, שכאיש-עסקים אחראי, לא הייתה לו בררה. אהוד הסביר לו שחובתו כלפי בעלי-המניות שלו היא להגיע למירב הרווחים ולא לעשיית צדק. בעסקים בישראל אין מקום לִנְדָּטוֹת, זה לא טוב לעסקים, לא טוב למוניטין ולא תורם בריאות של אף אחד. אדרבה, אם אתה מתחיל לתבוע את המתחרים או השותפים שלך, אתה מקבל תדמית של איש ריב ומדון ואף אחד לא עושה אתך יותר עסקים.

“חייה ותן לחיות” – זו הייתה הסיסמה השגורה בפי כול בעולמם של אהוד ואריה, אלא שאט-אט היא הפכה להיות ל”רמה ותן לרמות”, שכן מי שנכווה ממעשי הנוכלות שעשו לו, ניסה לזכות בחזרה במה שאבד לו במעשה נוכלות משלו.

הוא נזכר כיצד אביו, שהיה קצין בצבא הפולני והתנדב לאחר עלייתו ארצה לשרת בצבא הבריטי, סיפר לו על הערה אנטישמית של המפקד שלו, קולונל קרלייל, שאמר לו מדוע בלתי אפשרי לעשות עסקים בפלשתינה: חצי מהיהודים הם נוכלים, אמר, והחצי השני נאלצים להיזקק גם כן לנוכלויות על-מנת לקבל חזרה את מה שגנבו מהם הנוכלים.

שום דבר לא השתנה, חשב אהוד, מאז ימי המנדט ועד היום. מיליונים עלו ארצה מכל קצווי העולם, ספרדים, אשכנזים, מזרחים, הקמנו תעשייה לתפארת, אנחנו מעצמת היי-טק, אך גם גן-עדן לנוכלים, שיכולים לעשות ככל העולה על רוחם, ולית דין ולית דיין...

אהוד חיבק את יולי כשנפרד ממנו ואיחל לו הצלחה, צר היה לו על-ידידו שנקלע למאבק חסר סיכוי, אך יולי היה יכול להרשות לעצמו להתאבד כרצונו, כי כעצמאי, הוא לא חייב היה למסור דין-וחשבון לשום מועצת-מנהלים.

*

יולי נפגש למחרת עם ליאורה דיאמנט. ליאורה קיבלה אותו בחום והדביקה לו נשיקה מצלצלת בפה. היא שפעה שמחת-חיים ארגנטינאית, ולמרות שהייתה מבוגרת מיולי בחמש שנים, נראתה כבת ארבעים בזכות מספר ניתוחים פלסטיים, פעילות ספורטיבית, ולבוש של מיטב מעצבי האופנה. יולי עזר לה

מאוד לאחר מות בעלה שהיה קולגה שלו, והיא תמיד אמרה שיולי הוא המלאך המושיע שלה ובלעדיו לא הייתה מצליחה לעולם להיכנס לנעליו של בעלה.

החברה שלה הייתה קטנה בהרבה מלאריסה, אך היא לא חששה מהם כי עסקה בתחום לא מתחרה והיה לה גב פיננסי איתן לאחר שאביה הוריש לה עם מותו עשרות מיליוני דולרים. היא המשיכה לעבוד כדי להעסיק את עצמה ולהוכיח לכל העולם שהיא לא נופלת מאביה ומבעלה וגם היא יכולה לנהל עסק משגשג. יולי רצה שהיא תעזור לו במימון המאבק שלו באריה והרגיש שזה המינימום שהוא יכול לצפות ממנה אחרי מה שעשה למענה. ליאורה שמעה בדריכות את דבריו. מדי-פעם צחקקה ועשתה תנועות רחבות בידיה, אבל ניכר בה שדבריו לא נעמו לה במיוחד.

היא ציינה בפניו את הסיכונים הרבים שהיא תיקח על עצמה אם תצא למאבק נגד אריה. בעיקר חששה מתביעה נגדית ומכך שתיאלץ להקדיש את כל מעייניה למאבק שהוא לא שלה. היא גם הסתדרה בעבר לא רע עם אריה ותיאמה אתו אסטרטגיה בכמה נושאים. היא הייתה חייבת הרי להוכיח לכולם שכאישה היא לא פחות קשוחה מגבר ואם אלה כללי המשחק, היא לא תירתע מלפעול לפיהם. כל דבר שהיה כשר, אפילו קצת מסריח, היה מקובל עליה. פרט לזאת, הייתה לה תכנית אמביציוזית להתמזג עם חברה גדולה מחו"ל והדבר האחרון שהייתה זקוקה לו עכשיו זה רעש תקשורתי. חיי העסקים נראו לה תוססים הרבה יותר מאשר חיי החברה והפעילויות ההתנדבותיות שלה לפני מות בעלה. היא הרגישה צעירה יותר ושונה מרוב חברותיה. היא התחשלה בדרך הקשה, למדה את כל הפוילשטיק ושכחה את האסון שפקד אותה עם מות בעלה בלהט העשייה.

יחד עם זאת, ליאורה הרגישה שהיא לא יכולה לפתור את יולי בלא-כלום. היא לא רצתה להיראות כפונת-תודה. היא פנתה אליו ואמרה לו:

"אני אהיה אסירת-תודה לך לעולם על ההדרכה שנתת לי בעולם העסקים, אבל במקום להיות דון קישוט, בוא אליי, תנהל לצדי את החברה. אנחנו עוד קטנים, אך בעזרתך נוכל להגיע לגדולות, נוכל

להתמזג עם חברות גדולות, לפרוץ לשווקים חדשים, השמים הם הגבול!"

לפתע התקרבה אל יולי ולפתה בחוזקה את ברכו כשהיא רוכנת עליו ומצמידה לגופו את חזה השופע.

"יהיה פִּיף לעבוד ביחד," לחשה לו, "אבל לא מוכרחים רק לעבוד, אפשר מדי-פעם גם להשתעשע... רק תפסיק עם המלחמות שלך, למי לעזאזל יש כוח למלחמות, כשהחיים כל-כך קצרים ואפשר לבלות בנעימים. מה בן-אדם מחפש? רק קצת אהבה..."

יולי ניתק ממנה בשאט-נפש. הוא הרגיש איך חל פחות במעמדו ומתייחסים אליו כאל מי שמותר לזלזל בכבודו ולהציע לו הצעות מגונות.

הוא ברח כל עוד נפשו בו והשאיר את ליאורה המומה מהדחייה.

*

לפגישה שלו עם הוראס בורגיניון, לשעבר זלמן פוגצ'בסקי, כבר הלך יולי עם ביטחון עצמי קצת מעורער.

הוראס ניהל בארץ חברת-בת של קונצרן צרפתי ענק. לאחר שעבד עשרים שנה בתפקידי מפתח בחברת-האם הצרפתית, נשלח מטעמם להקים להם מפעל בישראל ולשווק את מוצריהם באסיה. הוראס השתלב מהר מאוד בחברה הגבוהה הישראלית, בזכות נועם הליכותיו, גינוניו הצרפתיים והמתנות שחילק ללא הבחנה. יולי נחשב לידידו הקרוב, והוא עזר לו רבות בהקמת המפעל. יולי גם היה בן-בית בחברת-האם בצרפת, והמנכ"ל שלה העריך אותו מאוד. החברה הצרפתית חרטת על דגלה להיות חברה אתית, לעזור לקהילה, ואף שלחה תרופות במיליוני דולרים בפרוץ המגפה האחרונה באפריקה.

הם היו המתחרים של לאריסה ואם רצו, יכלו למחוץ אותה כזוכה.

הוראס שמע בסבלנות את דבריו של יולי והרגיש רגש עז של אי-נוחות.

למרות התחרות ביניהם, הוא התייחס בחיבה לאריה שאָתו היה חבר במועדון. לא פעם היה מגייס אותו למבצעים של עזרה לקהילה ואריה מעולם לא סירב לתרום ביד נדיבה. הם גם הפליגו מדי-פעם ביאכטה שלו ונמנו עם אותם חוגים חברתיים. בכל פרמיירה היו

נפגשים, הם החליפו ביניהם אינפורמציה במסיבות הקוקטייל, וקיבלו את פרס התעשייה באותו הטקס.

הוראס לפת את ידו של יולי והסביר לו, כי יש דברים שאתה לא עושה לקולגות, אפילו אם הם המתחרים שלך ולמרות שהם לא בדיוק טלית שכולה תכלת. זה לא מקובל ב- Milieu שלנו, אמר, זה לא עושה Bon ton. בסופו של דבר, הם משתייכים לאותה אליטה שצריכה לתמוך בחבריה. כמה משפחות יש בישראל שבאמת נחשבות? אלף, אלפיים מכסימום, אז Noblesse oblige, צריכים להעלים עין מהחלקה פה ושם, כי אם יילחמו זה בזה, יהיה כאן תוהו ובוהו והם יכולים לאבד את כל הפְּרוֹגֶטִיבוֹת שלהם. אם הם לא יהיו בטופ, אז בוזגלו וטולדנו יהיו, אם אתה מבין למה אני מתכוון...

יולי הביט בהוראס בתימהון. הוא בהחלט הבין למה התכוון. אתה מכיר אדם שנים, מבלה אֶתוֹ, אוכל אֶתוֹ, הולך לאותם אירועים, ורק בשעת משבר מתגלה פרצופו האמיתי.

זלמן פוגצ'בסקי, פליט-השואה מזה-הרעב, שהיגר עם משפחתו לצרפת אחרי המלחמה, שכח מיהדותו, אימץ לעצמו שם צרפתי, ופעל בשליחות החברה בחמש יבשות, ביקש בשלב מאוחר בחייו, להתיישב בישראל, למד עברית והפך להיות חיש קל "אחד משלנו".

יחד עם זאת, שמר על הגינונים הצרפתיים, כי הרי ייצג חברה צרפתית, וממילא לא רצה לחזור עד כדי-כך לצור-מחצבתו, שישוב להיקרא זלמן כמו בצעירותו. זלמן מגיע לישראל, ולפתע הוא על הגובה. סוף סוף מתייחסים אליו כאל צרפתי והוא שייך לאליטה. האם שכח גם הוא את לקח הגזענות הסובטילית בצרפת, בה החברה הבורגנית מביטה בבזוז על הזלמנים למיניהם שהופכים לבורגיניון ונעשים יותר צרפתים מהצרפתים?

עד כדי-כך הוראס הפך להיות אטום, שהוא משמיע את הערותיו הגזעניות על "בוזגלו וטולדנו" באוזניו של יולי המצרי כשהוא מגן על אריה היווני. אך אליבא דזלמן, החטא של המוצא מכופר אם אתה בעל רכוש של כמה מיליונים, ולכן הוא לא ראה כנראה שום סתירה בדבריו.

יולי הודה להוראס ביבושת ומיהר לעזוב את משרדו.

*

עוד אחד נמחק מהרשימה, הוא חשב.

ליולי לא היה הרבה זמן להתאבל על הנטישה של הוראס, כי מיהר ללקוח חדש.

מאז שיולי פתח במערכה שלו נגד לאריסה, היה לו יותר ויותר קשה למצוא לקוחות, כי בעולם העסקים הישראלי הייתה תדמית מאוד שלילית ל"מלשנים", ובמיוחד לכאלה ש"הלשינו" כנגד לקוחות שלהם כמולקולה ומעסיקים שלהם כלאריסה. בכל חברה עסקית יש קופת-שרצים כזאת או אחרת, והם לא יכלו להרשות לעצמם להעסיק עובד או יועץ שיניח מעל ראשם חרב דמוקלס. לכן יולי שמח מאוד לבוא במגע עם המנכ"ל של חברה חדשה, שעוד לא הספיקה להיגרר למעגל השחיתות. הוא אמר לבריאן פוטרמן:

"לא תהיה לי בעיה לבדוק עבורך את החברה שאתה רוצה לקנות בצרפת. למדתי מנהל-עסקים בצרפת, צרפתית היא שפת-אם שלי, הבראית והקמתי שם חברות, ויש לי חוג מכרים נרחב בעולם העסקים הצרפתי. קניתי גם עבור לאריסה את חברת הבת שלהם בצרפת וזאת הייתה עסקה מאוד מוצלחת שעד עכשיו הם מרוויחים עליה הרבה כסף. נראה לי שבדיקת החברה והמשא-ומתן על הרכישה יעלו לך סדר גודל של ארבעים עד חמישים אלף דולר." הם נכנסו למשא-ומתן על התנאים, ואחרי שסיכמו הכול, אמר בריאן ליולי שהוא יקבל את העבודה בכפוף לאישור חבריו בהנהלה. בריאן, שעלה מדרום אפריקה לפני שנים רבות, עוד דיבר במבטא אנגלו-סאכסי שדאג לשמר אותו. הוא הכיר בכך שבחברה הקרתנית של ישראל, אתה מקבל ישר כמה נקודות זכות אם אתה מדבר במבטא אנגלו-סאכסי, בדיוק כמו שאתה מקבל כמה נקודות חובה אם אתה מדבר במבטא מזרחי.

טיעונו של יולי נראו מאוד משכנעים, אך למרות שלא היה שום קשר בין העבודה בצרפת לפרשת מולקולה, החליט פוטרמן שמן התבונה לשמוע מה יש לאלי להגיד.

אלי מאוד שמח למסור את גרסתו ואמר:

"אני לא נוהג לתת חוות-דעת שליליות על עובדים שלי לשעבר. אבל יולי זה באמת מקרה יוצא-דופן. תשאל אותו למשל, למה הוא לא קיבל מכתב המלצה מאתנו, כשעזב את החברה. את המקרה של צרפת אני דווקא זוכר. הוא נסע עם איזו עורכת-דין צעירה אצלנו,

ובמקום לבדוק את החברה הוא בדק את הַ-בְּרָה שלו ביסודיות. הצרפתים התקשרו אליי בסלידה, ואמרו שאפילו בצרפת הם לא ראו דבר כזה. השניים ישבו והתמזמזו במשך כל זמן המשא-ומתן, בלי בושה. ושלא תחשוב, ליולי יש פה משפחה וילדים ואישה מקסימה. לכל חברה יש הקוד המוסרי שלה, אבל אצלנו נאמנות ואינטגריטי הם ערך עליון. בייחוד אצלי, שאני נשוי באושר כבר שלושים שנה לאותה אישה נהדרת. אשתו של יולי היא האחיינית של הבעלים של לאריסה, אריה סימון. הוא יוני, ס"ט, כבוד המשפחה זה ערך מקודש אצלם, אתה יודע, והפרשה זעזעה אותו עד היסוד. אז, כשילי חזר, אריה ממש השתולל. הוא פיטר אותו על המקום ושלח אותי לגמור את העסקה. לא צריך להגיד לך, שילי השאיר כזה בלגן שהייתי צריך לעמול שבועות בשביל לתקן את הברוך. אבל, אצלי העורכת-דין עבדה כמו שצריך, אני החזקתי אותה קצר. גם עליי היא ניסתה את השטיקים שלה, היא מרוקאית, ואתה יודע, אין להן אלוהים לאלה. אבל מה אנגלו-סאכסי כמוך מבין בזה? אתם הרי ישרים ונאמנים כמו סרגל! בכל-זאת – שמע, אני משביע אותך, אף מילה ליולי על מה שאני מספר לך. זה רק מידידות, כי לא רציתי שתפול גם אתה לאותו פח שנפלתי, וחוצץ מזה, נדמה לי שעד עכשיו אשתו לא יודעת מכל הסיפור."

למחרת, התקשר הארי ליולי ובטון יבש אמר:
 "הכישורים שלך ממש מרשימים, אתה בדיוק מי שאנחנו מחפשים, אבל בכל הכנות, אנחנו לא יכולים לעמוד בתעריפים כל-כך גבוהים. על אלפיים עד שלושת אלפים דולר, פלוס הוצאות כמובן, יש מה לדבר. ואתה בטח תיהנה להיות בפרס. עם ניסיון עשיר כמו שלך, בטח יש לך איזו ז'קלין או בריגיט שם, אז זו תהיה הזדמנות טובה בשבילך להיפגש איתה. אשתך תחשוב שאתה בעסקים ואתה תוכל להתעסק בערבים עם מי שתרצה..."
 מספר ימים מאוחר יותר, קיבל יולי טלפון מהמנכ"ל של חברה אחרת שנתן לה ייעוץ, והלה הודיע לו בצורה נחרצת שעם כל הרצון הטוב, הוא לא רואה איך יוכל לשלם לו חמישים אלף דולר בשביל התכנית העסקית שעשה.
 "זאת לא רמה שאני מצפה מאדם שגובה תעריפים כל-כך גבוהים," טען. "עם תכנית כזאת אין לי סיכוי למצוא משקיעים. חוץ

מזה, אני מבין שגם עם מולקולה לא כל-כך הצלחת והחברה פשטה למעשה את הרגל. אבל בכל-זאת עשית עבודה, אז מה דעתך שנתפשר על חמשת אלפים דולר ? אם זה לא נראה לך, תוכל תמיד לתבוע אותי, אבל לא היית רוצה שיצא לך שם שאתה תובע את כל מי שמוכן לעבוד אתך, נכון מר דורון ?”

אט-אט התחוויר לילי שלקוחות פוטנציאליים, אלה שעדיין לא פחדו לעשות עמו עסקים, ניסו לנצל את המצב ולזכות בשירותיו במחירים משפילים.

אחדים מאלה שהיו חייבים לו כסף, ניצלו את ההזדמנות בשביל לא לשלם לו או לסחוט ממנו הנחה ניכרת בחוב. אחרים רצו להעסיק אותו על בסיס הצלחה תמורת אחוזים מזעריים מהעסקה אם תצא אל הפועל.

בסופו של דבר, הוא נשאר כמעט בלי לקוחות ועם חובות אבודים שעוד לא ידע כמותם מעולם.

אנשי-העסקים, שראו חובה לעצמם להגיע לרווח מכסימלי ללא התחשבות בשיקולים אתיים, ראו הזדמנות פניהם לעוט על יולי, החייל הפצוע שאפשר לעשוק אותו ללא רחם, כשודדי-גוויות בשדות-הקרב שגונבים מהמתים והפצועים את שעוניהם ונעליהם.

*

יולי הגיע לפנות-ערב למשרדו של איציק גולדנברג ברחוב אלנבי.

למען האמת, די היסס אם לבוא אליו. השמועות אמרו שאיציק הוא מראשי הפשע המאורגן בישראל, אך איציק היה מוכן רק להודות שעשה את כל הונו מהלוואות בשוק האפור. מה שלא הזכיר היו שיעורי הריבית הדרקוניים על ההלוואות, הקנסות של אלפי אחוזים למי שאיחר בתשלומים והאסונות שפקדו את אלה שלא החזירו את חובם.

על-מנת לאזן אולי את התדמית השלילית שלו, או שמא בשביל לקבל לגיטימציה, היה איציק משקיע חלק מהכספים שהרוויח בסטארט-אפים, וכך התוודע להדס, מצא אתו שפה משותפת והשקיע כמה מיליונים במולקולה. הרעיון לא נראה ליולי, והוא ניסה להניא את הדס, אך היה זה בתחילת הדרך, עוד לפני ההנפקה הראשונה, כשאף אחד לא האמין למציאת התמהוני שהתיימר לגלות

תרופה לסרטן.

יולי היה חייב להודות שאיזיק, שהיה כריש צמא-דם כשנתן הלוואות, התגלה כמשקיע נוח במיוחד ומאוד מתחשב. הוא הופיע בקביעות לשיבות מועצת-המנהלים, סייע להם הרבה בעצות טובות, והתנהג כאבא טוב העוזר לילדים בראשית דרכם.

מין ידידות משונה נרקמה במשך השנים בין יולי לאיזיק, בין המצרי האינטלקטואל לאיש המאפיה הפשוט, שמעולם לא הסתיר את המוצא שלו משטעט'ל קטן ברוסיה, שאביו לא ידע קרוא וכתוב ואילו הוא סיים "אוניברסיטה" ב-Slums של אוֹדֵיסָה.

איזיק על-פי דרכו היה איש כבוד, כבוד של פושעים אולי, אך בוודאי לא של נוכלים. הוא תיעב רמאים ומי שלא עמדו בדיבורם, והיה גא בכך שלא היפר הבטחה מימיו.

אני איש-עסקים, היה אומר, ומי שעומד בהתחייבותיו כלפיי, משלם לי בזמן ולא מנסה להונות אותי, מעולם לא התלונן על היחס שלי כלפיו.

המשרד של איזיק היה עלוב ומרופט עם רהיטים שהיו מודרניים בתקופתו של אלנבי, ומי שהגיע אליו לא יכול היה לנחש ש זה מטהו של אחד האנשים בעלי ההשפעה והעשירים ביותר בישראל.

איזיק דיבר במבטא יידישאי כבד, ומעולם לא השתתף באירועי החברה הגבוהה, אם כי היה "שווה" יותר ממרבית החברים באליטות ברכושו הגדול, שהיה מושקע בכל העולם בחברות Legit, בחשבונות בנקים ממוספרים, בנדל"ן בבירות אירופה וגם בסטארט-אפים בישראל, כאמור.

אפילו הרשויות התייחסו אליו בכבוד ולא הציקו לו, בין השאר כי מימן ביד רחבה הרבה עמותות של מועמדים למפלגות השונות. כלפי מס-הכנסה הוא היה נישום זוטר שעסק בתיווך-דירות במשרדו המרופט באלנבי, ובאמת הייתה לו עובדת זוטרה שעסקה בתיווך. הוא שילם מס כחוק, כמה אלפי שקלים לחודש, ואיש לא העז לשאול אותו מניין צמח רכושו האגדי.

מכיוון שגם התנהג בצניעות, יכול היה לטעון שהוא חי מדמי-התיווך שהוא מרוויח. למותר לציין שאת השקעתו במולקולה הוא לא ביצע בשמו, אלא בשם חברה הרשומה בג'רזי שהוא רק היה הנאמן שלה.

כולם ידעו הכול וכולם שתקו.
 יולי סיפר לאיציק את אשר אירע, וקיווה שהלה יעשה הכול
 להשיב לעצמו את המיליונים שהפסיד.
 יולי ידע איך איציק רודף עד חורמה איש-עסקים שחייב לו
 עשרת-אלפים שקל ולא האמין שיעבור לסדר-היום על הונאה
 שעלתה לו במיליונים. בקוד האתי של איציק הוא החשיב את עצמו
 לאיש ישר כי מילה שלו זו מילה, ואילו אריה הוא נוכל כי הוא מרמה
 את כל הסובבים אותו.
 איציק שמע את דבריו של יולי ושמח על ההזדמנות שהביאה את
 יולי אליו. הוא העריך את יושרו של יולי וחשב שאם הוא עצמו לא
 היה צומח בסביבה כה אכזרית, היה רוצה להיות כמוהו, אך עצם
 העובדה שיולי עולה אליו לרגל מוכיחה לו, שרק בשיטות בהן נקט
 אפשר להישיר בסביבה הקשה שבה אנו חיים.
 יחד עם זאת, הוא הבהיר ליולי בצורה חד-משמעית שהוא לא
 יהיה מוכן לתבוע את אריה.
 אם היה דבר שהפנים מהעירה היהודית, הייתה זו השנאה
 ל"מוסער", למלשנים שהסגירו לגויים יהודים שעברו על החוק.
 הכביסה המלוכלכת צריכה להיות מכובסת בתוך המשפחה מבלי
 לערב את הרשויות. כך גם מעולם לא עשה משפט לאותם אנשי-
 העסקים שלא החזירו לו את חובם. הוא רק וידא שהם – או יורשיהם
 אחריהם – לא יעזו עוד אף פעם לא לעמוד בדיבורם.
 איציק אמר ליולי שהוא יחקור בעצמו את העניין, ואם יתברר
 שאריה הונה אותו, הוא ייתן על כך את הדין, אך לא לפני הרשויות,
 אלא לפניו אישית.
 יולי ניסה לשכנע אותו ללכת בכל-זאת בדרכים חוקיות אך לא
 הצליח להזיז אותו מעמדו.
 לימים נודע ליולי שאריה השיב את פניו של איציק ריקם, כאשר
 נשבע לו שלא ביצע שום הונאה והכול היה חוקי.
 רק אחרי שהיאכטה שלו טבעה בנסיבות חשודות במרינה של
 תל-אביב, ניאות אריה להחזיר לאיציק את כל השקעתו בצירוף
 ריבית של השוק האפור.

*

אחרי הפגישה הטראומטית שלו עם איציק, לקח יולי את מכוניתו

ונסע במהירות מסחררת בכביש המהיר לנתניה.
 הוא החנה את המכונית והחל ללכת כסהרורי לאורך החוף.
 יולי היה מאוד קשור לחוף הזה לאחר שבילה בו שבועיים בלתי
 נשכחים עם נלי. היה זה לאחר שנישאו. הם לא יכלו להרשות לעצמם
 ירח-דבש בחו"ל, לפיכך שכרו חדר צנוע במלון של שני כוכבים
 בנתניה, והיו מבלים בכל היום והלילה על חוף הים. עד חצות היו
 רוחצים בים, לפעמים ללא בגדי-ים, ועם שובם מהרחצה היו אוהבים
 על החול.
 לחוף זה ירד אפוא יולי באותו הלילה לשאוב חיזוקים.
 הלילה היה אפל במיוחד, לא הייתה נפש חיה בכל הסביבה, הים
 מאוד סער, ובמרחקים ראה יולי ספינה מיטלטלת בין הגלים
 הגבוהים. מבעד לערפל הכבד נשמעו מדי-פעם רעמים והבזיקו
 ברקים.
 באווירה הסוריאליסטית שאפפה אותו, הוא דימה לעצמו שהוא
 נמצא על אותה ספינה בלב-ים באודיסיאה הפרטית שלו, והוא נשאר
 היחידי על הספינה לאחר שכל המלחים שלו טבעו פסופה.
 הוא אווזו בהגה הספינה ומנסה לתמרן אותה בים הסוער, אך
 לפתע אריה מגיח מאחוריו ואוחז בהגה. יולי נאבק עם אריה כי הוא
 יודע שאם ירפה, הספינה תתבע, אך הנה מגיח אלי מצדו האחר,
 ושניהם מסובבים את ההגה בחוזקה לעבר הסלעים שעל החוף.
 הוא קורא לעזרה, אך מנגד נמצאים אהוד, הוראס, בריאן, איציק,
 וכל אותם השותפים והלקוחות שהכזיבו, במסכות של קיקלופים,
 לוטופאגים ולסטריגונים, ומגחכים לעברו, כש מוסיקה רועמת
 ורבת-הוד של תיאודורקיס מלווה את מסכת הסיוטים הזו.
 ליאורה מופיעה לרגליו, עירומה כולה אך עורה מרופט כשל
 מכשפה זקנה, והיא תופסת את רגליו ומתחילה אט-אט לעלות בידיה
 במעלה מכנסיו. היא מגיעה אל מחזות חפצה ומוחצת אותם
 בחוזקה. כאב חד מפלח את גופו והוא צועק צעקה אדירה.
 יולי התעורר בפתאומיות, רטוב עד לשד עצמותיו.
 הוא נרדם על החוף והים החל לכסות אותו. הוא הרגיש מסכן,
 עלוב וקטן.
 הוא תפס את פניו בשתי ידיו ובכה, לבדו על החוף השומם, ללא
 חברים, ללא תקווה, ללא תכלית.

פרק שביעי

עם שובו הביתה, לא נכנס יולי לחדר-השינה.
השעה הייתה שתיים לפנות-בוקר והוא לא רצה להעיר את נלי.
הוא התקלח והתיישב בסלון להירגע.
יולי הושיט ידו לעבר המערכת והניח את הדיסק עם השיר
Nobody Knows The Trouble I've Seen.
הוא הרגיש איך המוסיקה וקולו העמוק והצרוד של
ארמסטרונג זורמים אל תוככי גופו, וחש הזדהות עצומה עם מילות
השיר.
הוא לא יכול היה לרדת לשפל עמוק יותר, חשב, כשהוא מתייפח
חרישית ושקע אט-אט בתרדמה.
לפתע הרגיש חיבוק חם.
נלי רכנה עליו וליטפה את שערו:
"דוריל'ה חמוד שלי, מה אתה יושב לבד בחושך. בוא אליי שאני
אפנק אותך."
הבכי של יולי שכך אט-אט והיא לחשה לו:
"ככה, ככה אני אוהבת אותך, עכשיו אתה שוב פעם היולי שאני
מכירה, הגיבור המיתולוגי שלי, שאחרי האודיסיאה שהוא עבר שב
אל חיק אשתו האהובה."
"אני כמו יולי אחר, יוליוס קיסר, שכולם נעצו בו את הסכינים
שלהם. כנראה שככה הרגיש איוב, כשבישרו לו על כל האסונות
שפקדו אותו."
נלי התפרצה לעברו:
"תתבייש לך ! מה אתה משווה את עצמך לאיוב. איוב איבד את
אשתו, את ילדיו, את כל רכושו. מה אתה איבדת, בסך הכול קצת
כסף וקצת חברים שגילו את פרצופם האמיתי בשעת צרה. אל תהיה
כזה דרמתי, יש לך אותי, את הילדים. ברוך השם אתה בריא, אנחנו
בריאים, יש לנו בית, פרנסה, קצת חסכוניות, זה לא סוף העולם. יש
אנשים שכל המשפחה שלהם הולכת בתאונת-דרכים או בפיצוץ. יש

הורים שכולים, אלמנים, אלמנות. שים את הדברים בפרופורציות הנכונות!

"אני יודע, אבל אני לא מסוגל", אמר יולי, "זה יותר חזק ממני. אני האמנתי בחברים, האמנתי בעקרונות הצדק, שאנו חיים במדינת-חוק, שאדם נותן את הדין שלו על פשעיו. האמנתי שהחברים יעמדו לצדי בעת צרה, בדיוק כמו שאנחנו עמדנו לצדם. האמנתי שהלקוחות שלי מעריכים את מה שאני עושה ושהקולגות שלי הם אנשי מצפון. האמנתי אפילו שאלי והדוד שלך, למרות שידעתי שהם נבלות, לא ירדו לדרגה כזאת של שפלות." נלי הייתה כה יפה באור הרך שחדר לסלון. היא המשיכה ללטף את ראשו וניסתה להרגיעו:

"גם לי מאוד כואבת הבגידה של החברים. אנשים, שכל-כך עזרת להם, לא מוכנים אפילו לשמוע אותך. כל מכה כזאת היא כמו דקירה בלב. אבל זה רק צריך לחשל אותנו, שנהיה יותר מאוחדים ונאמנים, כי את התא החם שלנו אף אחד לא ייקח מאתנו. כל השאר זה רק כסף ונחשב כקליפת-השום." יולי אהב אותה כפי שמעולם לא אהב. הוא הרגיש צורך לשתף אותה בכל מה שהוא מרגיש:

"הבעיה, שהכול בא ביחד. גם כסף, את יודעת שלא נשארו לנו כמעט חסכוניות. גם הבגידה, אבל זה גם העבודה. ייבשו אותי לגמרי, אני מרגיש כמו דג בברכה שהוציאו ממנה את המים ונשארה רק שלולית קטנה והוא צריך להישאר עם דגי-הרקק, כשקשה לי יותר ויותר לנשום ככל שהמים אוזלים. זה כאילו שארכיטקט שבנה את רובע לֶה דֶפֶאנס האולטרה מודרני בפריס צריך עכשיו לבנות דירות שיכון ביד-אליהו. יש לי כוח להרים את העולם וכל מה שאני עושה עכשיו זה עבודות-דחק. ומה שאוכל אותי זה שאני אישית הבאתי על עצמי את כל הצרות. אני החלטתי להשקיע את כל הכסף במולקולה בניגוד לעצתך. אני בעצמי זימנתי הן את אריה והן את הדס למסיבת-ההפתעה שלך. אבל התסכול הכי גדול הוא שאני עצמי פתחתי במסע-הצלב נגד הנבלות האלה ואני אפילו לא מצליח לשרוט אותם. כאילו איזה כוח מאגי מושך אותי לתהום ואני לא יכול להתנגד, כאילו שהתעוורתי ויש לי ליקוי-מאורות ואני לא מצליח לצאת מזה. אולי החבר'ה באמת עוסקים במאגיה שחורה, כמו שנהגת להתלוצץ

בזמנו, לוקחים בובה ונועצים בה סיכות, תוך כדי לחישות מפחידות:
יולי, יולי..."

"זה שאתה מתחיל לדבר שטויות, מילא. רק שזה לא יפגע
בבריאות שלך! על הכול נצליח להתגבר, אך אם פתאום תחטוף
אירוע-מוחי או משהו, אני לא אסלח לעצמי לעולם שנתתי לך
לפתוח במאבק. אני מוכנה לעזור לך בכול, אבל אם אראה שאתה
שוקע בדיכאונות או שמשהו הכי קטן קורה לבריאות שלך, אני
אתייצב כמו נמרה ולא אתן לך להמשיך, כי אתה יותר חשוב לי מכל
דבר אחר בחיים, וזה אוכל אותי לראות אותך לוקח את זה כל-כך
קשה!"

יולי הרגיש שנלי היא בהחלט עזר כנגדו, אך עם זאת ידע,
שקיימים רגעים שבהם אדם הוא לבדו, ואין לאחר שום יכולת לסייע
לו.

יולי הסכים עם נלי שעם כל הכא ב והזעם על המוצאות אותו,
היה עליו לראות את הדברים בפרופורציה. גם הוא ידע בתוך-תוכו
שכל הפנטזיה הזאת כאילו הוא גיבור מיתולוגי העובר אודיסיאה
רבת-מעללים, אינה בעצם אלא מין השתעשעות רומנטית וקצת דון-
קישוטית. עם-זאת, יש לזכור, שדון-קישוט לא היה רק זה שלחם
למען הצדק ול מען משימות נעלות ואבודות, אלא גם מי שראה
טחנות-רוח כענקים בעלי זרועות וחרבות מתהפכות. כל המחשבות
האלו לא הועילו לשנות את ראייתו, ולא עברו את מחסום הרגש,
אלא נותרו רק בתחום השכל וה"היגיון".

יולי המשיך בשלו:

"את יודעת שאני מעריך אותך, אבל את באמת לא יכולה לעזור
לי במלחמה הזאת. את נותנת לי תמיכה מוסרית, כוח ואהבה, כל
הכבוד! אבל עם כל הרצון הטוב, אין בידייך המפתח להתיר את
הסבך. ההכשרה שלך כמורה לא נתנה לך את הכלים להתמודד עם
אנשי-עסקים מלוכלכים כאריה ואל. זאת בעיה עסקית, לא
רגשית..." ניסה להסביר לה, אבל נלי אמרה לעצמה:
האומנם?

היא השתכנעה שאצל יולי זוהי בעיה רגשית בראש וראשונה.
ברגע זה היה ברור לה שדווקא היא, האישה הרגשנית, ראתה את
הדברים באור הרבה יותר צלול ממנו, אבל היא בחרה לא להטיף לו,

ורק להעניק לו אהבה ותמיכה. נלי ידעה שיולי לא מעריך נכונה את יכולותיה, אבל זה לא היה הרגע להוכיח לו עד כמה הוא טועה גם בעניין הזה.

היא ניסתה לגייס קורטוב של הומור, כשאמרה לו: "אריה ואלי הם בסופו של דבר אנשים, ואפילו אנשים קטנטנים, הייתי אומרת, ולא תעזור הדמוניזציה שאתה עושה להם. נסה לדמיין את אלי מתנשף ומזיע על אשת נעוריו מיס פיגי ואת אריה עם העצירות הכרונית שלו יושב על האסלה. נכון שהם מגוחכים? אז ככה תדמיין אותם ותבין שאפשר להתגבר עליהם. צריך לנצל את החולשות שלהם ואין אדם שאין לו עקב אכילס, גם אם הוא בן-אלים. אבל יש לי בכל-זאת חדשות בשבילך: כשלא היית, התקשר אליך קוסטה פֶּנְאִיוֹטִיס, הסוכן שלנו ביוון. הוא בא במיוחד לישראל בשביל לראות מה באמת קרה כאן, כי גם הוא, כידוע לך, הפסיד את כל הכסף שהשקיע במולקולה. הוא רוצה להיפגש אתך בדחיפות וקבעתי לו פגישה אצלנו מחר בתשע, כך שבוא מהר למיטה, תישן כמה שעות ותהיה רענן לקראת הפגישה שאולי תביא לנו את המפנה המיוחל."

*

למחרת בבוקר, בשעה תשע בדיוק, הופיע קוסטה לפגישה. הוא היה גבר כבן שבעים, לבוש בחליפה בסגנון מיושן עם זילט ושעון עתיק עם שרשרת זהב תקוע בתוך הכיס שלו. באצבעותיו היו מספר טבעות גדולות ממדים, ותוך כדי דיבור נוהג היה למולל את הטבעות מסביב לאצבעותיו. הוא הזיע מאוד וניגב מדי כמה דקות את הזיעה מעל מצחו במטפחת צחורה. קוסטה חיבק את נלי ואת יולי והחליף ברכות חמות עם נלי ביוונית.

נלי החמיאה לו שהוא נראה צעיר מיום ליום ורצתה לדעת מה הסוד לנעוריו. הוא צחק ואמר שכוסית אוזו בכל הזדמנות היא שמזרימה לו אדרנלין לגוף, ונלי מיהרה למזוג לו כוסית מבקבוק האוזו המשובח שהיה על השולחן. אחרי מספר דקות פרשה ו"השאירה את הגברים לדבר בענייניהם".

יולי הישיר מבט לעבר פֶּנְאִיוֹטִיס ואמר: "קוסטה, אני באמת מעריך את העובדה, שלמרות שאתה סוכן

של לאריסה ביוון, קפצת במיוחד לישראל בשביל לטכס עצה מה לעשות על-מנת להחזיר את הכסף שהפסדנו במולקולה. אתה זוכר שהיית מעוניין לקנות את מולקולה, אבל לא הצלחת לגייס את הכסף שהדס דרש, ובינתיים בהפתעה גמורה באים הקולגות שלנו ושומטים את השטיח מתחת לרגלינו. אני זוכר שהשקעת יותר מחמישה מיליון דולר בשביל להגדיל את הסיכויים שלך לזכות, וזה הפסד שלא תוכל לעמוד בו. אני מוכן גם להשקיע כמה שעות שיידרשו לאיסוף מידע וארגון התביעה, אבל את הכסף ל מימון התביעה ולמשרדי-החקירות אתה תצטרך להשקיע, אתה והחברות האחרות שיצטרפו לתביעה."

קוסטה ויולי נכנסו לדיון ארוך על הדרכים השונות להילחם בלאריסה, ואחרי כמה שעות ירדו עם נלי למסעדה יוונית משובחת. עוד באותו היום התקשר אריה למלוננו של פנאיטיס לאחר שנודע לו שהוא בארץ. קוסטה לא יכול היה לסרב להיפגש איתו. אריה פתח ביוונית ואמר:

"קוסטה, טוב לראות אותך. לך בדיוק חיכיתי. בטח שמעת שקנינו את מולקולה ואני צופה לזה עתיד גדול. אני יודע שהפסדת הרבה כסף וכואב לי הלב על זה. אבל יש לי נוסחה שתעזור לכולנו. אנחנו עומדים לצאת בהנפקת זכויות בעקבות הרכישה במחיר מאוד אטרקטיבי ונחלק גם הרבה אופציות לסוכנים שלנו. מכיוון שאתה הסוכן הכי רציני שלנו באירופה, חשבנו לתת לך זכות ראשונה על מיליון אופציות. אתה לא מסכן כלום ואם המניות שלנו יעלו, תוכל להרוויח כמה מיליונים טובים. חוץ מזה, החלטנו להעלות את שיעורי העמלות שלך עד עשרה אחוזים מהמחיר, ולמנות אותך סוכן בלעדי גם לקפריסין."

אריה עטף אותו באהבה. הוא ידע שקוסטה בהחלט מסוגל להזיק לו, ולכן עשה את כל אשר לאל ידו להניאו מלשתף פעולה עם יולי. אריה הבטיח לקוסטה עולם ומלואו ורמז לו שלעומת זאת, אם יחליט להילחם בו, הוא יהיה המפסיד העיקרי. ואריה, כמסתבר, ידע על מה הוא מדבר...

אחרי לילה של נדודי-שינה, התקשר קוסטה ליולי.

הוא לא העז להיפגש איתו פנים אל פנים והעדיף לומר את דברו בטלפון.

"יולי, עם כל הרצון הטוב, אין לי שום אפשרות לשתף אתך פעולה. אני מאמין לכל מה שאמרת, אבל בתור איש-עסקים אני צריך לעשות לי חשבון רווח והפסד קר על מה שאני עלול להפסיד או להרוויח מהמאבק אִתָּם. אתה זוכר הרי שביקשתי שתשלחו לי את החשבונות במחיר יותר גבוה מהמחיר האמיתי. לאחר ששילמתי לכם את המחיר המנופח, העברתם לי את ההפרש לחשבון הפרטי שלי בג'רזי. בצורה כזאת גם לא הראיתי רווחים גבוהים ביוון ושילמתי פחות מס וגם היה לי כסף בחו"ל פטור ממס. לאריה יש קשרים חזקים מאוד בממשל ביוון ועד היום רואים בו מין גיבור מלחמה. מספיק שהוא ירמוז למישהו על ההסדר שלנו ואני מחוסל. למרות זאת, אריה התנהג אִתִּי כמו ג'נטלמן ואפילו לא איים עליי. להפך, הוא הבטיח לי הרבה הקלות על-מנת שאוכל לקבל חזרה את מרבית הכסף שהפסדתי. אתה עכשיו מבין למה, עם כל הרצון הטוב, אני לא יכול לשתף אתך פעולה. בכל-זאת, אם תהיה ביוון עם אשתך המקסימה, תקפצו אלינו לביקור לזכר הימים הטובים. אז כל טוב וקְלִמָּה!"

*

יולי סירב לשקוע בדיכאון. דווקא התכיפות של המכות ועצמתן חישלו אותו. למרות כמה רגעי חולשה, הוא החליט להמשיך במאבקו שמזמן הפסיק להיות מאבק אישי. הוא כבר לא נלחם על כספו או על כבודו. הוא היה משוכנע שהוא נלחם למען הערכים של יושר, צדק ונאמנות. הוא החל לראות במאבקו שליחות כמו שחש בעת מלחמת יום-כיפור כשלחם נגד כוחות עדיפים. אולי מסיבה זו, החליט לפנות אל חבריו מהצנחנים שחוו את אותה חוויה של אין-בְּרָרָה וְאִתָּם כרת ברית-דמים. יולי טלפן ליענקל'ה, המפקד שלו מהצנחנים, שהיה עכשיו עורך כלכלי בעיתון החשוב ביותר בישראל. הם נפגשו בקפה הבימה ויולי הסביר לו באריכות את עוללות לאריסה. עם הזמן רחש יולי מיומנות והוא יכול היה לרתק את שומעיו ולמסור להם את אשר אירע בצורה משכנעת, תמציתית וציורית. זאת לא הייתה משימה קלה, כי לרבים היה קשה לתפוש את

התחכום של הנוכלים, אך עם אנשים כיענקל'ה אדמוני שנתנו בו א-פריורי אמון וגם הבינו בעסקים, לא הייתה ליולי בעיה. הוא הדגיש במיוחד את קשר השתיקה סביבו, את מצבו הפיננסי המעורער ואת הצורך לפוצץ את הפרשה בעיתון. יענקל'ה הבטיח לעזור לו ככל יכולתו אחרי שיבדוק מה הוא יכול לעשות.

אלי, שעקב בדריכות אחרי כל מהלכיו של יולי באמצעות ההאזנות והבלשים, החל לחשוש.

עם אנשי-עסקים כמו אהוד אורגד, הוראס בורגיניון, קוסטה פֶּנְאִיוֹטִיס ובריאן פוטרמן ידע להסתדר. אבל הוא חשש מחברויות שהיו מבוססות על רגשות ולא על אינטרסים. הוא לא הבין את יולי שפעל במקרה הזה מהבטן ולא מהראש. הוא לא ציפה לעצמה כזו של תגובה מצדו של יולי, וציפה שיישבר הרבה יותר מוקדם ויחזור לכור מחצבתו בחברת לאריסה.

אלי עצמו היה נוהג כך וכמוהו כל אנשי-העסקים שהכיר. אבל התופעה של קיום תכונות מנוגדות לכאורה של איש-עסקים ואינטלקטואל, יפה-נפש ולוחם ללא חת, מצרי פטליסט אך בעל מנטליות צרפתית של חירות, שוויון ואחוה, היוותה עבורו תרכובת לא ידועה בטבע.

ועכשיו, אם יצליח להתחבר ל-Old buddies כמו יענקל'ה אדמוני, כי אז הוא באמת יכול להזיק.

לפיקך, זימן אותו אלי למחרת, על-מנת לתהות על קנקנו ולברר מה המחיר שלו בשוק.

"יענקל'ה, לא נפגשנו מאז מסיבת-ההפתעה של נלי, ואני רוצה להתייעץ אתך בקשר לכתבת תדמית מעמיקה על לאריסה, במיוחד על רקע הרכישה של מולקולה וההנפקה שאנחנו מתכננים. אנחנו גם רוצים לגייס הרבה עובדים חדשים ולפרסם את המוצרים החדשים שלנו בצורה בלעדית בעיתון שלך. מדובר בתקציב של כמה מאות אלפי דולר. אם אתה רוצה, אני יכול לדבר גם עם העורך הראשי שלך. אבל, דיר באלאפ, אף מילה מהשיחה שלנו ליולי, אני יודע שהוא חבר שלך מהצבא, אבל בזמן האחרון, הוא קצת ירד מהפסים, אם לדבר בלשון-המעטה. ניסינו לעזור לו עם העסק החדש, אבל הוא הכניס לעצמו כל מיני הלוצינציות שרודפים אחריו. פרנואיד

אמיתי. אני מקווה בכל לבי שלא יעבור לאלימות, אבל למען האמת – לא אתפלא על כך. נקווה שאין אצלו בבית איזה קלצ'ניקוב שלל. הייתי מארגן ביקורת של מצ"ח ליתר ביטחון. אם יקרה משהו, שלא תגיד שלא הזהרתי אותך."

יענקל'ה הבין היטב את מהלכיו של אלי, אך ידע שידיו קשורות. העיתון לא היה שלו, והייתה לו חובת נאמנות כלפי העורך הראשי. עם כל הרצון הטוב, הוא לא היה יכול להרשות לעצמו להיכנס לעימות גלוי עם חברת לאריסה.

יחד עם זאת, חש מחויבות לעזור ליולי ויהי-מה. לפיכך הזמין אותו למחרת אליו הביתה לארוחת-ערב יחד עם נלי.

לאחר שהנשים פרשו לשיחה על התלמידים שלהן, שכן גם אשתו של יענקל'ה הייתה מורה, התיישבו הגברים בחדר העבודה. יענקל'ה הביט ביולי ואמר:

"חביבי, אני מוכרח לציין שאתה תלוש לגמרי מהמציאות, רק עכשיו אתה מגלה את אמריקה, שאנחנו נמצאים במדינה שהשחיתות בה אוכלת כל חלקה טובה. אתה לא יכול לקבל פה אישורים בלי להפעיל איזה מאכערים, שמצדם משמנים גם את הפקיד המתאים. רק כשזה מגיע אליך אתה פתאום מתעורר? אתה יושב לך שם בספרות העליונות, באולימפוס, מסתכל מגבוה בבני-התמותה המסכנים, שנאבקים בתוך ההמון הזועם, הצפוף, המסריח, את מאבק ההישרדות היומיומי. אני לא כל-כך מאשים את אלי ואת אריה. בישראל של היום קשה מאוד להצליח בלי שחיתות, בלי שוחד, בלי הרצת מניות, בלי כל אותם הדברים שאתה ואני סולדים מהם. הו, כן, אדם פרטי כמוך, שיש לו מספיק כסף בשביל להתקיים בכבוד בלי להתלכלך, יכול להישאר יפה-נפש. אבל לכל שאר בני-התמותה אין ברירה, קל וחומר לארגונים גדולים שרוצים להתרחב. שמע, באמת ובתמים אני רוצה לעזור לך, ולו רק לזכר הימים הטובים ההם. אבל קודם, עליי להזהיר אותך – אני משוכנע שיש עליך האזנה, כי אין לי ספק שהם ידעו על השיחה שלנו. הם מנסים לטרפד את הקשר בינינו ואני די מוגבל, כי הם יכולים לעקוף אותי וללכת ישר לעורך הראשי. אני אראה מה אפשר לעשות כדי לעזור לך, אבל בלי להסב נזק לעיתון. אז תהיה אתי בקשר! אבל ניפגש בבית-קפה ולא בבית." נלי לא אמרה דבר בדרך הביתה, אך הרגישה שגרונה של יולי

נחנק. היא חיבקה את עורפו כשהוא נהג במכונית ויולי לא יכול היה להבחין בדמעות שבעיניה.
עם שובם הביתה הם בילו ליל-אהבים סוער שפרק ולו במעט את המועקה הכבדה שאפפה אותם.

*

יולי מעולם לא השתמש במוצאו על-מנת לקדם עניין כלשהו או לתרץ את אשר קורה לו.

הוא היה משוכנע שמוצא הוא נתון כמו יופי, אופי, או הורים עשירים. אתה נולד במקום מסוים ואין בידך לשנות זאת לעולם. אתה נולד להורים מסוימים וגם מהם אתה לא יכול להתגרש. אתה יכול לעזוב את מולדתך, את מקום עבודתך או את העיר שבה אתה גר, אבל לעולם לא תוכל לעקור ממך את מקום הולדתך. הוא התלוצץ לא פעם כששאלו אותו למה לא שב לבקר במצרים, ואמר שדי לו שנולד שם, והוא חושש שאם יקרה לו שם דבר-מה, הוא לא ירצה שעל המצבה שלו יהיה כתוב נולד ומת במצרים.
הקשר היחידי שלו עם מצרים היה אולי באמונה הפטליסטית שלו שהכול "מִקְתוּב" שם למעלה ואי אפשר להימלט מהגורל. לפיכך, העדיף לנסות לשנות דברים שהייתה לו בהם שליטה ולהתעלם מנתונים שאותם לא יכול היה לשנות.
יחד עם זאת, הוא עזר הרבה בקריירה שלו לספרדים ומזרחים לא בגלל המוצא שלהם כי אם בגלל הנתונים הנחותים שמהם הם התחילו.

יולי וגלי היו מיודדים עם יוסי אדרי, חבר-כנסת וסגן-שר של מפלגה שחרטה על דגלה את הנושא העדתי והחברתי.
יוסי ויולי גדלו באותה שכונת-פועלים ואף דיברו ביניהם בצרפתית, כי יוסי עלה שנתיים לפני הבגרות ממרוקו ולמד שם בבית-ספר יוקרתי. בגלל המצוקה המשפחתית, לא זכה יוסי לסיים את לימודיו התיכוניים ופנה בהמשך דרכו לעסקנות פוליטית. מדי-פעם היה יוסי מבקש מיולי לתרום לסטודנטים מזרחים נזקקים, והוא עשה זאת ברצון. בשנים האחרונות מימן יולי לשבעה סטודנטים את כל לימודיהם וראה בכך מעין פירעון חוב לחברה ומקבילה למלגה שקיבל מנדיב צרפתי שמימן את כל לימודי מנהל-העסקים שלו בצרפת.

יוסי קיבל את יולי במזנון-הכנסת בשמחה.
 היה ביניהם קשר חם במיוחד של הערכה הדדית למרות שכל
 אחד מהם פנה לאפיקים כה שונים.
 אך יוסי לא הבין בדיוק מה יולי רוצה ממנו.
 אמנם, ללאריסה היה מפעל בעיירת הפיתוח שבה הוא גר, אך
 הוא הרי לא היה ממונה על המוסר של המדינה ולא צריך לבדוק
 בציציות מה מקור הכסף של המשקיעים במפעלים. ממילא הצליח
 יוסי בקושי לשנות רק מעט שבמעט בתחומים שהוא מופקד עליהם.
 אחרי ששמע בסבלנות את דבריו של יולי, אמר:
 "זה לא מסוג הסקנדלים שמעניינים את הכנסת. אני אמנם חבר-
 כנסת וסגן-שר, אבל זאת תהיה התאבדות אם אצא נגד חברה
 לתרופות, שמעסיקה כל-כך הרבה עובדים באזורי פיתוח וביישוב
 שלי במיוחד. נניח שכל מה שאתה אומר נכון והם עשו את כל
 הנבזויות שאתה אומר, אז מה! תחזור ל-Basics, הם עדיין תורמים
 ליצוא ולתעסוקה. אז למה להילחם בהם בשביל כמה מליינים
 שהפסידו קצת כסף? הם יתמכו בי בפריימריס? כמה מנדטים הם
 כבר יכולים להביא לי? תבין, את הבוחרים שלי בעיירות-הפיתוח לא
 מעניין אם אדם גנב לעצמו קצת כסף. ממילא הם משוכנעים שכולכם
 גנבים, כי אחרת לא הייתם מתעשרים. אז אחד גונב מהשני, So what,
 הגונב מגנב פטור. אותם מעניין אך ורק איך לגמור את החודש. אין
 להם הלוקסוס לבדוק אם ריבת התות על פת-הלחם מרוחה מעט
 בדם. יש לחם עם קצת ריבה, זה העיקר בשבילם. ואם הגברת הזקנה
 שבאה לבקר בעיירה דורשת שיערפו את ראשו של מישוה בשביל
 שהיא תתרום מיליון דולר להקמת מרכז קהילתי, אז הם יקבלו אותה
 בתשואות, ולעזאזל המסכן שמאבד את ראשו."
 יחד עם זאת לא השיב יוסי אדרי את פניו של יולי ריקם והוא
 קישר אותו עם שושנה מוראד, אחותו של ידיד אחר מהשכונה
 שהגיעה לעמדת מפתח במשטרה.

*

שושנה קיבלה את יולי במשרדה בסבר-פנים יפות.
 "אם אפשר לעזור לחבר'ה מהשכונה, אז למה לא?" אמרה.
 היא הייתה אישה כבת ארבעים עם הופעה גברית ותסרוקת
 קצרצרה. ניכר היה בה שיולי מצא-חן בעיניה, והיא באמת ניסתה

לעשות את המכסימום למענו.

"יולי, באת בדיוק לכתובת הנכונה. בדיוק בשביל דברים כאלה קיימת המחלקה לחקירות-הונאה במשטרה. אני ביחסים מצוינים עם המפכ"ל ואני בטוחה שאוכל לעזור לך. אבל, בשביל זה אתה צריך גם לעזור לי. כל מה שאתה מספר זה טוב ויפה, אבל זה רק הוכחות נסיבתיות. בשביל לתפוס את החבר'ה האלה צריך הוכחות מוצקות. הם כולם אנשים מכובדים, עתירי-ממון, עם קשרים בכל חוגי השלטון, אפילו במשטרה, וסתם כך, איש לא יאשר לי לחקור את זה. תביא לי הוכחות מוצקות על הרצת מניות, הברחת מטבע, השתמטות ממס, שיחוד פקידים, מצדי – אפילו רצח, ויש לי על מה להתבסס בחקירה. הרעיון שלך להכשיר את הקרקע עם חקירה של הרשות לניירות-ערך הוא רעיון טוב, כי זה סוף סוף בעיה שלה. גם קמפיין עיתונאי יכול לתת לכל העסק תהודה ציבורית טובה. לך על זה, ואחרי שיהיו לך תוצאות, תחזור אליי."

כל הכבוד לה, גיחך יולי, היא רוצה שאעשה עבורה את עבודת המשטרה. הם מוכנים להשקיע מיליונים בשביל לגלות שפוליטיקאי גנב כמה עשרות אלפי דולרים ולא מוכנים להשקיע דבר בשביל לתפוס אנשי עסקים שמעלו בעשרות מיליוני דולרים. מעניין למה? כעבור כמה ימים התקשר יענקל'ה ליולי והציע שייפגש עם דנה שנקין, עיתונאית בכירה בעיתונו.

יולי טיפס כמה קומות, ובסוף הגיע לחדרה על גג הבניין. בקושי הצליח לפנות כיסא אחד מערמה של תיקים שעליהם היו ספלי קפה למכביר.

הוא הביט בצעירה, שהייתה אולי מבוגרת מדודי רק בכמה שנים, וחשב איך לעזאזל היא תצליח להבין את התיחמונים של לאריסה. אך יענקל'ה אמר שהיא העיתונאית הכי חריפה שיש לו, ויולי חשב שממילא אין לו מה להפסיד. דנה הביטה בו בחשדנות.

עוד אחד מהפרוטקציונרים של יענקל'ה, חשבה, לא נעים לו להיפטר מהם אז הוא שולח אותם אליי, כאילו שיש לי זמן לכל התיישים הזקנים שלו מהצנחנים. היא סלדה מכל מה שהיה קשור לצבא ולכן לא היססה לקבל פטור מהצבא על סעיף נפשי. את השנתיים שהרוויחה, היא ניצלה בשביל לגמור בהצטיינות את

האוניברסיטה במגמת עיתונאות והיא הייתה מוכנה לדרוך על גוויות כדי להגיע כמה שיותר מהר למשרת העורך הראשי של העיתון. עם זאת, כצעירה אמביציוזית שרצתה להצליח בכל מחיר, היא השתדלה תמיד לרצות את הממונים עליה ללא סייג. אבל קשה היה לה לרדת לסוף דעתו של יענקל'ה, שאמר לה שהיא צריכה לעשות כל דבר על-מנת לעזור ליולי, אם כי עליה להקפיד שזה לא יפגע ביושרה שלה ובהצלחת העיתון. דנה פנתה ליולי במבטא הצפוני המתנגן שלה כשהיא בולעת את המילים:

"תשמע, יולי, זה סקופ לא נורמלי מה שאתה נותן לי פה. אבל כאן זה לא ארה"ב שהייתי מקבלת פרס פוליצר על הכתבה. כל העיתונות של ישראל זה המשפחתי ושל זליג, של שמיל ושל אבולעפיה. הם כולם מתחככים עם אנשי-העסקים שלך, נמצאים באותם חוגים, שייכים לאותן אליטות. תן סיפור לזליג נגד שמיל, סחתיין, זה יתפרסם בעמוד הראשון של העיתון. אבל למה להם לכתוב נגד אריה? יענקל'ה בטח סיפר לך שהם הזמינו אצלנו כתבת תדמית ומפרסמים מודעות במאות אלפי דולרים. אתה צריך לבוא עם הוכחות מוצקות לטענות שלך, כי אחרת אנחנו נחשפים לתביעה על הוצאת-דיבה. יענקל'ה גם אמר שלא ייתן לי אגורה אחת על הפעלת משרדי-חקירות. אתה מבין את זה, יולי, נגדך הם מפעילים משרדי-חקירות והאזנות ומה לא, אבל לי לא מאשרים כסף לכלום. אם אתה מוכן להיחשף ולהאשים אותם מעל דפי העיתון בגלוי, אז אין בעיה, אבל אז כל הסיכון עליך. גם כאן, אני לא בטוחה שהעורך שלי יסכים, כי יטילו עלינו אחריות עקיפה. אני בעצם לא יודעת למה אני מספרת לך את זה ואם תצטט אותי אני אכחיש."

יולי ענה לה בקול רפה שהוא הבטיח ליענקל'ה שהכול אוף דה קורד, והוא באמת מעריך את הזמן שהיא הקדישה לו וקם ממקומו. היא המשיכה בכל-זאת לדבר:

"אני לא אומרת, אם היית מביא לנו פרשיית שחיתות עסיסית על העדפה של מקורבים במשרד-השיכון, היינו ישר מדפיסים את זה בעמוד הראשון. הרי משרד-השיכון לא מפרסם מודעות אצלנו ושר השיכון לא ברוטרי יחד עם העורך שלי. אולי יש לך משהו על איזה רב שאנס תלמיד שלו בפנימייה חרדית, זה תמיד הולך טוב אצל

הקוראים החילוניים שלנו. אבל הסיפור שלך! עד עכשיו אני לא מבינה את התחכום של החבר'ה שלך, ואם אני, שסיימתי אוניברסיטה בהצטיינות לא מבינה, איך אתה מצפה שעמך יבינו את זה. אין בפרשה הזאת עניין ציבורי, בדיוק כמו שלא היה עניין ציבורי בפרשת המניות הבנקאיות. ומה יצא מכל הבוג'רס הזה של הבנקאיות אחרי עשר שנים של דיונים – גור נישט מיט גור נישט. מנהלי הבנקים לא ישבו אפילו יום אחד בבית-הסוהר! ומדובר בפרשה שבה לא היה אחד כמעט שלא איבד את מיטב כספו והמדינה הפסידה מיליארדים. אז הבנקאים נתנו את הדין? הם הפסידו את הכסף שלהם? מצביעים עליהם באצבע? קדחת! בכל האירועים החברתיים הם גיבורי הערב, ובמקום להוקיע אותם, כולם מקנאים בהם והיו רוצים להיות כמוהם. תשמע ממני, יולי, אתה חי ברפובליקת-בננות, שמנוהלת על-ידי אוליגרכיה של כמה מאות משפחות, ויד רוחצת יד ופונטיוס פילטוס עומד לו בצד ומגחך ואומר – ידי לא במעל! אז, אם אתה רוצה להיות ישו – זו זכותך, אבל אני לא מוכנה להיות מריה מגדלנה. החיים יותר מדי יפים על-מנת שאבזבז אותם על מלחמות דון קישוטיות. לא בשביל זה קיימת עיתונות פסבדו-חופשית בארץ הזאת!”

כשהתקשר יולי ליענקל'ה ומסר לו על תוכן השיחה, הרגיש יענקל'ה שלא בנוח ולכן מיהר להפגיש אותו עם שולי רכס, עורכת-דין מהרשות לניירות-ערך.

*

שולי הייתה אישה כבת ארבעים, דשנה עם פנים נאות, הקרינה טוב-לב, אך דיברה בקול מריר ועייף. היא הייתה לבושה בשמלה ארוכה ושחורה ונראתה בה כמו כוהנת דת יוונייה.

אחרי ששמעה בסבלנות את דבריו של יולי ועיינה בכל המסמכים, אמרה:

”מדי-פעם באים אליי אנשים כמוך, פחות ופחות אני מוכרחת להודות, וחושבים ובצדק שהמחלקה המשפטית ברשות לניירות-ערך קיימת בשביל לטפל בפרשיות מסוג זה. אני מבינה שאני המוצא האחרון שלך, אחרי שהעיתונים, המשטרה, בעלי-המניות והמתחרים סירבו לעזור לך. והאמת היא, שרק אני מבינה מה באמת קרה כאן. לכאורה, הם לא עברו שום עברה. נעשתה השתלטות ידידותית של

חברה אחת על חברה שנייה, בהסכמת המנכ"ל שלה ורוב בעלי-המניות. יש כמה מבעלי-מניות המיעוט שהצביעו נגד ואתה ביניהם, וכנראה שאתה יכול להתלונן על כך רק בתביעה אזרחית. עד כאן אין שום עברה נגד חוקי הרשות. את כל ההאשמות שלך צריך להוכיח עם הוכחות מוצקות, מסמכים, עדויות, הקלטות חוקיות. יש לך פה עסק עם אנשים מאוד מתוחכמים, שיהיה לנו קשה מאוד ללכוד אותם. כולם מפחדים לדבר, כי נגד כל אחד תלויה קופת-שרצים כזאת או אחרת. האמת, שאני די מתפלאת איך הם לא הצליחו לגלות שום דבר נגדך."

אלי, שהקשיב בשידור חי להקלטת השיחה ביניהם אחרי שדאג להתקין האזנה גם בביתה של שולי, מלמל לעצמו בטון סרקסטי: "תתפלאי, תתפלאי, אין אפילו צדיק אחד בסדום!" שולי המשיכה:

"אני מתארת לעצמי שהם חיפשו, וכל הכבוד שהצלחת להישאר נקי עד עכשיו ובכל-זאת להצליח בעסקים. תוכל לכתוב על זה ספר – איך להצליח בעסקים מבלי להתלכלך. אבל עכשיו ברצינות! לקיים כזאת חקירה – ייקח לי כמה חודשים של עבודה מאומצת ואין לי הזמן לזה. אני עדיין שקועה ראשי ורובי בחקירה נגד הצמרת של איזה בנק, ועד עכשיו הצלחתי רק לתפוס את דגי-הרקק. אין לי תקציבים, אני לבד, כולם אומרים לי: 'מֶלֶךְ יֵץ', את בחורה כארו! כל הכבוד לך! אני יוצאת עם חרב שלופה להילחם בדרקון ואומרת 'אוואנטי' והקולגות שלי נשארים לשכב בשוחות וצועקים לי 'בראבר'. האמת, שאף אחד לא מתרגש ממה שאני עושה. לי זה עולה בבריאות, נהרסה לי המשפחה מזה, קיבלתי אולקוס, את הילדים אני בקושי רואה, אבל לא כותבים על זה בעיתונים, או שכותבים עשר שורות במדור הכלכלי בעמוד 46. לא מקדמים אותי בתפקיד, כי יש לי יותר מדי שונאים ואני בקושי מתקיימת מהמשכורת הממשלתית שלי. עורכת-דין מבריקה כמוני מזמן יכלה להצליח אם הייתה פורשת לפרקטיקה פרטית ומגנה על הכרישים במקום לנסות ללכוד אותם באמצעות חכה לדקי-רקק. וכמו שאתה רואה, אני לוכדת רק דגי-רקק. לכרישים יש עורכי-דין שמוכיחים באותות ובמופתים שלילה זה יום ויום זה לילה. אתה בן חמישים כבר. אתה לא חושב שזה קצת מאוחר בשביל להתחיל בקריירה של דון קישוט? חוץ

מזה, מכל החברים שלך שנפגעו מההשתלטות יחד אתך אין אפילו אחד שמוכן להצטרף אליך. מה אתה חושב, שאתה היחידי שצודק וכולם טועים?"

יולי אמר בקול חרישי, שכמעט אינו נשמע:

"אני בעצמי כבר לא יודע איפה אני חי ואם הייתי צריך בכלל להתחיל בכל הפרשה."

הפגישות עם כל אותם גורמים פגעו קשות בביטחונו העצמי של יולי, קולו נעשה רפה יותר, קומתו השתוחחה, והוא הילך בהליכה כפופה, בלבוש מרושל, והיה קשה לזהות באדם השפוף שישב בביתה של שולי את הגבר הבוטח שארגן את מסיבת-ההפתעה של נלי.

שולי המשיכה:

"אני מאמינה לך שאתה צודק, שמעתי על שיטות העבודה של אריה מעוד כמה מקורות. אז אם אתה רוצה להזיז משהו – תסכן גם אתה משהו. אתה איש-עסקים, יש לך הרבה משאבים. חקירה של כל ההאשמות שאתה מעלה על-ידי משרדי-חקירות תיקח חודשים, תעלה לך מאות אלפי דולרים ובכלל לא בטוח שתצליח לדלות משהו. אבל אם אתה באמת משוכנע שתצליח, אז לך על זה. הכי חשוב שלא תתבע אותם לבד, אף פעם לא. למרות כל מה שיחנטרש לך עורך-הדין שלך. אני יודעת, כי גם אני עורכת-דין. הוא יגיד לך שיש לך סיכוי לזכות, ובינתיים המונה שלו דופק. אבל אם ייגמר לך הכסף, הוא ישליך אותך לכל הרוחות בבעיטה. כמה מהקולגות שלי שעברו לפרקטיקה הפרטית הם כרישים לא פחות מסוכנים מאנשי-העסקים שלך. אם אתה רוצה ללכת על משפט, לך רק עם גוף גדול או אל תלך בכלל. רק אל תסתבך עם האזנות לא-חוקיות, כי הן לא קבילות והנבלות יוכלו להכניס אותך על זה לכלא. אבל תנסה אתה לאתר את ההאזנות שלהם, אני אתן לך את הטלפון של ידידה טובה שלי שעבדה בשב"כ ושמומחית לעניין. אולי היא תוכל לעזור לך. וכשיהיו לך הוכחות מוצקות תחזור אליי, אני תמיד אשמח לעזור לך!"

יולי נזכר בשיר צרפתי ששמע בילדותו על חפץ מסוכן שאף אחד לא רצה בו והיו מעבירים אותו מאחד לשני כדי להיפטר ממנו. הנה היא זורקת אותי לעוד אחת, חשב, הם משחקים בי במסירות כמו

באיזה כדור מסמורטט, העיקר לצאת ידי חובה.

*

יחד עם זאת, נפגש בכל-זאת עם אורנה יהלום, מנהלת משרד-
החקירות.

אורנה הייתה אישה נאה, כבת שלושים וחמש, אתלטית, לבושה
בלבוש ספורטיבי ונעלי התעמלות. היא דיברה במשפטים מקוטעים
בסגנון צבאי.

אחרי כמה שעות של בדיקות מדוקדקות בביתו של יולי, קבעה:
"מצטערת, יולי, לא הצלחתי לגלות כל האזנה. אני מאמינה
שמאזינים לך, אבל זה גם יכול להיות במרכזייה הראשית. אפשר גם
להאזין לך ממקומות מרוחקים מאות מטרים מהבית. אתה רואה,
הבאתי לך את המכשירים המתקדמים ביותר לבדיקת ציתות. עברתי
על כל התדרים, מהנמוך ביותר לגבוה ביותר. שמתי במיוחד מוסיקה
ערבית שמאוד נדירה ב-FM, והצמדתי לרדיו את האפרכסות של
הטלפונים בשני הקווים. אם הייתה לך האזנה בבית, הייתי שומעת
במכשיר שלי את המוסיקה הערבית. אבל כלום. אתה יכול כמובן
לדרוש מבזק שיבדקו אם יש האזנה במרכזייה שלהם. אבל בשביל
זה אתה צריך להביא הוכחות לחשד שלך שמאזינים לך. אני יודעת
שזה Catch Twenty two, אבל אין מה לעשות, אחרת בוק היה בודק
כל הזמן אם יש האזנות, כי מאזינים לפחות לעשרות אלפי אנשים
בארץ הזאת. אפילו הסקוריטטה ברומניה לא הגיע לתפוצה ולתחכום
כזה. גם אם תוכיח לבזק שמצותתים לך, אם יש ללאריסה מישו
בבזק, הוא ידע על כך מיד, ויוריד באופן זמני את ההאזנה, ומיד
אחרי שתיערך הבדיקה, הוא יחזור וישתול אותה. אני גם לא אציע
לך מכשירים מיוחדים למניעת האזנה, כי אם הם מאזינים דרך
המרכזייה, זה ממילא לא יעזור וחבל על הכסף שלך. בינתיים תשלם
לי אלפיים שקל על הבדיקה ואני תמיד לשירותך!"

*

יולי מיצה את הכדורים האחרונים בתחמושת שלו.
הוא לא הצליח במאמציו להשיג פריצת-דרך עם העיתונות, עם
הרשות לניירות-ערך, עם המשטרה, עם הממשל, עם רואי-החשבון
של לאריסה, עם השותפים, הסוכנים, הלקוחות, אפילו העולם
התחתון לא היה מוכן להתערב.

אי אפשר היה לעשות נגדם דבר, הם ידעו על כל מהלך מראש, האזינו לכל מה שאמר, עקבו אחר כל מה שעשה ומשרד-החקירות לא יכול היה לעלות על זה.

לא נותר לו אלא ללכת במסלול המשפטי.

על אף אזהרותיה של שולי רכס, הוא החליט לתבוע אותם לבדו, כי אף אחד לא העז לחבור אליו, וזאת למרות שידע שיש בכך משום התאבדות.

הוא ישבור את תכניות-החיסכון האחרונות שלו, יקדיש לכך יום וליל, עתה שממילא אין לו כבר כמעט לקוחות.

יולי הלך אם-כן לידידו הטוב ביותר, יהודה קרייטי, על-מנת שיגיש תביעה ייצוגית נגדם. הוא היה משוכנע שיהודה לא ישחט אותו כמו כל עורכי-הדין האחרים.

הוא גם היה חברו הטוב ביותר, הנשים היו חברות, הילדים היו חברים, הם נסעו ביחד לחו"ל, ביקרו ביחד בכל אירועי התרבות בתל-אביב, יולי הביא ליהודה לקוחות שהכניסו למשרד שלו מיליוני דולרים, אפילו את לאריסה ואת מולקולה הביא לו. כל מאמציו של יהודה להגיע למוצא מהמשבר ללא משפט נכשלו.

יולי הרגיש כמי שמהמר על הקלף האחרון שלו כשהתייצב במשרדו של יהודה בצהרי יום רביעי.

יהודה היה כבן חמישים, נאה, מקריח, שמנמן, עם פנים עגולות. הוא הפסיק מדי-פעם את שטף דיבורו בצחקוקים ציניים.

כשפגש את יולי, היה עדיין לבוש בגלימה שבה הופיע באותו הבוקר בבית-המשפט. הוא דיבר במבטא הונגרי מתנגן, למרות כל שנותיו בארץ, והתנהג במתיקות מעושה.

הוא חיבק את יולי בחוזקה, הביט בו בדאגה ואמר:

"יולי, מה קרה לך? אתה נראה לי שבור. אז לא הצלחנו כל-כך עד עכשיו, לא נורא. אתה לא סומך על עורך-הדין שלך? מעבר לכל השיקולים המקצועיים, אני החבר הטוב ביותר שלך, אעשה הכול למענך, אתה יודע את זה, יולי! ניסיתי כמיטב יכולתי, שאלתי אותם שאלות מאוד-מאוד מביכות, אבל הם התחמקו גם מזה, הם אפילו לא נכנסו לעימות. לא נראה לי שתהיה מסוגל להרים לבדך תביעה משפטית. זה יעלה לך מאות אלפי דולרים וסיפרת לי שנגמרו לך כבר

החסכוניות. חוץ מזה, אני לא יכול יותר להרשות לעצמי להשהות את העבודה שלי עם לאריסה. אריה הוא לקוח חשוב שלי, שאמנם אתה הבאת לי אותו, אבל כל יום הוא מפציץ אותי בטלפונים. הוא טוען שיש לו המון נושאים שהוא רוצה להעביר לי והוא לא יכול לעשות זאת בגלל שאני מייצג אותך בשטות הזאת. ולייצג את שניכם – זה בניגוד לאתיקה המקצועית שלי, ואני חייב לקבל הכרעה קשה. השותפים שלי לוחצים ואין לי ברירה. אמרתי לך שזה לא יהיה פיקניק, אבל זה לא סוף העולם. אנחנו הרי לא מכירים מהיום וכבר הולכים ביחד כברת-דרך ארוכה. אני לעולם לא אשכח איך הבאת לי כמה מהלקוחות החשובים ביותר שלי ובזכותם הרווחתי הרבה מאוד כסף, והכרת-תודה זה ערך עליון אצלי!”

”אז עכשיו יש לך הזדמנות לגמול לי קצת על כך. אל תעזוב אותי ברגע הכי קשה בקריירה שלי!”

”שמע ממני, תנסה לגמור את הפרשה בטוב. תבקש סליחה מאריה על כל הצרות שעשית לו ועל האשמות-השווא שהעללת עליו. הוא הרי הסנדק של דודי ויש לו לב רחום וחנון. הוא יסלח לך, אני בטוח, אם לא בגללך, בגלל נלי. אני אדבר איתו, אני מבטיח לך. בגלל שאני ביחסים מצוינים עם שניכם, יש סיכוי טוב שנגמור את זה ברוח טובה. בינתיים, בוא תסלק את החשבון שלי. עשיתי לך תעריף של חבר ואני מחייב אותך רק במאתיים דולר לשעה במקום במאתיים וחמישים. בוא נראה, החשבון שלך, 'בלי האלמנט'...”

אמר כשהוא מחקה את “הגשש” בתוספת צחקוק קל, “כבר מסתכם ב-... בוא נראה... חמישים אלף, אל תיבהל – ש”ח, לא דולר.” ושוב צחקק. “זה לא כל-כך הרבה, בהתחשב בעבודת ההכנה הסיזיפית שעשיתי, כולל בדיקת כל התקדימים של השתלטות רוזנקרנץ על גילדנשטרן.” ונוכח שתיקתו של יולי, קרייתי אסף את ניירותיו ואמר בקול נמרץ: “טוב, צריכים לבוא עכשיו לקוחות חשובים, אז תעשה לי טובה, שלם לי את החמישים אלף ש”ח עוד השבוע. לא נעים לי כלפי השותפים שלי, זה הרי לא עסק פרטי שלי וזמן זה זמן, אתה יודע! ד”ש לנלי ותקפצו לבקר, לא אחייב אותך על הביקור... סתם צחקתי!”

יולי רצה לצעוק לעברו “הגם אתה, ברוטוס?” אך הוא קם בשפיפות ועזב את החדר בלי לומר מילה.

פרק שמיני

יולי הסתובב שעות ברחובות תל-אביב ולא הרגיש עייפות או רעב.

הוא הלך לאורך כל רחוב אלנבי עד שפת-הים, צעד לאורך הטיילת עד לכיכר אתרים, משם עלה לרחוב דיזנגוף, פנה ימינה והלך עד לקניון לב דיזנגוף. בקניון הלך לאיבוד בלבירינת של החנויות, נכנס לחנות מוסיקה ועבר על מאות הדיסקים כמחפש דבר-מה ולא מוצא. הוא התיישב במסעדה, אבל כשהמלצר שאל אותו מה הוא רוצה להזמין, קם ועזב.

הוא קנה עיתון, התיישב בבית-קפה, וניסה ללא הצלחה לקרוא בו. בשולחן מולו ישבה אישה כבת חמישים, נאה ועצובה, שהעיפה בו מבטים מזמינים, אך הוא לא הבחין בה.

בשעה תשע בערב, שב לביתו, עייף כפי שלא הרגיש מימיו. נלי דאגה לו מאוד, כי לא שמעה ממנו דבר במשך כל אותו היום. יהודה סיפר לה שיולי היה נסער כשעזב אותו.

נלי חששה מפני הגרוע מכול. היא אמנם ידעה שיולי לעולם לא ישים קץ לחייו, כי הוא יילחם עד הסוף, אך היא פחדה שקרה לו משהו שמעבר לשליטתו, או שאלי ואריה פגעו בו.

היא לא שיתפה את הילדים בדאגותיה, אך העיגולים השחורים מסביב לעיניה היוו עדות לכך שהיא בכתה במשך כל אותו היום. נלי התקשרה לחברתה סוסי וסיפרה לה על מצבה הנואש.

סוסי הייתה חברה ותיקה של נלי עוד מימי הסמינר. שתיהן היו נשמות טובות ששיתפו פעולה בעזרה לנזקקים. יולי היה קורא להן פיות-הגשם כי פנו אליהן רק בעת צרה.

נלי הרגישה שהגיע תורה, וגם היא זקוקה לפיית-הגשם שלה. היא ידעה שסוסי תעשה הכול בשביל לעזור לה. סוסי עלתה בגיל שתים-עשרה מרומניה ודיברה עדיין במבטא רומני קל. היא הייתה

תמיד לבושה בסגנון גלותי ומיושן ותלמידיה היו מתלוצצים שהיא עוד לא עזבה את רומניה. גם נישואיה לנלו, ידיד נעוריה מרומניה, עוד הנציחו את התנהגותה הגלותית. כשהיו פוגשים אותם, היה יולי מתלוצץ שהנה הוא נפגש עם רומניה הקטנה, ואכן היה שוני רב בין שני הזוגות. נלי ויולי התנהגו כצברים לכל דבר, ללא שום סימן למוצאם, ואילו סוסי ונלו לא התערו עד עצם היום הזה בחברה הישראלית. רוב חבריהם היו רומנים והם אף לימדו את ילדיהם רומנית.

נלי שאלה את סוסי אם בעלה נלו, שניהל קרן-נאמנות של אחד הבנקים הגדולים, יכול לעזור. היא ביקשה ממנה לברר אתו אם במקרה גם הוא היה מושקע במניות של מולקולה. נלי קראה בעיתונות שבעקבות חקיקה חדשה, קרנות-הנאמנות היו מצוות להתערב במקרים של עושק בעלי-מניות-מיעוט. הוטל על הקרנות להתייצב בכל אספות בעלי-המניות של החברות בהן הן מושקעות, לא להסס לשאול שאלות מביכות את ההנהלה ולוודא שהרוב לא עושק את המיעוט. עד כמה שהיה ידוע לה, חברת ההשקעות של הבנק של נלו לא הייתה מושקעת בלאריסה-תרופות, כך שגם לא היו צריכים להיות ניגודי אינטרסים. יולי היה תמה בווודאי מניין רכשה נלי את כל הבקאות הזו, אך ככל שמרצו הלך ודעך לנגד עיניה, כך נתמלאה היא תעצומות-נפש שלא ידעה שהיו חבויות בה.

כעבור שעתיים, חזרה אליה סוסי ובישרה לה בשמחה שהקרן של נלו בעלה אכן הייתה מושקעת במולקולה והוא רתח בזמנו על ההפסדים הצורבים שפגמו בתשואת הקרן. הוא הביע את רצונו העז להיפגש עם יולי למחרת ולשמוע ממנו את כל הפרטים. לפיכך המתינה נלי בקוצר-רוח ליולי, בדמעות אך גם בתקווה. היא שמעה מיולי את אשר אירע עם יהודה, סיננה בין שיניה "אצלי הוא גמר את הקריירה", עשתה את כל אשר לאל ידה לעודד את יולי המדוכא, וסיפרה לו על שיחתה עם סוסי. היא הפצירה ביולי שייפגש לאלתר עם נלו והוא הבטיח לה לעשות זאת ללא דיחוי.

*

נלו קיבל את פניו של יולי בשמחה.

הוא היה כבן חמישים, עם כרס ענקית, חולצה פתוחה על חזה שעיר, פנים עגולים ולא מגולחים.
למרות הופעתו המוזנחת, הוא היה ידוע בחוגי הבורסה כאשף פיננסי, וקרנות-הנאמנות שלו השיגו את התשואה הגבוהה ביותר בשוק. היו לו מוניטין ללא רבב, ובסביבה שבה היה קשה ביותר לשמור על יושרה, נחשב לישר כסרגל.
הוא הקשיב לדבריו של יולי שבסופם אף הביע הלה פקפוק אם נלו יוכל לעזור. הוא היה כה רגיל לאכזבות שלא רצה לשנות שוב באשליה.

אך נלו מחה נמרצות על דברי יולי ואמר:
"בשביל זה אני פה, גם לי חרה להפסיד את רוב הכסף שהשקענו במולקולה. ארבעה מיליון דולר זה הרבה כסף, אפילו לקרן ענקית כמו שלנו. ואתה לא צריך לחשוש, הנהלת הבנק לא יכולה להתערב בכלל בשיקולים שלי. במועצת-המנהלים שלי יש מספר שווה של דירקטורים מטעם הציבור ושל נציגי הבנק. הקרן שייכת למשקיעים בה, לאלפי האנשים, הרבה מהם קשי-יום, וזה החיסכון היחידי שלהם לעת צרה. אנחנו הפסדנו כמו כולם הרבה כסף בזמן המפולת של המניות, ואם אצליח להציל חלק מההפסדים עם התביעה שלך, כולם יברכו אותי. השתתפנו אמנם באספה של מולקולה, אבל לא הבחנו בשום דבר חשוב. אני זוכר שעורך-הדין שלך שאל כמה שאלות בצורה די אנמית ולא משכנעת, אך לא היה בזה שום דבר חריג. תמיד יש בעלי-מניות שמתנגדים למיזוג ועד כמה שאני בדקתי, אתם הייתם מיעוט מבוטל, כך שלא נדלקו אצלי נורות אדומות. חוץ מזה, רואה-החשבון של מולקולה ענה לעורך-הדין שלך תשובות לעניין וחשבתי שבכך תמה הפרשה."

יולי השיב במרירות:

"עורך-הדין שלי הציע לי לא לבוא ולא לעשות סקנדל באספה המיוחדת שהצביעה על המיזוג, כי הוא אמר שזה לא יעזור כי יש להם ממילא רוב. במקום זה, הוא טען שטמן להם פח ושאל אותם הרבה שאלות מביכות כביכול. אבל מי שנפל בפח זה אני, כי לפי השאלות הם ראו מה בדיוק הכיוון של התביעה שלי, תיקנו מה שיכלו לתקן, שיקרו בגדול על השאר, ועכשיו הם עסוקים במסע של העלמת עקבות וטשטוש ראיות. על שירות הדוב הזה לקח לי עורך-

הדין, בגלל שהוא חבר שלי, 'רק' חמישים אלף שקל ועכשיו הוא עזב אותי לאנחות כי נגמר לי הכסף. מי יודע, אולי ברגע זה הוא כבר חוצה את הרוביקון ומספר להנהלת לאריסה את כל הסודות שלי מהחדר. זו כנראה האתיקה המקצועית של אותם עורכי-דין חסרי-המצפון, הרוצים להתעשר בכל מחיר. אני יודע שאסור לעשות הכללות, ושרק חלק מעורכי-הדין הם כאלה ואחרים הם דווקא עלא כיפאק, אבל האמת היא, שאני כבר לא יודע מי לצדי ומי לצד אויביי, וממה שלמדתי בחודשים האחרונים על נאמנות ובגידה אפשר יהיה עוד לכתוב רומן. אולי אעשה זאת פעם."

נלו קולטרו טפח על שכמו של יולי ואמר:

"יולי, אני רואה שאתה כבר ממורמר וציני, אבל למה זה חדש בשבילך שכל אחד דואג רק לאינטרסים שלו? יש פתגם ברומנית שאומר שהחולצה קרובה לגוף, אבל העור – עוד יותר. החבר שלך יודע בדיוק איפה מרוחה החמאה. שכח ממנו. לנו יש עורכי-דין מהדרגה הראשונה, ואנחנו נלך על זה ביחד. אתה תיתן לנו את כל המידע שיש לך, אנחנו נעשה את השאר. אפשר פה להרים בקלות תביעה ייצוגית של מאה מיליון דולר ואנחנו הולכים להרוויח על זה בגדול."

יולי החל אט-אט להרגיש תקווה. אולי בכל-זאת דווקא השלומפר הזה הוא שיצליח במקום שכולם נכשלו. זיק של התלהבות התגנב לקולו כשאמר לנלו:

"דיברתי עם עובדים של מולקולה והם מאוד ממורמרים מהמיזוג כי נשארו בלי עבודה. לאריסה עושה שם כבתוך שלה. העובדים הבטיחו לתת לי חומר שמצביע על זיופי ספרים בעת המיזוג. מסתבר שהם זייפו את הספרים של מולקולה ומסרו מידע מוטעה לרואי-החשבון של החברה. דיברתי עם רואה-החשבון שהיה פעם חבר שלי לפני הפרשה והוא מפחד מהצל של עצמו, כי כבר תבעו אותו על התמוטטות חברה אחרת בבורסה. ה' וא הבטיח לי שיבדקו את הנתונים בשבע עיניים ואם ימצאו משהו לא כשר מיד יתקנו את הספרים. מנהלי לאריסה יצטרכו להודיע על כך בהודעה מיוחדת לבורסה ויהיה על זה סקנדל גדול. אני אומר לך, רק צריך לפתוח את תיבת-פנדורה וכל השדים יתחילו לברוח, כולם יתחילו לזמר וכל העסק ייפול כמו מגדל-קלפים, אתה תראה! ואז, כל השונאים של

לאריסה, והם רבים, יעוטו על הפגר וינגסו ממנו בתיאבון. החברה בלאריסה-תרופות הם אולי ומפירים, אבל הקולגות שלהם בענף הם שאקאלים. עד שהחיה לא מתפגרת, מפחדים ממנה, אבל מרגע שהיא מתבוססת בדמה, הם הראשונים שרוקדים על הדם. אך תסביר לי בכל-זאת – לבנק שלך יש פקדונות של לאריסה בהיקף עשרות מיליוני דולרים ומסגרת אשראי וערבויות בהיקף דומה. אתה לא חושש שבצורה עקיפה יבקשו ממך לרדת מהעניין?"

"תפסיק להיות פרנואיד, אני לא אחד מאותם שאקאלים שאמרת. לי יש חוט-שדרה, אני לא מפחד מהנהלת הבנק, מלאריסה ומאף אחד. אתה עוד תראה, אנחנו עוד נעשה מזה אירוע שיילמד בפקולטה למנהל-עסקים! רק תן לי להתייעץ ביועצים המשפטיים, במועצת-המנהלים ובסגנים שלי ואני הולך אתך באש ובמים, סמוך על נלו!"

יולי השאיר אצל נלו את כל המסמכים ועזב מלא תקווה, לראשונה מזה חודשים רבים.

*

כעבור מספר ימים, התפלא יולי לקבל הזמנה לארוחת-צהריים במשרדו של אלי פוקס.

למרות הפצרותיה של נלי לא ללכת לארוחה, יולי החליט להיענות להזמנה. אם הם מזמינים אותו, הוא בוודאי נגע בעצב רגיש והם החלו לחשוש.

אריה, אלי ויולי ישבו מסביב לשולחן, כאשר ג'ויה ניסים, המזכירה של אלי, מביאה להם את הארוחה מנה אחר מנה.

"יולי, אני רואה שאתה לא אוכל, אמר אלי בקול צוהל, "מה יש, אתה מפחד שנרעיל אותך?"

יולי ענה בבדיחות-הדעת:

"אני יותר מדי אוהב אתכם ולא הייתי רוצה לסבך אתכם אם גם אני אתפגר לכם פה, כמו סמנכ"ל המכירות שלכם. שמעתי שיש וירוס קטלני מזן חדש שתוקף רק את מי שמאיים עליכם. לא נעים לי שיהיו ועדות-חקירה על הדוד היקר של נלי, אני יותר מדי חרד לשם הטוב של המשפחה."

"טוב שאריה לא מפחד לאכול מהמטבח של המפעל שלי, הוא לפחות סומך עלינו."

אחרי עוד סבב או שניים של התחכמויות, הסבירו לו אלי ואריה ששמעו על החקירה שמקיימת קרן-הנאמנות והם יודעים שיוולי עומד מאחוריה.

יוולי לא הכחיש:

"תצטרכו לבחור בין תביעה ייצוגית של מאה מיליון דולר לכל בעלי-המניות של מולקולה לבין פיצוי נאות לקרן-הנאמנות ולי. תעשו שיקול כלכלי קר, אתם הרי אנשי-עסקים נבונים, ותודיעו לי מה החלטתם. אמרתי לכם שלא אעבור לסדר-היום על המיזוג ולא אסכים שככה תמשיכו לדפוק את כולם. ושלא יבואו לכם רעיונות לחסל אותי או משהו כזה, כמו את הממציא שלכם שרצה לערוק לקונקורנציה וגנב לכם את הנוסחה של התרופה שפיתחתם."

"על מה אתה מדבר?" אמר אריה, ונפנה אל אלי: "אתה יודע על מה הוא מדבר?"

אבל יולי לא חיכה לאלי, והמשיך בלגלוג:

"ההוא כבר לא יכול היה למות מוירוס קטלני, כי בתירוץ הזה כבר השתמשתם, אז הוא מת מהכשת נחש בגינה שלו. מה שאני לא מבין זה איך היו לנחש ידיים לקחת חזרה את הנוסחה שלא נמצאה עד עצם היום הזה. אז, יש לי חדשות בשבילכם, הבאתי בחשבון גם את האפשרות הזאת, והיו לי על כך שיחות ארוכות עם נלי. ואתם יודעים מה אמרה נלי? שהיא מעדיפה לקחת את הסיכון שמשהו יקרה לי במקום שאני אשב בבית כמו עכבר מפוחד. אבל, אם אני אתפגר, אני אגרור אתכם אתי להאדס. יש לי גלולת-רעל, שלא חשוב איך השגתי אותה. הצרה שאני לא יכול להשתמש בה בעודי בחיים. אך, מרגע שאתפגר, או איעלם, או אפילו אשקע בתרדמת, היא תפורסם ותהרוס אתכם. גם אם ידכם לא תהיה במעל ואני אתפגר סתם ככה בתאונה, הכול יתפוצץ. אז תתחילו להתפלל ששום דבר לא יקרה לי. חוץ מזה, אריה, אני יודע שלא תרצה שג'ל יק'ה שלך תתאלמן, אתה הרי כל-כך אוהב אותה, כמו שראינו מאז מסיבת-ההפתעה שלה ועד היום, והבטחת לה שאם היא רק תצטרך אותך, תהיה תמיד לצדה."

אריה התפרץ:

"איך אתה מדבר ככה, כפוי-טובה! שכחת כל מה שעשיתי

בשבילך, שכחת שאני הסנדק של הבן שלך!"

"אולי כבר תרד אחת ולתמיד מההצהרות שלך שאתה בנית אותי. הרי אתה יודע שזה בדיוק ההפך, אני בנית אותך ובזכותי אתה היום מולטימיליונר ולי השארת את הפירורים. אימצת את הסיסמה הידועה של גבלס – שקר עוד פעם ועוד פעם, עד שבסוף יאמינו לך. נעשית לי מורם מעם, מסתכל עליי מגבוה, ממש אדון ליאון, כמו שקוראים לך במשפחה. או שמא אני צריך לקרוא למר אריה המכובד דון ליאון או אפילו דון קו-ר-ליאון. בשביל זה כל-כך רצית להיות הסנדק של הבן שלי, אתה ממילא הסנדק של כולנו. כולם מפחדים ממך, חושבים שתשים להם חתול מת לפני הדלת ותיתן להם הצעות שלא יוכלו לסרב להן. סנדק מהמאפיה, מדבר לי במבטא אנגלו-סאכסי שאימצת לך. חביבי, בשבילנו אתה עדיין ליאונקו שימון ולא ליאו סיימון, ואתה יודע איפה בדיוק אתה יכול להריח לנו... אתה מרביץ את ההופעה של הגביר המכובד, אבל מי שמכיר אותך יודע שאתה מכובד כמו מקי סכינאי, שאין שום סימן על הכפפות הצחורות שלו מהפשעים הרבים שהוא מבצע! אני כבר מעדיף להתעסק עם אלי הכריש, שכולם רואים את המלתעות שלו הנוטפות דם. אבל אצלך, מקי, Das Messer sieht man nicht – איש לא רואה את הסכין שאתה מסתיר. אתם הכי מסוכנים, הסכינאים המכובדים..."

אריה הפסיק לפתע לאכול, ופנה ליולי כשהוא חיוור ורותח מזעם:

"נעשית לי ייקה פתאום, מצטט מאופרות גרמניות של ברכט! אתה מעז ללגלג עליי שעברתי את שמי לאריה, אתה אדון בוסקילה, שרצית להסוות את המוצא המצרי-מרוקאי-פרענק של אבא שלך. 'דורון' נעשית לי פתאום, רק הגעת לגיל שמונה-עשרה, חסל סדר בוסקילה, התגייסת לצבא וישר נעשית דורון. אבא שלך עד היום לא סלח לך על הבגידה שלך! אבל במי לא בגדת – במוצא שלך, באבא שלך, בדוד שלך, אני לא אתפלא אם גם בנלי אתה לא בוגד!"

יולי לא חשב שדבריו של אריה ראויים לתגובה. אדרבה, יולי תמיד התגאה במוצא שלו, ובוודאי שלא התבייש בהוריו. אלא שכאשר התגייס לצבא, כולם עברתו את השם שלהם, והוא חשב שעם שם עברי ניטרלי, יהיה לו יותר קל להתקדם בצבא ואחר-כך במשרד-החוץ, כי רצה להיות דיפלומט, בלי שיתייגו אותו כבר מההתחלה. וכידוע, בתקופה ההיא הגזענות כלפי המזרחים הייתה

חריפה ביותר. אמנם, דיברו על "רמטכ"ל תימני", אבל תשעים אחוז מהקצונה הבכירה הייתה ממוצא אשכנזי, כנ"ל באוניברסיטאות, בממשלה, ובכל מקום. אפילו האמהות של החברות של יולי הסתייגו ממנו רק בגלל מוצאו ולא משום סיבה אחרת. גם אבא של נלי, הוא זוכר, אדם מקסים ובוודאי לא גזעני, קרא לו בדווי וחשבו למסוכן. כשהתחתן, דווקא שקל לחזור לשם המקורי שלו, כי היה כבר בן שלושים, בטוח בעצמו, וישראל בכל-זאת קצת התקדמה מאז ששנה את שמו. לנלי לא היה אכפת, אבל דווקא אריה הוא ששכנע אותו להישאר עם דורון, בטענה שכולם מכירים אותו כבר בשם הזה... "דיברת על כך שיצירתי לי כבר מוניטין עם השם הזה דורון, מוניטין שיכולים להועיל לחברה, אבל עכשיו אני חושב שאתה בעצם לא רצית שיקראו לסגן שלך בוסקילה, פחדת אולי שזה יפריע לך בעסקים. גם אמרת בצחוק שבחירת השם הייתה אפילו נבואה שהגשימה את עצמה, כאילו שידעתי מראש שאתחתן עם יונייה, ולכן בחרתי בשם היווני דורון, מילה שניתנה לשפה העברית כדורון מהשפה היוונית, כמו שנלי היא הדורון שאתה נותן לי." בעוד יולי מדבר, נטל אריה את הספל ולגם מן הקפה. פתאום נחנק לרגע וירק בשאט-נפש מקק ענקי שהיה בקפה שלו. הוא החל לכעכע בגרונו. יולי גיחך לעצמו, ואילו אלי שנראה המום, לחץ בפראות על הזמזם.

ג'ויה המזכירה נכנסה בבהלה, ואלי צעק עליה: "תגידי לי, את השתגעת, להכניס ג'וק לקפה של אריה, מה קורה אתך בזמן האחרון!" ג'ויה הגיבה בהיסטריה מוחלטת והחלה לנקות במרץ את הלכלוך מהשולחן: "סליחה, באמת סליחה, אני לא יודעת איך זה קרה. פשוט הייתי כל-כך עסוקה עם התיאומים של הביקור, ההודעות לקצין-הביטחון, לאיש-ההקלטות, ליועץ-המשפטי..." היא הפסיקה באמצע המשפט. אלי הסתכל בה בעיניים מזרות-אימים, ואילו יולי מאוד נהנה מהעמד. אריה היה עכשיו קפוא וחיוור, קרוב להתקף-לב.

ג'ויה נמלטה מהחדר, ואריה, שהתאושש לאט-לאט, אמר בטון שהשתדל להיות רגוע:

"יולי, אתה יודע, אנחנו סוף סוף משפחה, ואני לא רוצה שייגרם לך ולנלי נזק אפילו בעקיפין. למרות שאני לא מסכים לאף מילה מכל ההאשמות הדמיוניות שלך, ולמרות שנעלבתי ממך עד לעמקי נשמתי, אני רוצה להוכיח לך שאני סולח לך ולא שומר טינה. אני מוכן לפצות אותך בזה שנשלם לך במשך חמש שנים את כל הסכום שהפסדת על ההשקעה הישירה שלך. נקרא לזה דמי-ייעוץ. עשית לנו כבר נזק של כמה מיליוני דולרים על לא עוול בכפנו, אבל הגיע הזמן שנקבור את גרזן המלחמה. אני בכל-זאת אוהב אותך ומעדיף שתהיה לצדי מאשר נגדי."

"אני לא מוכן לחכות חמש שנים, יותר מדי דברים יכולים לקרות עד אז."

אלי התערב ואמר:

"תהמר על האנושיות של אריה ועל מילת-הכבוד שלו, תפסיק להיות כזה פרנואיד וחשדן, כאילו שכולם רוצים לדפוק אותך. חוץ מזה, מה האלטרנטיבה שלך, תמשיך להילחם בנו? הרי תמיד אנחנו נאמר את המילה האחרונה, כי יש לנו יותר זמן ויותר כסף. תראה כמה כסף כבר הוצאת עד עכשיו ולאן זה הביא אותך? וכמה זמן בזבות וכמה עצבים! יותר טוב שתשקיע את הזמן שלך במציאת עבודות חדשות, או אפילו תבוא לעזור לנו למזג את מולקולה. תאמין לי, זה יהיה יותר טוב לכולנו!"

יולי פסק בקול יבש:

"אריה, בוא נהיה רציניים. ההצעה שלך לחלוטין לא מקובלת עליי."

אריה חיך ואמר:

"או-קיי, אנחנו ניתן לך הלוואה עומדת על כל הסכום נטו של הסכם-הייעוץ כבר עכשיו. ההלוואה תסולק לשיעורין לאורך תקופת ההסכם כנגד התשלומים המגולמים על הייעוץ שכאילו תיתן לנו, ונבטיח בחוזה שבשום תנאי לא תצטרך להחזיר את ההלוואה. מובן מאליו שגם לא תצטרך לעבוד בשביל לקבל את דמי-הייעוץ. אתה הבנת את זה, יולי?"

יולי הבין שסוף סוף אריה התחיל להיות תכליתי ושאל אותו:

"ומה עם קרן-הנאמנות? בלעדיהם אני לא מגיע אתכם לשום

הסדר."

"אל תדאג," השיב אריה, "אני אסתדר גם אתם, אטפל בזה

אישית כבר מחר. ועכשיו שפתרנו את כל הבעיות, תבואו בהזדמנות

למרינה באיזו שבת, אקח אותך, את נלי ואת הילדים לשיט, קניתי

יאכטה חדשה, 'פוסידון'. הקודמת טבעה הרי במרינה..."

יולי חיך אליו ואמר:

"לא תודה, יאכטה עושה לי מחלת-ים, וחורף מזה, אתה יודע

שיוליסס ופוסידון לא כל-כך מסתדרים ביחד."

אלי ניסה לסכם:

"אז עשינו עסק. בואו נלחץ ידיים ונשתה לחיים, ובשביל להפיג

את החששות שלך, יולי, תשתה מהכוס שלי."

השלושה שתו לחיים ויולי יצא מהחדר.

כעבור דקה שאל אלי את אריה:

"מה פתאום הסכמת לפצות אותו? אחרי כל הנזקים שעשה לנו

וכל העלבונות שהטיח בנו, אתה עוד נותן לו פרס?"

אריה הביט אליו במבט משועשע:

"יש לך עוד הרבה מה ללמוד ממני. את המהלך הזה שלו עם

קרן-הנאמנות באמת לא צפיתי ואני לא יודע מה המנוף שיש לי נגד

הקרן הזאת. אני אדבר אתם, אדבר עם הבנק שלהם ונראה מה אפשר

לעשות. בינתיים תמשוך אותו כמה שאפשר ותתקדם בכל המהירות

עם הנפקת המניות והאופציות. אני זקוק לשקט תעשייתי של כמה

שבועות בשביל שההנפקה הזאת תצליח, והדבר האחרון שאני צריך

זאת אזהרה עם מסגרת אדומה ואותיות קידוש לבנה בעמוד השער

של התשקיף, על תביעה ייצוגית נגדנו בסך מאה מיליון דולר. זה

התפקיד שלך להשיג לי קצת שקט. אני אמשיך להיות האיש הטוב

ואתה האיש הרע. הבחור הזה כבר עולה לי על העצבים. מקי סכינאי

הוא קורא לי! איפה שאני מסתיר את הסכין שלי הוא לעולם לא

יגלה! יש לי הרושם שעוד לא נגמרו בשביל יולי ההפתעות של

מסיבת-ההפתעה."

אריה פרץ בצחוק מרושע, ואלי נפרד ממנו כשהוא מפזם את

הבלדה של מקי סכינאי.

פרק תשיעי

כמה שבועות מאוחר יותר, לאחר ניתוק מגע עם יולי, קיבלו אריה ואלי בזרועות פתוחות את עורך-הדין יהודה קרייתי.

“באתי לבשר לכם שהפסקתי לייצג את יולי. הוא ירד לגמרי מהפסים בזמן האחרון. הסיפור הזה עלה לו לראש והוא חושב שהוא יכול להתמודד עם שועי הכלכלה, כשבקושי היה לו כסף לשלם לי את הכמה גרושים שחייבתי אותו על השירות שעשיתי לו כחבר. הוא רק חושב על נקמה ומדבר על גלולות-רעל שיטביעו אותו יחד אתכם. דרך אגב, נדמה לי שאני יודע למה הוא מתכוון, וזה יכול להכניס אתכם לצרות די גדולות. הבחור הזה נעשה מסוכן לציבור ולעצמו. אני החלטתי שאני צריך לדאוג בסופו של דבר לאינטרסים שלי, יש לי פרנסה של שבעים שותפים ועובדים על הכתפיים שלי, ואין לי נטיות התאבדות כמו לווילדע-חייע הזה.”

אריה חיבק אותו בחום ואמר:

“טוב שבאת, ברוך השב הביתה. ידעתי שבמוקדם או במאוחר זה יקרה, לאט-לאט כולם עוזבים אותו. בסוף הוא יישאר רק עם האחיינית שלי, אבל גם תורה יבוא. הוא טיפוס בוגדני, שבוגד בכולם, גם באשתו.”

אלי ואריה החליטו שזהו הרגע המתאים לחשוף לפני יהודה את “נשק יום-הדין” שלהם.

“יולי שלנו מנהל כבר כמה שנים פרשה מהצד עם הקולגה שלך סימה. כן, גם אני הזדעזעתי ואריה, תאר לך... היא אמנם עורכת-דין, אבל הדם המרוקאי החם שלה עובד שעות נוספות. זה פרץ מאז שהוא לקח אותה אֶתוּ לפריס. הוא גם הרביץ לה ילד ובעלה הפלענץ חושב שהילד שלו. הבעל בלונד שוודי והילד בדווי שחור, מה זה שחור! סיפרה לו שהצבע זה ממנה והוא בלע את זה. והצבוע הזה, יולי, עוד עושה מסיבות לנלי, שר לה על הדבש ועל העוקץ ומה לא. אבל מאחורי הגב שלה, סימה מלקקת את הדבש על העוקץ שלו.”

יהודה היה המום. הוא היה זקוק נואשות לתירוצים שיצדיקו את בגידתו שלו, ואלי סיפק לו תירוץ מהשמים. איזו חוצפה מצד יולי, חשב, להעמיד פנים של ישר בישרים כשהוא בוגד בנלי, החברה הכי טובה של אשתו.

"מה אתה אומר, אלי! אני באמת מזועזע. איך אפשר להידרדר לרמה כזאת של שפלות. אבל אתה יודע, באמת הרגשתי בחוש השישי שלי שאני צריך להפסיק את הקשר אִתּוּ, והחוש השישי שלי אף פעם לא מאכזב. תגיד מה שתגיד, אין מה לעשות נגד הגנים. ותסלח לי, אריה, אבל אני לא מתכוון ליוונים, אלה אירופאים, ס"טים עם ערכים מקודשים של כבוד. אבל מה אתה מצפה מאיזה בדווי שנוולד בלב המדבר. אתה לא תאמין, אבל יולי חושב את עצמו לסאדאת. הוא אומר שכמו שהקומפטריוט שלו חיכה עם הנקמה שלו עד מלחמת יום-כיפור, ובסוף הכריח אותנו להחזיר את האדמות השדודות, כך גם הוא יכריח אתכם להחזיר את הכסף השדוד שלו."

"כן, אבל בסוף חיסלו את סאדאת..."

יהודה הביט באריה והחוויר:

"אתם לא מתכננים משהו. אני עורך-דין, אתה יודע, יש לי אתיקה מקצועית..."

"כן, אתם הורגים רק במילים." השמיע אלי בעוקצנות.

"נו באמת, זו הייתה רק הלצה," אמר אריה בטון מְרִצָּה. "אתה הרי יודע שמעולם לא פגענו בזכוב. ואם מישהו שעשה לנו נזק נפגע, זו הייתה יד המקרה או אולי – ההשגחה העליונה, מי יודע... אנחנו אנשים מאמינים ויש לנו הערכים שלנו, אנחנו אנשי כבוד. ואני כולל בזה גם אותך, לא?"

השלושה הביטו זה בזה בהבנה, לחצו ידיים ונפרדו בלבביות.

*

סימה התקשרה ליולי כעבור מספר ימים וביקשה ממנו להיפגש אִתָּה בבית-קפה.

יולי התלבט אם להיענות להזמנה, אבל השתכנע ממידת הדחיפות שהיא שידרה.

סימה באה לבושה בחולצה הדוקה וג'ינס. גם בבגדים ספורטיביים היא נראתה מהממת ומשכה את תשומת-לב כולם. יולי תיאר באוזניה את האירועים האחרונים:

"תאמיני לי שכבר התרגלתי לפנצ'רים באוטו. אין כמעט שבוע שאני לא מוצא איזה מסמר בצמיג. גם כשגנבו לי את ארבעת הגלגלים והשאירו את האוטו שלי על בלוקים לא לקחתי ללב. אפילו כשכבר גנבו לי את כל האוטו והמשטרה מצאה אותו הרוס לגמרי על יד מגידו, נשאיתי רגוע. הביטוח כיסה את הנזק, אני שילמתי כמה אלפי שקלים השתתפות עצמית ועברתי לסדר-היום. אבל כשהם כבר פוגעים בנלי ובילדים אני כבר לא שולט במעשיי. נלי לקחה במקרה את האוטו שלי, החליטה ברגע האחרון לקחת אותו, כי היא הייתה צריכה להסיע את הילדים והאוטו שלה היה במוסך. וכשרק יצאה מהחנייה הלכו לה הבלמים."

סימה קטעה את דבריו בבהלה:

"קרה לה משהו? מה עם הילדים?"

"היא התנגשה עם האוטו של השכן ועם הגדר של הבית ממול. תודה לאל, האוטו שלי הוא טנק והיא נסעה במהירות נמוכה, כך שלא קרה להם כלום. תארי לעצמך שזה היה קורה לי באוטוסטירה, הייתי מקבל את הוירוס שלי בצורה מאוד אלגנטית, ואף אחד לא היה חושד בכלום, עם כל תאונות-הדרכים שיש כיום! לקחתי את האוטו שלי למוסכניק והוא אמר שאם הייתה חבלה, היא נעשתה בצורה מאוד מקצוענית, כך שאי-אפשר להתלונן במשטרה. יומיים אחר-כך, נעלם הכלב של דודי ודנה. הם היו היסטריים לגמרי וחיפשנו אותו בכל השכונה. בסוף מצאו אותו שבוע בברכה של הקאנטרי. כלב שחשש ממים והיה נובח מרוב פחד כשרק היינו מנסים לרחוץ אותו. שלושה ניחושים איך הוא הגיע לשם. נלי והילדים כבר בהיסטריה מוחלטת. אני מספר להם שזה רק צירוף-מקרים, אבל את ואני יודעים בדיוק מי עומד מאחורי כל זה!"

"לא נעים לי, יולי, אבל תזכור שהזהרתי אותך שהחברה האלה לא בוחלים באמצעים. אני מתפלאת עליך שחשבת שהם יעמדו בהסכם אתך. למה לעזאזל לא סיפרת לי על זה, אני ישר הייתי אומרת לך שאין לך כל סיכוי. עם כולם כן, אתך לא, אתה יודע יותר מדי דברים עליהם ואתה לא לחיץ, שתי תכונות קטלניות שמחייבות הגדלה של פוליסת ביטוח-החיים שלך."

"האמת היא שלפני כמה ימים באמת הכפלתי אותה," השיב יולי בציניות, "בגילי זה עולה לי הון הביטוח הזה, אבל אחרי שכל

החסכוניות הלכו, לא הייתי רוצה להשאיר את נלי ואת הילדים בלי כלום, אם משהו יקרה לי. עכשיו ברור לי שהם פחדו שהסדר אתי יהווה תקדים וכל בעלי-המניות האחרים של מולקולה ידרשו גם הם פיצויים עקיפים כאלה או אחרים."

סימה תפסה את ידו של יולי ולחשה לאוזנו:

"להבא תעדכן אותי בכל דבר. הייתי מספרת לך שכל מה שרצו זה להרוויח זמן בשביל ההנפקה. אם היית לוחץ עליהם, אולי היה לך סיכוי לקבל מהם משהו, אבל ההנפקה הייתה בשבוע שעבר, כך שעכשיו הם כבר לא מפחדים מכלום. מה עוד שאני משוכנעת שהם כבר הגיעו בינתיים להסדר עם מנהל הקרן, או עם הקרן, או עם הבנק של הקרן. אין אצלם אפס, תן להם זמן והם יסתדרו גם עם מלאך-המוות."

"הייתי כל-כך משוכנע שיעמדו בהסכם, שהיה לי נוח לחיות באשליה. רציתי להאמין שזה הסוף הטוב, כי לא היה לי כבר כוח להמשיך. שכחתי מה שאני מטיף לכולם, שיש אויבים ויש רשע שלעולם לא מתפשרים אתם! איזה אידיוט אני, הם עשו לי תרגיל מס' שתיים-עשרה במו"מ – תרדים את היריב שלך, תבטיח לו הרים וגבעות, ואל תקיים כלום. אני לא יודע מה קורה לי בזמן האחרון, יש לי מין ליקוי-מאורות ואני נופל במלכודות, שבחיים לא הייתי נופל בהן קודם. שום דבר ממה שאני עושה לא הולך לי, הלקוחות שלי עוזבים אותי אחד אחד, הם מפחדים מסקנדלים. או שירדתי בביצועים שלי, או שהוציאו לי שם של סחטן."

"אתה הרי ידעת מה שעומד לקרות והחוששים שלך היו צריכים להיות בשיא החדות שלהם."

"את צודקת, אבל מה שאני לא עושה נגדם לא עוזר. אני כמו מתאגרף במשקל נוצה מול מתאגרף במשקל כבד, וככל שהרבע-עוף מכניס לגורילה, הבריון צוחק ומחזיר באגרופי-תופת."

"יולי, אני באמת מצטערת. הצעתי לך עזרה וסירבת, למרות שלא דרשתי ממך הרבה. לא היית מוכן גם לבוא אליי סתם כך לשמוע בעצת ידיד. נראה לי עכשיו שהכול אבוד ואין עוד שום דבר שאתה יכול לעשות נגדם. הם פשוט יותר חזקים ממך. בעלי שוב פוטר מהעבודה ועכשיו אני המפרנסת היחידה בבית עם ילד קטן על הגב ובעל בטלן. כל אחד והפֶּקאֶל'ה שלו!"

יולי ליטף את ידה ולחש :

"את צודקת, סימה'לה, כנראה שאין כבר מה לעשות, יש לי הרגשה שה'פארפה' שלי עזבה אותי וצריך להשלים עם זה."

"אם הלכה ממך ה'פארפה', יולי, אולי כדאי לך לבקר במערת אליהו הנביא. לא, אל תצחק. תלך למקובל הגדול, באבא יוסוף. הוא קרוב שלי ואני אבקש ממנו שייתן לך קמע נגד עין-הרע. צריך רק להאמין בזה ותראה איך שתתחזק ויחזור אליך הביטחון העצמי. בעצם, אל תשים לב למה שאמרתי לך שהם יותר חזקים ממך. בתוככי-לבי אני מאמינה שעוד תנצח אותם, כי הם לא מגיעים לקרסוליים שלך. ומעל לכול, תזכור תמיד שכל עוד יש לך את נלי, הם אף פעם לא יוכלו להכריע אותך, כי היא מקור הכוח שלך!"

כשעזבו את בית-הקפה, ביקשה סימה שיולי ילווה אותה הביתה כי לא היה לה רכב.

בפתח ביתה ביקשה ממנו בתחינה שיעלה אֶתה לדירתה, כי אין אף אחד בבית.

יולי סירב בעדינות וסימה נישקה אותו בפיו, פתחה את הדלת ונעלמה אל תוך הבית.

גם הפעם הרגיש יולי שעוקבים אחריו, אך התעלם מכך. הם הרי לא יכולים להעסיק משרד-חקירות שלם רק בשביל לבלוש אחרי יבחוש כמוני, אני לא שווה להם כל-כך הרבה, חשב ושב אל ביתו.

פרק עשירי

כשחזר יולי הביתה בשעת ערב מאוחרת, שבועיים לאחר הפגישה עם סימה, הוא מצא את נלי יושבת על רצפת הסלון בכתונת-לילה, כשמסביבה תמונות, קלטות-וידאו ואודיו. נלי צפתה בסרט ובו נראו יולי וסימה נפרדים בפתח ביתה בנשיקה. הסרט צולם במצלמה נסתרת. יולי הבין מיד שחששותיו היו מוצדקים, והנבלות אכן עקבו אחריו במטרה להרוס את הקשר האחרון שנשאר לו עם השפיות, הקשר שלו עם נלי. נלי התפרצה לעברו עם דמעות בעיניים, בהיסטריה גמורה, שורטת את עצמה, קורעת את בגדיה, מכה בו באגרופים קמוצים: "מנוול אחד, חמש שנים אתה בוגד בי מתחת לאף שלי ואני לא יודעת כלום. כולם יודעים, כולם מדברים, ואני, הנאיבית, לא חושדת בכלום. ועם מי אתה עושה את זה? עם אחת שבאה אלינו הביתה, שעושה לי תכנית למסיבת-ההפתעה, חמש שנים היא כבר עושה לי מסיבת-הפתעה, הפוסטמה הזאת! מה מצאת בה שאין בי? היא יותר צעירה, היא יותר יפה, היא יותר חכמה? בזמן שאני קרעתי את עצמי בשביל לגדל לך שני ילדים לתפארת, אתה התעסקת עם הזונה הזאת. כן, בגלל זה שכבת אֶתה, היא יותר סקסית ממני, את זה כולם אומרים, יש לה גוף של פאם פאטאל!" יולי, שבור, עם דמעות בעיניים ענה בקול רפה: "די נלי, תירגעי, תני לי להסביר, זה לא ככה!" "שקן אחד, תכף תכחיש הכול. איך אתה יכול לעזאזל להכחיש את כל ההוכחות האלה. את הצילומים והקלטות, מִפְּרִיס ועד היום. בזמן שאני מלמדת בבית-הספר, אתה מבלה אֶתה בבתי-קפה, במסעדות, ואחר-כך אתה הולך אליה הביתה לעשות לה עוד ילד. אחד לא מספיק לך ממנה! למה, למה מגיע לי גורל כזה? אלוהים, מה עשיתי לך רע! אני הרי רק עוזרת לאנשים, רק עושה לכולם

טוב."

היא בכתה בכי קורע לב.

יולי ניסה בכל כוחו להרגיע אותה.

"הם משקרים," אמר בקול רפה, "זה הכול חצאי אמיתות. רק

עשרה אחוז מזה אמת, הם משלמים רק עשרה אחוז ממה שהם מבטיחים ומספרים רק עשרה אחוז מהאמת. נלי, אני אוהב אותך, רק אותך אני אוהב!"

הוא ניסה לחבק אותה, אך נלי השתחררה ממנו וצרחתה:

"תסלק את הידיים המטונפות שלך ממני, עם הידיים האלה

התמזמזת עם הזונה הזאת, נגעת בשדיים שלה, בישבן שלה. מגעיל אחד! מגיע לך שיחתכו לך את הידיים. גם חכמה וגם סקסית, תואר שני במשפטים ובמזמוזים. רק אשתך – מטומטמת, חסרת השכלה.

מה אני אשמה שהתחתנתי אתך כשהייתי פרגית בת עשרים. ישר

מהסמינר קטפת אותי, אפילו לצבא לא הלכתי בגללך. פחדת

שיקלקלו אותי שם. לפניך לא היה לי אף חבר רציני, בתולה רצית!

שלושים שנה הסתובבת עד שמצאת את הבתולה האחרונה במדינה

הזאת. אתה כבר היית מנוסה, אולי הייתי אצלך מספר שלושים או

חמישים או מאה, מי סופר! אבל מה שבטוח, אני לא הייתי המספר

האחרון שלך."

"תתני לי אולי לדבר, לעזאזל!" צעק יולי.

אך נלי לפתה בכוח אגרטל וזרקה אותו בחוזקה על הרצפה

וצעקה לעברו:

"אתה, שלא תעזיז להרים עליי קול! תסתום את הפה המלוכלך

שלך, מגיע לך שיחתכו את הלשון שלך, אחרי שאני חושבת איפה

שדחפת אותה, זיין אחד! כשרצית להתחתן אתי, איזו אהבה הרעפת

עליי, אילו שבועות, איזה מכתבים, נופת-צופים. את הירח הבטחת

לי, ישר חתונה רצית, לא היית מוכן להתאפק. אמרת שתלמד אותי

הכול, שאני כמו יהלום לא מעובד ואתה תעבד אותי ותגרום לי

לנצוץ כמו כוכב בשמים. איזה בולשיט מכרת לי, עיצבת אותי כמו

ידיך, היית הפיגמליון שלי. אז אם לא יצאתי מספיק סקסית וחכמה

בשבילך, אתה האשם, כי ככה רצית! פחדת שאעוף בכוחות עצמי,

שמישהו אחר ישם עליי עין, שאני אאפיל עליך. פחדת מתחרות, אז

החזקת אותי כזאת קטנה לידך, מנוול שכמוך!"

יולי הביט לעברה ואמר, כנוע:

"תמשיכי, אין לי כוח להסביר לך את האמת."
 "מה יש להסביר, איזו אמת אתה עוד תספר לי? אתה בכלל מעז
 לדבר על האמת, שקרן אחד. שפחת-מין הפכת אותי! כל פעם
 שהייתי רואה אותך, הייתה צמרמורת עוברת בגופי. הייתי כזאת
 תמימה, גוף של אישה בת עשרים, אבל שכל של ילדה קטנה. בפעם
 הראשונה ששכבנו, רק נגעת בי וכבר זרקת אותי לעננים! ואחר-כך,
 כל פעם שהתראינו כשחזרת מהמילואים, ריחפתי, הייתי בטריף,
 כולם חשבו שמשוהו קרה לי. ובירח-הדבש? אני אפילו לא זוכרת אם
 זה היה בנתניה או בנהריה. לימדת אותי את כל הטריקים, את כל
 הדברים הנפלאים ביותר והמגעילים ביותר. רק שאמרת לי שאין שום
 דבר מגעיל באהבה ואני האמנתי לך. הו, כן, האמנתי לך, כי אמרת לי
 שיש רק דבר אחד מגעיל וזה כשבוגדים אחד בשני, כמו שהיה כל-
 כך מקובל אצל כל החברים שלך, בתקופה ההיא של דור ילדי
 הפרחים."

"ובאמת לא בגדתי בך!"

"אתה שוב מתחיל להכחיש!" צעקה נלי, "מראים לך תמונות,
 תכחיש! משמיעים לך קלטות, תכחיש! האישה הפתיה שלך תאמין
 ממילא לכול. אבל לא, עד כאן! אתם כולכם דומים הגברים, רק סקס
 יש לכם בראש! בחורה עושה לכם סימן קטן ואתם כבר מפשילים
 את המכנסים. אתה לא שונה מהאחרים, עם כל הקשקושים שלך על
 יוליסס ופנלופי. עשרים שנה באמת חיכיתי לך בסבלנות כשאתה
 הסתובבת בעולם. אתה היית איש העולם הגדול ואני הייתי האישה
 הקטנה, שנשארת בבית וטווה בפלך."

יולי ישב קפוא במקומו ואמר לה בקול חנוק מדמעות:

"מה לעשות, לא אהבת לנסוע! אבל לא דאגתי לך, לא פרנסתי

אותך בכבוד?"

"על זה אני לא מתלוננת," קולה של נלי החל להירגע, "חיים
 טובים היו לי אתך, שני ילדים מקסימים, פרנסה בשפע, בית נאה. כל
 מה שרציתי קיבלתי ממך, אבל את זה – לא רציתי ממך, ימח שמך!
 שתבגוד בי בכל נסיעה שלך וכשזה לא הספיק לך – גם בישראל, גם
 בבית שלנו, מתחת לאף שלי! עם הקאליפה-קאליפסו הזאת, בבית
 שלי! לא נימפה, סתם נימפומנית, מכשפה כמו קירקה, כישפה אותך

עם פרצוף הפאם פאטאל שלה! " את דבריה האחרונים אמרה נלי תוך ככי מר. יולי החל אף הוא לבכות, קרוב להתמוטטות, כאדם שחרב עליו עולמו.

לבסוף פנה אליה בקול חנוק ובזעם עצור:
 "עד כאן! את הכול סבלתי בשקט, הייתי מוכן להמשיך ולהילחם, להמשיך ולסבול, את אריה, את אלי, את הלקוחות שהפסיקו לבוא ואת אלה שהפסיקו לשלם, אפילו את החברים שבגדו בי. כל הזמן אמרתי לעצמי, רק שלא יגעו באשתי, שלא יגעו במשפחתי. עכשיו הם עברו את הקו, הם חצו את הרוביקון ומכאן אין דרך חזרה. נלי, אני לא יודע מה סיפרו לך, לא יודע מה הראו לך, אני אספר לך את כל האמת, את תוכלי לאמת את כל מה שאגיד לך ואחר-כך תחליטי מה שאת רוצה. אני לגמרי בידיים שלך, כי בלעדייך אין לי חיים, ואני באמת מתכוון לזה."

נלי הביטה לראשונה לעברו ואמרה בטון קצת יותר רגוע:
 "אלי פגש אותי היום וסיפר לי שאתה בוגד בי עם סימה מאז שהייתם ביחד בפריס ועד היום. שאתם ממשיכים להתראות, שהילד שלה הוא בכלל ממך. הראו לי צילומים שלך אֶתה בבתי-קפה ובמסעדות רומנטיות, כשאתה מסתכל בה באהבה ומחזיק לה את היד. הראו לי צילומים שלכם במיטה בבית שלה ובבית שלנו, השמיעו לי הקלטות שלכם ביחד במיטה. בקיצור, הראו לי הכול, מה אתה יכול להגיד נגד זה?"

אחרי שעיין בכל החומר, יולי הרגיש הקלה מסוימת ואמר בקול שקט:

"תשעים אחוז ממה שהראו לך זה שקר ופיברוק ו-... לא, אל תתנפלי, תני לי צ'אנס, אני אוכיח לך. נלי, אני מאוד מעריך שאת מספרת לי הכול, כי מה שלא יקרה, ומה שהם לא יעלילו עוד, תמיד תדברי אֶתי על זה, שתוכלי לפחות לדעת את האמת. לפני חמש שנים בעת הנסיעה שלי עם סימה לפריס הייתה לי מעידה חד-פעמית. נכון שזה נמשך שבועיים, אבל נפסק, ומאז לא שכבתי אֶתה, בקושי יצא לנו לדבר בינינו, ובוודאי שאני לא האבא של הבן שלה. זאת הטענה שהכי קל להפריך, כי אֶת תדברי עם סימה, ותוכלי לדרוש בדיקת רקמות לילד. התמונות שלנו במיטה הן מפוברקות... תאמיני לי, הנה

— בתמונה הזאת במיטה שלנו, זאת את ולא סימה, למרות שהאור מטושטש. תראי שזה הגוף שלך עם הפנים שלה, היום בטכניקות המחשוב המודרניות אפשר לעשות גם סימולציות כאלה. לגבי התמונות אצל סימה, זו ממש עבודה חובבנית, ברור שהגבר זה בעלה, אין לי כזה עור לבן והוא הרבה יותר צעיר ממני. תוכלי ללכת לכל משרד שמתמחה בזה ולאמת את מה שאני אומר. ההקלטות של ההתעלסות של סימה הן כנראה אותנטיות, רק שהשתילו את היולי שאת השמעת ממה שהקליטו אצלנו במיטה. פשוט החליפו ביניכן, וכל טכנאי טירון יוכל להוכיח לך שזה לא אותו הקול. הם כנראה האמינו שלא נדבר בינינו, שתעזבי אותי מיד, או שלא תרצי לחקור את האמת. אבל, אני עומד על כך שתבדקי הכול. מה שנורא מדאיג אותי, זה שהם נכנסו עד לחיים הכי אינטימיים שלנו והם מצלמים את כל מה שאנחנו עושים במיטה ומה שסימה ובעלה עושים במיטה, רק תראי עם מי יש לנו עסק!"

נלי הביטה לעברו בעיניים דומעות וקראה:
 "ומה עם התמונות בבית-הקפה ובמסעדות, מה עם הנשיקה שהיא נותנת לך בפה, גם זה פוטומונטאז'?"

יולי הישיר מבט לעברה. קולו עכשיו היה בוטח יותר. הוא קיווה שיצליח לשכנע אותה, ואם כן, חשב, כל השאר חסר-חשיבות לחלוטין.

"לא", אמר, "אלו תמונות אמיתיות, אבל הן צולמו באותן הפעמים שנפגשתי עם סימה בשביל לתכנן את מסיבת-ההפתעה שלך ובאותן הפעמים שסימה הציעה לי את עזרתה נגד אריה. אני תמיד נוגע באנשים כשאני מדבר אתם, וזה שנגעתי לה ביד, זה רגיל ביותר. כשליויתי אותה הביתה, היא רצתה שאכנס אליה וסירבתי, אז היא נפרדה ממני בנשיקה. את גם יכולה לראות שעמדנו מחוץ לבית שלה ולא הגבתי כשנישקה אותי."

נלי רצתה בכל לבה להאמין ליולי, ואף שבער לה לחקור אותו קצת יותר על אותה "מעידה" בפרס שעליה הודה, השיחה רצה קדימה ודברים אחרים דחקו את השאלה ההיא.

"מה? היא... סימה הייתה מוכנה לעזור לך נגד אריה?"

"היא הייתה מוכנה לעשות כל דבר, לגנוב מסמכים, לסכן את הרישיון שלה, הכול, ובלבד שאחזור להיות אתה. כשחזרנו מצרפת,

ניתקתי אתה כל מגע בצורה חדה, והיא ניסתה שבועות לחדש את הקשר ללא הצלחה. אחר-כך היא התחתנה, נולד לה ילד, ואני חשבתי שיצאתי לה מהראש. בגלל זה לא הייתה לי בעיה להזמין אותה למסיבת-ההפתעה שלך. אבל, הסתבר שטעיתי, היא עדיין אוהבת אותי, היא לא סובלת את בעלה, ואחרי שראתה אותי, ובמיוחד אחרי המסיבה, הכול התעורר אצלה מחדש. אני עסוק בזמן האחרון באיסוף של שגיאות פטליות, אחת יותר גרועה מהשנייה, וזאת הייתה אחת מהגרועות. היא אפילו לא התנתה שאפרד ממך, רק שהיא תהיה המאהבת שלי, אבל סירבתי. אז נפרדנו כמו ידידים, היא לא עזרה לי, ובסוף הפסדתי את כל הכסף. זה לא היה חשוב לי, כי את יותר חשובה לי מכל הכסף שבעולם."

"היא לא הייתה מוכנה לעזור לך בלי שתחזור אליה, זו ממש סחיטה!"

"אני לא חושב. היא אמרה בצדק שרק כשאוהבים מוכנים להקריב בלי חשבון ובלי להתחשב בסכנות. היא אוהבת אותי, אבל היא לא קדושה. היא מוכנה לתת הכול ולקבל הכול, אבל היא לא מוכנה לסכן הכול ולא לקבל כלום. היא אמרה שגם אני לא הייתי נוהג אחרת לו הייתי במקומה, ואני מודה שהצדק אתה. אני לא כועס עליה, לא על מה שהיה עכשיו, ולא על מה שהיה בפריס. אני לוקח על עצמי את כל האשמה על מה שהיה שם."

נלי אמרה לעצמה: אולי המצב לא כל-כך נורא כמו שרצו שאני אחשוב. אם זה כך, אז נשארו "רק" אותם שבועיים של תשוקה בפריס, מה שיולי קורא "המעידה".

היא העלתה על שפתייה חיוך מריר ואמרה ליולי:

"אז לפחות באשמה הזאת אתה מודה."

יולי דיבר עכשיו בקול שקט, עשתונותיו חזרו אליו, והוא הרגיש חזק ונחוש דווקא לקראת הרגע הזה, שבו סיפר לה את פרטי הפרשה היחידה מתוך כל המרקם השקרי שהייתה אמיתית.

הוא סיפר עד כמה היה שרוי בתקופה ההיא במתח עצום, כי אריה ואלי ניסו להשפיע עליו לבצע מעשים לא חוקיים, שוחד, זיופי ספרים, העלמת מידע בזמן הנפקות ומה לא! הוא מאוד נהנה מעבודתו בלאריסה וחשש שאם יצא נגדם יישאר מובטל, כי גם הסביבה הייתה מושחתת. ואז באה הנסיעה לפריס כמו גאולה. יולי

הזכיר לנלי איך התחנן אליה שתצטרף, אבל היא לא יכלה להשאיר את הכיתה שלה לשבועיים.

"חוך מזה, נורא פחדתי לנסוע ולא רציתי לעזוב את הילדים." אמרה נלי בקול מהורהר, כאילו לעצמה, ואז חזרה ותקפה: "אבל חזרת לארץ רק אחרי חודש! בטח נשארת שם בכוונה, היה לך טוב אֶתה."

"שבועיים המשא-ומתן נשאר תקוע. אריה השתולל, אלי רתם מזעם, אמרו שאני מפשל להם בגדול. הייתה מריבה נוראית אֶתם בטלפון, איימתי שאני מיד חוזר הביתה ומחזיר להם את המפתחות. בסוף התנצלו וביקשו שאנסה להציל את המו"מ. הייתי עצבני בצורה יוצאת מהכלל, והחלטתי לקחת את סימה לאופרה. ידעתי שרק אופרה טובה תצליח להפיג את המתח."

"אופרה טובה או אופרה אחרת...?" אמרה נלי בלגלוג. יולי קיבל את העוקצנות של נלי בשמחה. סימן שהיא נרגעה. הגרוע ביותר היה כבר מאחוריו, ובכל זאת החליט לא לחסוך ממנה אפילו פרט אחד:

"כשחזרנו למלון, נכנסנו לחדר שלה באופן הטבעי ביותר." "מה יותר טבעי מזה?"

"וזה נמשך שבועיים. וכאילו השטן שיתף פעולה, פתאום הכול התחיל ללכת, הצרפתים התרצו, ובסוף זאת הייתה העסקה הטובה ביותר של לאריסה מאז ועד היום, וגם עכשיו הם גורפים את מרבית הרווחים של החברה מרווחי החברה הצרפתית." "ואז חזרת לישראל, ולא יכולתי להקנות לך את הריגושים השטניים של לילות הזנונים שלך בפריס, והתאכזבת. השטן כנראה לא כל-כך אוהב אותי."

"אני מרכין ראש לפני מריה הקדושה שמעולם לא חטאה." העיר יולי בלגלוג.

נלי החזירה לו מבט מתגרה:

"אולי היית באמת רוצה שגם אני אחטא כדי להוריד אותי מהאולימפוס ולעשות ספונג'ה קטנה למצפון שלך. תתבייש לך, אני שעשיתי הכול בשביל לספק אותך במיטה, לי אתה קורא מריה הקדושה? אולי אני עוד אפתיע אותך ואראה לך שגם אני יכולה להיות אפרודיטה אם אני רק רוצה." ולאחר הפסקה קלה, אמרה:

"או-קיי, אז אחרי פריס, זה באמת נגמר?"
 "כשחזרתי הביתה, הרגשתי כל-כך רע עם זה, שהחלטתי לגמור
 עם הכול אחת ולתמיד, עם העבודה, עם סימה, עם כל הסביבה
 המשחיתה הזאת ולצאת מכל זה ... נלי, אני בסך -הכל אדם שמעוד
 פעם אחת בלבד במשך עשרים שנה, אבל התעשת וחזר לעצמו."
 יולי הרגיש שהוא יכול להתקרב אל נלי, וניסה לחבק אותה. היא
 לא התנגדה ואט-אט נצמדה אליו.
 לבסוף אמרה:

"כשהייתי קטנה, הייתי מאוד שובבה ואבא שלי היה מקלל אותי
 מדי-פעם, אתה יודע קללות יווניות עסיסיות, שאם אמשך ככה אצא
 לתרבות רעה, אף אחד לא ירצה להתחתן אתי, הכול בשביל ללמד
 אותי ללכת בתלם. אני לא מאשימה אותו. ככה הוא גדל. באיזה יום,
 הייתי אולי בת עשר, הוא ראה אותי מתנשקת עם הבן של השכן
 שהיה בגילי. זאת הייתה הנשיקה הכי תמימה בעולם, אבל בשביל
 אבא זה היה סוף העולם. הוא הוציא את החגורה שלו מהמכנסיים
 והתכוון להחטיף לי מכות בפעם הראשונה בחייו. אימא שלי,
 שמעולם לא המרתה את פיו, נעמדה כמו לביאה מולו וצרחת
 בלאדינו: Aharvar y maldizir – no! גם לקלל וגם להרביץ – לא ! עד
 היום אני רואה את אימא הקטנה רועדת כולה אל מול החגורה של
 אבי ומגנה עליי בגופה. חשבתי שהוא ירביץ גם לה, אבל הוא עזב
 את הבית בכעס והלך להשתכר בבית-הקפה."
 יולי ליטף את נלי:

"והמוסר-השכל?"

"שמה שלא יהיה בחיים, צריך לקחת כל דבר במידה הנכונה
 ואסור להגזים. אסור!"

"למי את מתכוונת? אלייך, אליי?"

"זה מתאים לכל אחד, מסתבר, אבל אני מתכוונת לדוד היקר
 שלי. הפעם הוא הגזים! אחרי שניסה עליך את תשע מכות מצרים,
 הוא היה מוכרח להכות את המצרי במכה העשירית, ועבר את הגבול.
 הוא ניסה להפריד בינינו כדי למוטט אותך סופית. אם היה מספר לי
 רק את האמת, את הקטע של פריס, אולי לא הייתי סולחת לך. אבל
 זה לא הספיק לו, למזלך! הוא היה מוכרח להמציא דברים שלא היו
 ולא נבראו, בשביל לוודא הריגה."

"אל תאמיני גם לי, תבדקי עם סימה, תאמתי את התמונות, את הקלטות, אל תיקחי שום דבר כמובן מאליו, אפילו מה שאני אומר לך עכשיו."

נלי הניחה את אצבעה על פיו של יולי, אולי כדי להשתיק אותו. "אני עוד לא יודעת מה לחשוב. אני רוצה להאמין שאתה צודק, כי אם לא, אז אין טעם לכל החיים המשותפים שלנו. האמון בינינו נסדק ואם אתפוס אותך עוד פעם אחת כשאתה משקר לי, הוא יישבר סופית."

יולי השיב לה בהתרגשות:

"את המפלט האחרון שיש לי בעולם, המבצר שאף אחד לא יכבוש לעולם. את זוכרת את היווני הזקן שפגשנו ב עיר הולדתך לאריסה ושומר לי שיש לי מזל שהתחתנתי עם בת המקום, כי לאריסה ביוונית זה מבצר, ואם יש לי אישה כזאת בבית שום דבר רע לא יכול לקרות לי. את לא יודעת מה שעובר עליי בזמן האחרון, אני לא מספר לך כי אני יודע שאת לוקחת יותר מדי ללב. מפריחים עליי שמועות שירדתי מהפסים, שאני מקליט את הלקוחות שלי בסתר בשביל לתבוע אותם, שאני בוגד בכולם. מדביקים עליי את כל הנבזויות שהם עושים, ממש בשיטות של הק.ג.ב., ומה שהכי מדאיג אותי, שבניגוד לכל היגיון, אני ממשיך להילחם בהם, במאבק ללא תוחלת, שהורס רק אותי... אבל, אני אמשיך לרדוף אותם עד מוות. המוות שלי, קרוב לוודאי, כי אין טעם לחיים שלי אם אמשיך להיות מובס. זה כבר לא כסף, זה לא כבוד, זו עילת-החיים, ה-Raison d'être שלי. אין טעם לחיים שלי בלי הערכה עצמית, בלי אמונה בצדק מינימלי! ועכשיו, כשאני לא מצליח במאבק שלי, אני מרגיש שאני נגמר לאט-לאט, כשכל התסכול הנוראי הזה בוער כאש בעצמותיי ולא משאיר ממני דבר."

"אל תדבר ככה," נודעקה נלי כשהיא מחבקת את יולי: "אסור לך לדבר בקיצוניות כזאת, אתה כבר לא חושב בצורה רציונלית, ולמצב כזה בדיוק הם רוצים להביא אותך."

"גמרתי את הסוס, נלי. הפעם אין לי שום סוס טרויאני להחדיר למבצר שלהם. בלילות האחרונים, אני חולם שאני מטפס על קיר תלול, אבל אין לי ידיים. אני מנסה לעוף, אבל אין לי כנפיים. ואני מחליק ונופל, מחליק ונופל, כמו בשיר-הערש שאימא שלי הייתה

שרה לי כשהייתי קטן, על האיש המסכן שקיצצו לו את הכנפיים
והשתיקו את קולו, ואני שומע את אמי שרה לי שיר-ערש בקול רך –
"Durme durme mi Angelico, תישן תישן מלאכי הקטן."
נלי שרה ליולי כמו לתינוק, כפי שאמה הייתה שרה לה וכפי
שהיא עצמה שרה לדודו ולדנה.
נלי ויולי החלו לנוע בקצב השיר כשהם צמודים זה לזה, ואט-אט
נשכבו על הספה. נלי נפנתה פתאום אל הקירות והתבוננה בהם
בחדנות.
מי יודע, חשבה, אולי ברגע זה הם מצלמים ומקליטים הכול.
לרגע קט נמלאה חרדה, אבל פתאום צץ חיוך ענק על שפתיה
הלחות, והיא אמרה לעצמה:
אז מה? שיתפוצצו, שייחנקו עם התמונות ושימותו מקנאה!!!
והשילה מעליה את כתונת-הלילה.

פרק אחד-עשר

למחרת התקשרה נלי אל סימה וביקשה ממנה לבוא בדחיפות לראותה בביתה.

במרוצת היום סיפר יולי לסימה על אשר עוללו המנוולים, ולכן כשהגיעה לנלי בערב, הייתה מפוחדת ומתוהה.

נלי לעומתה הייתה רגועה לחלוטין. הביטחון העצמי חזר אליה, ובדרך קצת פרדוקסלית, היא דווקא שמחה שתפסה את יולי בבגידה שלו. עד אז הוא היה הגיבור ללא-חת שלה והיא העריצה אותו בהערצה עיוורת. עכשיו יכלה לראותו באור יותר אנושי, ולא כגיבור מיתולוגי.

נלי אפילו חשה שהיא אוהבת את יולי עוד יותר מאז אתמול, ולכן לא חששה כלל מהעימות עם סימה.

“אני יודעת הכול,” פתחה מיד ואמרה, “זאת אומרת מה שאלו סיפר לי ואחר-כך מה שיולי סיפר לי – וזה לא היה בדיוק אותו דבר. עכשיו אני רוצה לשמוע מפיך מה באמת קרה ומה עוד קורה. מה עם הילד? הוא מיולי או מבעלך? האם את עוד אוהבת את יולי? סימה, תשפכי הכול עכשיו, זו ההזדמנות שלך! אני ממילא כבר לא מאמינה לאף אחד!”

סימה תכננה בכל אותו יום מה תגיד ואיך תתרץ את אשר אירע, אך לנוכח דבריה של נלי, היא פרצה בבכי וחיבקה אותה, ובקול חנוק מדמעות אמרה:

“נלי, נלי, לאן הם כבר דרדרו אותנו, מה הם עוד יעלילו עלינו הנבלות האלה. איך הם יכלו לרדת לשפל כזה, לבוא, לצלם ולהקליט בחדר השינה שלך ושלי, ולזייף את הכול בנוסף לזה! כל מה שהיה בינינו זה היה שבועיים של סקס בפריס, לפני חמש שנים. לא של אהבה, לפחות לא מצדו של יולי. אני הייתי החליפית שלך לשבועיים ימים ושלטון הח'אליפות שלי היה הקצר בהיסטוריה. למרות כל מה שניסיתי, וניסיתי, אני מודה – הוא נשאר נאמן לך, אז איזו מין

בגידה היא זאת כשהגוף שלו אֵתִי, אבל המחשבה שלו אתך? "
"אני לא הייתי מזלזלת כל-כך בגוף, עם כל הכבוד לנשמה."
ענתה נלי בהומור מריר.

אך סימה המשיכה ברצינות תהומית:

"ואיך את חושבת שאני הרגשתי? כמו זונה לשימוש חד-פעמי, שאחר-כך זורקים לפח. בייחוד שאני כפיתי את עצמי עליו, כישפתי אותו. אולי אימא שלי סידרה לו איזה 'שחור', שאתפוס סוף סוף חתן. היא אכלה את הלב שלה שאני בת עשרים וחמש, כזאת מצליחה ועדיין רווקה."

"אל תגידי לי שבחורה כל-כך משכילה כמוך מאמינה בשטויות האלה, שאפילו מורה בורה של תלמידים ביסודי יודעת שהם לא קיימים." אמרה נלי משועשעת.

"אני דווקא מאמינה בכוחות מאגיים," אמרה סימה במבוכה, "עובדה שכל-כך רציתי את בעלך, שהוא היה מוכרח להיעתר לי, אפילו בניגוד לרצונו, כמו סהרורי. אני סתם אמרתי לך שהוא השתמש בי, האמת היא שאני השתמשתי בו. עובדה שרק חזרנו ארצה והכישוף לא יכול היה להתמודד עם האהבה שלכם. כי גם את, נלי, מכשפה לא קטנה, לא מהרי האטלס אבל מהרי יוון. כשהוא על ידך הוא לא רואה כלום, עשרים שנה הוא עיוור לגמרי לכל הנקבות שרודפות אחריו. את הצלחת לשים את הנשמה שלו בחגורת-צניעות וזה הרבה יותר קשה מאשר את החלציים... את המבצר שלו, כמו שהוא קורא לך, את סוגרת עליו. פעם אחת הביט מבעד לסדק, חטף סחרחורת ומיד חזר הביתה."

נלי הביטה בה כלא-מאמינה ואמרה:

"אז אני צריכה בעצם להודות לך, כי בזכותך הוא למד להעריך את מה שיש לו בבית. גבר נשוי, לך למסעדה, על-מנת שתזכה להעריך את האוכל הביתי!" צחקה, "אבל בואי נשים לרגע בצד את כל סיפור הבגידה שלכם. יש דברים הרבה יותר חמורים שקורים ממש ברגע זה וצריך לטכס עצה מה לעשות."
סימה הפסיקה אותה בפתאומיות, כשהיא מושכת בכוח את נלי, וקראה:

"בואי, תראי לי את הנוף שרואים מהמרפסת שלך, זה די נדיר נוף כל-כך יפה בתל-אביב."

הן יצאו בחופזה למרפסת.

סימה לפתה את נלי ולחשה לה בהרגשה של פחד:

"אני מתארת לעצמי שאת יודעת, ואם לא – כדאי שתדעי

שמאזינים לכם עשרים וארבע שעות ביממה, מצלמים ובוולשים. מה שאלי הראה לך זו רק דוגמה קטנה. גם אני אצלם על הכוונת, אבל הם עדיין חושבים שבגלל האהבה הנכזבת שלי ליולי אהיה מוכנה לשתף אתם פעולה בסופו של דבר. אבל מה שעשו עכשיו זה כבר שיא השיאים ונשבעתי שאני אתנקם בהם, אתכם, בלעדיכם, הכבוד המרוקאי שלי לא ירשה לעבור על זה לסדר-היום."

"אבל אנחנו רק שתי נשים קטנות וחלשות, ואילו הם בִּרְקוּדוֹת שמקבלים תמיכה מכל הכריזמים האחרים." אמרה נלי.

"את לא יכולה לתאר לעצמך מה שקורה שם. הם מרמים את כולם, את שלטונות-המס, את בעלי-המניות, את העובדים... ומה שמדהים – שלא קורה להם כלום. כנראה שכרתו ברית עם השטן. תובעים אותם, הם תובעים בחזרה ומנצחים ב משפט. ואת יודעת מה? אני הצלתי את יולי מכל זה, כי אם הוא לא היה נופל אתי קודם, הוא היה אולי נופל אתם אחר-כך ומאבד את צלם האנוש."

"זה לא מצדיק את מה שעשיתם לי ואני עוד לא מכריזה שאני סולחת לגמרי. יחד עם זה, אם שמים את הדברים בפרופורציה, אז גברים שאני מכירה עושים דברים הרבה יותר גרועים... יולי, לפחות מתחרט. ככה זה נראה. גם זה משהו. מה שכואב לי זה שהוא שיקר לי, שהוא לא התוודה אחרי שזה קרה. הייתי סולחת לו, את הרי יודעת שגם אני לא רציתי שימשיך לעבוד עם המושחתים האלה."

"הוא פחד ממני, שאמציא דברים ואעליל עליו. הייתי מטורפת אחריו ורציתי בכל מחיר להשיג אותו לעצמי, אפילו במחיר חיי-הנישואין שלכם. זאת הסיבה שסיפרתי לאל, כי קיוויתי בסתר לבי שדרכו זה יגיע אלייך, ואת תעזבי את יולי. אבל, כמו נחש, אלי שמר על הנשק האולטימטיבי הזה לזמן המתאים, עם כל התוספות שלא היו ולא נבראו."

"אז יופי להם, הם השתמשו בפצצה אטומית, אבל לא עזר להם. לא נשברנו ואנחנו עדיין אוהבים. מה נשאר להם לעשות? אלימות פיסית, להרוג את יולי, אותי, את הילדים?"

"הם מסוגלים גם לזה. הם לא נרתעים מכלום. הם סומכים על כך

שיולי ימשיך לפעול נגדם עם נשק טהור, לפי החוק. אבל במלחמת כנופיות אין נשק טהור."

נלי תפסה את ידה של סימה באמפתיה וחשבה לעצמה: המספרית הזאת, פצצת-מין עם אינטליגנציה חדה כמו תער, לא פלא שיולי שלי איבד בגללה את הראש. ולסימה אמרה:

"אז נצטרך להפעיל נשק אחר, מקורי, בלתי צפוי, שרק נשים יכולות לחשוב עליו, נשק מאוד לא טהור. שיהיה! אצל הומרוס, פנלופי הפוסטמה יושבת ומחכה עשרים שנה ליד הפלך. יוליסס נלחם עשר שנים – והיא ממשיכה לטוות. לא מוצא משום-מה את הדרך חזרה הביתה, שנה, שנתיים, עשר... ומה עושה בינתיים הפלגמטית הזאת? סורגת ליד האח. זו התרומה שלה למאמץ המלחמתי. בינתיים, קליפסו הנימפה מסובבת לו את הראש ומחזיקה אותו באי שלה שבע שנים, הוא בוכה ובוכה, אבל בלילה היא מייבשת לו את הדמעות עם הנשיקות שלה. הוא הרוס מגעגועים לפנלופי שלו, אבל משכיב את קירקה המכשפה, ובינתיים מתאהבות בו חצי הנקבות באגן הים-התיכון, ואפילו הקיקלופים שמים עליו את העין היחידה שלהם. ומה עושה פנלופי הגיבורה? עוד מקרמה! סורגת, פורמת, סורגת, פורמת, סורגת בבוקר, פורמת בלילה. להתפוצץ ממנה!"

"ומה היא אשמה, המסכנה? זה מה שלימדו אותה מהבית."

"שתפעיל את הדמיון, שתעשה משהו... משהו לא-צפוי, אולי אפילו מוטרף, למה לא? בא לי לחנוק את הרכיכה הזאת, שעל שמה אני נקראת. זאת החכמה האולטימטיבית של האישה מאז הומרוס ועד היום? לחכות ולקוות, זה מה שאומר מונטה קריסטו לאהובה שלו, זה מה שיולי שלי אומר לי כשאני רוצה להתערב. מה כבר מורה מטומטמת שבקושי גמרה סמינר יכולה להבין בעולם-העסקים הקשוח של הגברים? אבל אל תדאגי סימה'ה, אנחנו נחבר גרסה חדשה לאודיסיאה, נראה לסבא הומרוס העיוור, שבחיים שלו בטח לא ראה אישה על אמת, מה זו אישה מודרנית, נחבר את האודיסיאה הפמיניסטית של המאה העשרים ואחת."

"את מתכוונת למשהו וירטואלי או למשהו מעשי?" אמרה סימה, קצת משועשעת למראה התלהבותה של נלי.

"אני עוד לא לגמרי יודעת בדיוק למה אני מתכוונת... יש לי תחושה אחת או שתיים, אבל אני מבטיחה לך שזה יהיה מעשי."

"ומה עם יולי, תשתפי אותו?"

"לא בטוחה."

"הוא ישתגע אם תשאירי אותו מחוץ לתמונה, והוא בחיים לא

יסכים שניקח על עצמנו סיכונים, את או אני."

נלי השיבה לה בנחרצות:

"יולי, עם כל ההשכלה והאינטלקט שלו, הוא עדיין מאצ'ואיסט

מצרי, שראה את אימא שלו כזו קטנה ליד אבא שלו. אימא שלו

בחיים לא יצאה לעבודה, ובעלה היה תמיד אלוהים בשבילה. איך

שהוא היה בא הביתה, היא הייתה מביאה לו את הפנטופלות,

וכשזרק אותן עליה מדי-פעם, היא רק הייתה מנגבת את האבק שלהן

עם הדמעות שלה, ואומרת שכך צריך להיות."

סימה פרצה בצחוק ואמרה:

"מי שמדבר. גם את לא בדיוק הסמל של האישה המשוחררת."

"תכנתו את אימא שלו ושלי..."

"...ושלי..."

"ואותי – אני מודה – לפי אותו שטאנץ. אנחנו הרי מאותו הכפר.

אבל השנים בישראל בכל-זאת עשו משהו, ואם הייתי צריכה תמריץ

להתבגר – קיבלתי אותו עכשיו. אולי כל העסק הזה היה שווה כדי

שאלמד להכיר את עצמי יותר טוב."

סימה שמחה שנלי משתפת אותה במחשבותיה האישיות, ועם

זאת לא השלתה את עצמה, שמעבר לתובנות חדשות, נלי תרחיק

לכת בחיפושיה אחר מהלכים מעשיים ומפתיעים לצאת מהמבוי

הסתום אליו נקלעו.

העיקר בעיני סימה היה, שהשיחה בין שתי הנשים לא הלכה

לכיוונים מכוערים.

נלי אמרה פתאום:

"לא... אני באמת לא חושבת שאני הולכת לשתף את יולי. הוא

בחיים לא יסכים למה שמתבשל לי בראש, ולכן אסור לו לדעת. הגיע

הזמן שאקח את הגורל של שנינו בידיים... אני באמת חוששת שיקרה

לו משהו אם לא אפעל מהר."

"טוב, גיבורה שלי, אני מתחילה באמת להאמין שיש לך איזו מזימה קטנה בתכנון. אני מתה מסקרנות, אבל לא אשאל אותך שאלות. אם תרצי, תספרי לי, ואם תצטרכי עזרה, את יודעת שאת יכולה לסמוך עליי. סודיות מובטחת. אני כבר לא חומדת את התפוח שלך, כי מה שזכיתי לקבל ממנו עד עכשיו זה רק את הקליפה. כנראה שזה מה שמגיע לקליפה היפה..."

"סָה לָהּ וַיֵּי, אמרה נלי בטון מבודח, "לתת לך את התפוח אני לא מוכנה, אבל להשאיל לך אותו מדי-פעם לסוף שבוע, את יודעת מה? אולי."

סימה הביטה בנלי כלא-מאמינה וקראה במבוכה ובתקווה:
 "את באמת מתכוונת למה שאת אומרת, או שאת עובדת עליי?"
 נלי הגיבה בטון תקיף וחד:

"אם תעיזי אפילו לחשוב על זה, אני נועצת לך פגיון בלב, נשבעת לך! שלא תחשבי שכל הרומנסות הספרדיות על הנשים הנבגדות נכתבו על גיבורות מהמיתולוגיה. הן מבוססות על מקרים אמיתיים שקרו לאורך מאות בשנים. אצלנו הס"טיות, אם הבעל בוגד, הורגים את הפילגש, ואחר-כך... סולחים לבעל!"

סימה הסמיקה וקראה בלהט:

"נלי, אני נשבעת לך, אני גמרתי עם הפרשה הזאת של יולי! אנסה להסתדר עם הבעל הפלגמאט שלי ואם לא יעזור, כבר אמצא לי מישו פנוי. נלי, אני מוכנה לכל מאמץ לעזור לכם לצאת מהבויץ. כי מה שהם השיגו, אריה ונלי, שבמקום להפריד בינינו הם קשרו אותנו יחד לאותה ספינה. זאת אולי הַרְסִיָה הכי מתסכלת של Menage a trois, אבל אני משוכנעת שבכוחות משותפים נתגבר עליהם."

לאחר מספר דקות נפרדו נלי וסימה בחיבוק ונשיקה, שבוודאי עוררו הרבה חומר למחשבה למפענחי הצילומים של השתיים.

פרק שנים-עשר

למסיבת יום-הולדתו של יולי שארגנה נלי, הוזמנו רק החברים הטובים המעטים שנשארו ליולי, והמשפחה הקרובה. לא היו בסלון של הפנטהאוז קישוטים כלשהם, פרט לכרזה אחת שעליה כתוב – "מזל טוב, אבא, ליום-הולדתך החמישים". לא הייתה מוסיקה לריקודים והוגש רק מעט כיבוד על אחד השולחנות הצדדיים. הייתה זו מסיבה עצובה ושקטה – קונטרסט מובהק למסיבה העליזה של נלי, שהייתה רק מספר חודשים לפני כן. נלי פתחה בדברים:

"התכנסנו כאן בחוג המצומצם של המשפחה והידידים הקרובים לחגוג את יום-ההולדת שלך, יולי, בעלי האהוב. יולי, אני מאחלת לך את כל הטוב שבעולם, שתהיה לנו בריא ותצליח בכל דרכיך. מי ייתן ואזכה לחיות לצורך בחמישים השנים הבאות ואמשיך ליהנות מהאהבה הרבה שאתה מרעיף על יי ועל הילדים. כל יום אני אוהבת אותך יותר." לפתע לא יכלה להתאפק, והדמעות פרצו מעיניה ללא מעצור.

הייתה הפסקה ארוכה.

דנה ניגשה לנלי וניגבה לה את הדמעות:

"די, אימא, תפסיקי, בחייך, זה יום-הולדת של אבא. צריך לשמוח, לא לבכות!"

דודי ניגש לסטריאו והניח את הדיסק האהוב על אביו – שיר הקרקס של חווה אלברשטיין.

נלי התעשתה והמשיכה: "הרבה חברים עזבו אותנו, הרבה קולגות, אבל אלה שנותרו יקרים לנו פי כמה. כי בקרקס של החיים, האנשים הקטנים עומדים בתור בתקווה לגלות סוד כמס. אולי הם חושבים שיגלו את סוד ההצלחה, הזכייה בפיס, ההתעשרות הקלה בבורסה... והסוד הוא שבתוך האוהל הענק יושב לו בריון, מזן

הנפילים, מקברניטי המשק... וכל מי שנכנס לאוהל, חושב שיוכל להתחלק עם הבריון בעושר, בשררה, בפריבילגיות... אך הוא חוטף סטירה אדירה בפנים! והאיש הקטן בורח מהר, אבל – נזהר לא לספר דבר לאחרים. לא יאמינו לי, לא יאזינו לי. הם לא הזהירו אותי, אז למה שאני אזהיר אותם? והבריון ממשיך לפגוע, אבל איש לא מתלונן, והלב נשבר בפנים לראות בין המכסים בתור את כל הילדים הקטנים. אי-אפשר לעצור בעדם, הם שומעים רק את עצמם, אף אחד לא לומד מאף אחד. ובכל-זאת, יולי קם והזהיר ושילם מחיר, מחיר כבד למען כולנו. אין כמו כאב על בגידה של קרובים. כי להילחם נגד אויבים זה קל, הקושי הוא להילחם נגד ידידים, או כאלה המתחזים כידידים.”

נלי המשיכה בקול שבור:

”יולי, אתה תמיד תוכל לסמוך עליי, אני תמיד אהיה לצדך, אשאר נאמנה לך, יקרה אשר יקרה, בשבילי תישאר תמיד גיבור ניצוריי ואף אחד לא יצליח לקצץ את כנפייך. כי את הכנפיים אני הדבקתי לך. וגם אם הניצחון לא נראה באופק, אתה את המלחמה שלך כבר ניצחת, כי נתת את הכיוון, בנחישות שלך, בעצם הרצון שלך לצאת למערכה כנגד כל הסיכויים. כי הצדיק האחרון בסדום יכול להציל את העיר כולה מאבדון, ולהאיר לכולם את הדרך!” יולי קם לאטו והחל לדבר, בהתרגשות רבה, תשוש ושפוף. הוא דיבר בצורה מקוטעת עם הפסקות ארוכות בין המילים, כאילו שאבד לו חוט הזיכרון.

”נלי, רק עכשיו אני מבין מה המשמעות של הברכה שמברכים את הזוג לדבוק יחדיו בטוב וברע. כי בחודשים האחרונים התגלית בכל גדולתך, היית כסלע איתן לצדי, ונתת לי את הכוח להמשיך ולהילחם. הכלבים יכולים להמשיך לנבוח אבל השיירה שלנו תמשיך להתקדם. יש לי הזכות הגדולה שאת נלחמת לצדי, ואני לא זקוק לאף אחד אחר, כי את אשתי הנאמנה...”

לפתע נחנק והתמוטט, כשהוא לופת את לבו בעוית.

קמה מהומה גדולה. כולם עטו עליו.

נלי נזדעקה:

”לא, יולי, לא, לא!”

היא הנשימה אותו מפה לפה, כשדנה מתייפחת לצדה:

"אבאל'ה, אל תלך ! אני צריכה אותך, אני כל-כך קטנה, אני אוהבת אותך."

דודי הפגין קור-רוח, ניגש לטלפון וביקש ממגן-דוד אדום שישלחו אמבולנס. קולו ניסה להישמע רגוע:
"אנחנו חוששים שהוא קיבל התקף-לב, יש לו דופק מאוד חלש, עושים לו הנשמה." אך כשראה שאביו שוכב ללא-נוע, איבד את עשתונותיו והוא צרח אל תוך השפופרת:
"בואו מהר, כל שנייה חשובה !"

*

כעבור מספר שבועות שב יולי מבית-החולים.
הבית היה מלא בזרי-פרחים ששלחו החברים.
אפילו אריה ואלי שלחו זרי-ענק, שנלי מיהרה לזרוק לפח.
את חדר-השינה הפכה נלי למטה מבצעים עם כל התרופות, כמה מכשירי-טלפון, הרבה ספרים וכל הדיסקים האהובים על יולי.
כשסברה נלי שיולי חזק דיו לשיחה רצינית, באה לחדרו, ליטפה אותו והשמיעה באוזניו דברים שהכינה מזמן, ועם זאת, אמרה מכל הלב:

"אני משביעה אותך, תפסיק לחשוב על נקמה. אתה רוצה עוד התקף-לב, לחסל גם אותי ? די, תפסיק עם המלחמה הזאת, זה יהרוג אותך ! תראה מה זה עשה לך, לא מספיק ? הבטחת לי שאם אטיל וטו, תפסיק, אז הנה אני אוסרת עליך אפילו לחשוב על זה. בעוד כמה ימים אתה יורד לאילת, תנוח, תסתכל על החתיכות, אבל אל תתרגש יותר מדי מהציצקס של השבדיות, תזכור מה שהרופא אמר לך. אני מבטיחה לך שהגאולה בוא תבוא. היא תגיע, גם בלי שתנקוף אצבע. יש אלוהים בשמים ששומע הכול, ואם הוא לא שומע מספיק חזק, אני אדאג שישמע ויעשה משהו בנדון. אבל, אני משביעה אותך, תרד מכל העניין, אחרת זה יגמור אותך ו...אותי."

יולי הביט עליה כילד נזוף.
הוא נראה כחוש וחיוור, והטריינינג שלבש היה כבר גדול עליו בשתי מידות. הוא אמר בעייפות:

"רק שאם לא תעשי שום דבר קיצוני כשאהיה באילת. אם את רוצה לדבר עם הדוד שלך, תיזהרי ממנו, הוא מסוכן. ושלא תיגררי למעשים לא-חוקיים, כי אני לא צריך אישה בבית-סוהר. נראה לי

חשוד שאת מרחיקה אותי ומתנהגת בכזו קרירות. אני מכיר אותך
כבר עשרים שנה ואני יכול להריח שאת זוממת משהו.
נלי סקרה באי-נוחות את הקירות כחוששת מהאזנה:
"אני נשבעת לך שאני לא זוממת כלום, אמרתי לך שאני עם
החבר'ה האלה גמרתי, הם לא שווים שנקריב בשבילם את החיים.
הייתי אתך כל יום וכל לילה כבר כמה שבועות בבית-החולים ובבית.
גם אני זקוקה לקצת מנוחה ואני אשמח להיות לבד בבית. דנה יוצאת
למחנה-הצופים, כך שיהיה פה שקט. אני גם צריכה להיות בכוונות,
כי אם דודי יתקשר מהטירונות ויצטרך משהו, כדאי שאהיה בבית.
ואם יתנו לו אפטר, אני אוכל לנסוע לקחת אותו מהבסיס ואני אכבס
את הכביסה שלו. סע לאילת, תנוח, אני אנוח פה ותראה שהכ וול
יסתדר."
נלי יצאה מהחדר והשאירה את יולי לבדו, כשהוא בוחה בקירות
המלאים ספרים שהקיפו אותו מכל צד.

פרק שלושה-עשר

כשנכנס אלי לדירה של נלי, הוא סירב עדיין להאמין לגודל המזל שנפל בחלקו.

נלי קיבלה אותו בנשיקה לווהטת כשהיא מצמידה את גופה אל כרסו, והביאה אותו הישר אל חדר-השינה.

היא לבשה חלוק שקוף שלא השאיר דבר לדמיון. למרות ארבעים שנותיה, הייתה נלי חטובה, והיה קונטרסט מהמם בין פניה המלאכיות לגופה הנשי השופע שכל תנועה שלו יכלה להעיר מרבצו את האדיש שבגברים, ואלי היה רחוק מלהיות אדיש.

הוא חש סחרחורת קלה ונחת על המיטה.

בעודו עוקב בעיניים מעורפלות אחר נענועי שדיה וחמוקיה מבעד לבד השקוף, הוא מסר לידיה של נלי את הקלטות שדרשה לקבל ממנו כתנאי לעסקת-החליפין.

נלי הכניסה אחת מהן לטייפ. נשמעה הקלטה של השיחה של יולי עם הסוכן ביוון:

”... אבל את הכסף לתביעה ולמשרדי-החקירות אתה תצטרך להשקיע, אתה והחברות האחרות שאיתרתי ושהפסידו כסף בפרשה...”

נלי הפסיקה את הטייפ. היא ניגשה למצלמת הוידאו שהייתה מוצבת על חצובה מול המיטה, ובהשמיעה צחקוק זנותי קל, תוך שהיא הודפת לאחור את שערותיה, הפעילה אותה.

היא עיכסה לעבר אלי ההמום, הלא-מאמין לזכייה שהייתה מנת-חלקו, והחלה להפשיט אותו מבגדיו בעדינות מרפרפת, כאילו כל חייה שימשה כקורטיזנה מקצועית.

עד אשר נשאר בבגדיו התחתונים. היא רפרפה גם עליהם קלילות באצבעותיה, ואלי הושיט אליה את זרועותיו, מוכן ומזומן לקטוף את הפרי, אבל אז, קמה לפתע, ניגשה לשולחן הסמוך ומזגה יין אדום לשתי כוסות שהביאה למיטה.

אלי ונלי השיקו את הכוסות בזרועות משולבות ושתו אותן עד תומן. על שפתייה נשתיירה אדמומית לחה, ואלי אמר לעצמו: זהו, כך נראה גן-העדן עלי-אדמות. היין תרם אך מעט להעצמת הסחרחורת המענגת שזרמה עם מחזור-הדם שלו.

נלי ליטפה את פניו כשהיא לוחשת באוזנו בטון מתפנק: "יולי למעשה כבר לא מתפקד כגבר מתחילת הפרשה, ואני לא מהנשים שיכולות בלי מין, אלי. אה, יצר הנקמות שלו לקח ממנו גם את התיאבון המיני. הוא כל הזמן עסוק באיך לדפוק אתכם במקום באיך לדפוק... אותי. כשכבר התעלסנו פעם או פעמיים זה היה כמו צל חיוור של מה שהיה פעם, אז העדפתי להפסיק עם זה. מה ששבר מבחינתי את גב הגמל של הבדווי, זה כשיפרת לי איך הוא כבר בוגר בי חמש שנים עם סימה ואיך עשה לה ילד. אוי, רתחתי, רתחתי, אבל – העמדתי פנים שאני מאמינה ללוקש שלו שזה היה חד-פעמי, רק שבועיים של שכרון-חושים בפריס, וכל הבולשיט הזה. בלב שלי, אלי, בלב שלי אני יודעת שאתה... כן, אתה הוא הצודק. הגילוי של הבגידה והמלחמה חסרת-הסיכוי שלו נגדכם היו כבר יותר מדי עבורו והוא, המסכן – התמוטט. אחרי התקף-הלב שלו הוא הפך ממש לשבר-כלי, אבל אני כבר אמרתי לך שאני לא אישה שיכולה בלי..."

אלי אחז בשדיה של נלי מבעד לחלוק ואמר לה בקול רועד מתאווה:

"מיידאלע, את אישה צעירה בשיא אונן, רק בגיל ארבעים מתחילים לגלות באמת מה הם השיאים של האורגזמה. אני עוד אוציא ממך את הנמרה שהייתה חבויה כל השנים עם יפה-הנפש האימפוטנט שלך. אמעלעך פצאלע יש לו לסגפן שלך, שמוק חלבי! את צריכה ריגושים שרק אני אוכל לתת לך." נלי השיבה לו בצחוק שובב:

"בדיוק בשביל זה באתי אליך. אתה היחיד שהעזת להציע את עצמך, כל-כך התעקשת, שבסוף אמרתי, למה לא? אם יולי מרשה לעצמו להתפרפר על ימין ועל שמאל, אז למה לא אני? ואם לא עכשיו, אימתי? כשאהיה בת שמונים, בבית-האבות? אני אישה בשלה, אני נקרעת מתשוקה והטבע החייתי שלי דורש את שלו. גם

לי מגיע לקבל קצת הנאה מהחיים, נשבר לי להיות הילדה הטובה מלאריסה, רעיה טובה, אימא טובה, מורה טובה. מה יוצא לי מזה? אתה הראית לי שאני עדיין רצויה, שאני נחשקת, שאני בשבילך צעירה ויפה. באיזשהו מקום נמאס לי מהאופי הסגפני של יולי, אז עברתי מהמחנה של סוקרטס ואפלטון למחנה של דיוניסוס.

אלי הפסיק אותה ואמר בשביעות-רצון:

"גם את עם האנטיוכוסים היוונים האלה, ימח-שמם... אבל אל תשכחי להגיש את כוס התרעלה לסוקרטס ואז נישאר רק שנינו, הה, זיסאלע?"

נלי הגיבה בשקט:

"בשביל מה, פושע קטן שלי, מה רע לך עם הסידור הזה? מה אתה צריך להתגרש מאשתך השמנמנה עם מזונות וסקנדלים? גם לי לא נוח להתגרש עכשיו מיולי. עוד יאשים אותי שדווקא עכשיו, כשהוא שכיב-מרע אני תוקעת לו סכין בגב. למה אני צריכה את זה? חוץ מזה, אני עדיין לא החלטתי אם אני אוהבת אותו או לא, למרות שאת הקריירה שלו בתור מאהב – אתם חיסלתם. בזה הצלחתם, אין ספק – פירקתם אותו מכלי-הזין והשאתם לו במקומו ראש של תרנגול שחוט."

היא פרצה בצחוק שטלטל את שדיה ועיניו של אלי כבר התגלגלו בגומותיהן, אבל הוא התעשת ואמר לה:

"אז למה כל השטיקים האלה עם הקלטות והסרטים? מה, את לא מאמינה לי שאני אשמור את הפרשה שלנו בסודיות, אני הרי ג'נטלמן!"

נלי השיבה בקור-רוח ובקול נוקשה:

"בשלב זה אני לא רוצה שהרומן בינינו יתגלה. יש לי ילדים צעירים ואם ייוודע ליולי, הוא עלול עוד לרצוח אותי. אתה יודע, אצל הברווים, כבוד המשפחה... הוא, מותר לו להתפרפר עם כל העולם, אבל שאף אחד לא יעז לגעת בקניין שלו. אז, כיוון שאני יודעת שאתה מין פטפטן מתוק שכזה, ואוהב להתרברב בכיבושים שלך, החלטתי שהדרך היחידה לשמור על הפה שלך סגור זה שנבצע עסקה כמו שני אנשי-עסקים, כמו שאתה רגיל. תחשוב שזה המחיר הצנוע שאתה צריך לשלם בשביל שירותי-המין שלי. הרי אמרת לי במסיבת-ההפתעה שאתה מוכן לכל עסקה, רק שאנקוב במחיר. זוכר,

בייבי?"

ידו של אלי החליקה אט-אט במורד גופה והוא חרחר:
 "תמשיכי, תמשיכי, אני אוהב את הראש שלך, זה מגרה..."
 "הואה, אני רואה!" קראה נלי בהביטה אל חלציו, כביכול
 מזועזעת, וחזרה אל הטון הענייני של ביזנס קר וקשוח:
 "אנחנו נסחר בסקס, אתה הרי לא מצפה שנתאהב או משהו כזה,
 עברנו את הגיל. אתה נותן לי את כל הקלטות הלא-חוקיות שהקלטת
 את יולי אצלנו ובכל המקומות האחרים ואני נותנת לך להסריט את
 ההתעלסות בינינו. תחשוב, בצורה כזאת דווקא אני בידך: אתה
 תוכל לגרום לכך שיולי ירצח אותי אם יגלה שבגדתי בו, ועוד עם
 מי? אתך, האויב הגדול ביותר שלו, ומתי? בזמן שהוא שוכב תשוש
 אחרי התקף-לב. במקרה הטוב, הוא יזרוק אותי לרחוב בלי כלום,
 כשהילדים שלי בזים לאמם הזונה. ואילו אני מצדי, מה אני ארוויח
 מזה?"

"זיון טוב, סוף סוף!"

"אני לא מזלזלת. אבל אני בכל-זאת מזהירה אותך: אם תחליט
 לגלות ליולי את מה שהיה בינינו כאן, אני אוכל להושיב אותך בכלא
 על ההקלטות הלא-חוקיות שביצעת, פייר אינאף? טוב, אני יודעת
 שאתם לא כל-כך חוששים מזה, כי אתם כבר רגילים. אבל אני גם
 יודעת שלא תיתן לי דברים אחרים, כי לא עשו אותך באצבע. אנחנו
 עושים דיל, כמו שני אנשי-עסקים מחורמנים, עסקה עם ערבויות
 וביטחונות, כי מילת כבוד זה הרי לא מטבע עובר לסוחר אצלנו, נ'ס-
 פה, מון שרי? Nothing personal!"

לפתע זינק אלי מהמיטה ורץ לבדוק אם יש מישהו שמסתתר
 בארון. התחתונים כמעט נשרו לו בדרך, ונלי עצרה את עצמה
 מלפרוץ בצחוק נוכח כרס-הג'לי שלו המיטלטלת.
 אחרי שוידא שאין שם איש, נרגע וביקש ממנה להמשיך בדבריה,
 כי זה מדליק אותו.

נלי פרצה בצחוק רועם:

"מה חשבת, טיפשוני? אילו שלדים חשבת שאני מסתירה בארון?
 או שחשבת שיוליסס מסתתר לו שם ותכף יצא וחרבו שלופה בידו
 לחתוך לך אותו? תירגע, חביבי, שלחתי את הגיבור שלי לאילת, דנה
 במחנה-הצופים, וטלמכוס המסכן בטירונות. רציתי שנישאר לבד

בבית ונוכל להשמיע שאגות כמה שנרצה, עד שנפוצץ את האוזניים של טכנאי ההקלטות שלך. אני באמת רוצה להזדיין אתך חזק, ולהרגיש פעם אחת ולתמיד מה זה גבר אמיתי." והיא חפנה את אברו המתדפק על תחתוניו, כשהיא מפעילה לחץ מתון ושוב הדפה את ראשה לאחור כשהיא קוראת כחתולה מיוחמת: "אתה הרי יודע שיולי היה הגבר הראשון שלי ואני מרגישה שפספסתי משהו ענק. עיניו של אלי כמעט יצאו מחוריהן, אולי מעונג ואולי מכאב, והזדעק:

"ומשהו ענק באמת תקבלי בופֶּלָה! משהו ענק שתצרחי: 'די, די, אני לא יכולה יותר!' ותלחשי לי: 'עוד, עוד, אלי שלא ייגמר לעולם!'"

נלי השחילה את ידה לתוך תחתוניו והחלה בפעולת אצבעות בין ליטוף לעיסוי שיכול היה להמיס עמוד של שיש. "אז יש לנו דיל? אתה בידיים שלי, אני בידיים שלך, תרתי-תרתתי-תרתי-משמע. מין מאזן-אימה או זימה, יד רוחצת יד, וגוף נדבק לגוף. עסקים וסקס, כסף ומספרים, סביב זה כל העולם מסתובב ואני מצטרפת למעגל. ועל-מנת שהסרט של ליל-הזנונים הראשון שלי לא יישרף ושיולי לא ימצא אותו בטעות, אני אפקיד אותו אצלך למשמרת."

אלי הרגיש גירוי שלא חווה מעולם. הוא אחז בנלי וקרא: "ירדת מהפסים, מאמאלע, אבל לא אכפת לי. כל עוד שהרכבת שלך מגיעה לתחנה שלי, אני לא שם קצוץ... אבל מספיק פטפטנו, יאללה, גיישה קטנה, תסלקי כבר את החלוק המטופש הזה, תני כבר לראות ולמשש את הסחורה שקניתי, ובואי שבי על העוגן הזה שמחכה לך כאן."

"אוי, איך אני אוהבת שאתה קורא לי 'גיישה קטנה', זה כל-כך מדליק אותי!" והיא קמה מהמיטה ועמעמה את האורות. אלי ניגש אל מכנסיו ושלף מהכיס שיקוי בצבע סגול, מזג אותו בשתי הכוסות וערבב אותו עם היין האדום. הם שתו ואלי רעם כשעיניו בורקות:

"מה חשבת, מיידאלע? שאני סתם אכניס אותך למיטה כמו איזה תיש? לא, מאמאלע, אצל אלי את תקבלי סקס בקלאסה. אני לא יולי, יבש כמו צנון, שמרים את הזנונות שלי באיזה מלון מפוקפק ליד

השאנז-אליזה. אצלי כשבוגדים, אז הריר נוזל עד הסוף! תשחררי את חגורות-הצניעות, נימפה חרמנית שלי, כי את עולה עכשיו לאייר-פוקס, שיביא אותך בטיסה ישירה למרומי האולימפוס, שם מחכה לנו בכחנליה עסיסית. מפיסטופלס ילמד אותך לעשות חיים, לשכוח מהכול ולהפוך לאחת משלנו..."

אלי צחק צחוק פרוע ושטני, נלי הרגישה איך ראשה נעשה סחרחר כתוצאה מהיין והאפרודיזיאק ששתתה. זה קצת עזר לה להתנתק מהגוף שלה ו"לא להיות שם" בשעה שהסאטיר הצמיד את כרסו אל בטנה כשהוא רוכן עליה. ככל שהיא שקעה בדמדומי ההכרה, דמיינה שלא סאטיר אחד אלא עשרות סאטירים בועלים אותה במצעד שאין לו קץ.

מתוך חבורת השעירים המטלטלים את גופה, הזדקר פתאום אלי בדמותו של דיוניסוס ולראשו עלי-גפן ואשכולות ענבים. פתאום נתקפה בפחד כשראתה את יולי לבוש בחלוק של בית-חולים וגורר אחריו זונדה, מתבונן המום במעשיהם, אבל עד מהרה, נמוג המראה שלו, ונעלם בתוך שלל אורות פסיכדליים שמילאו את החדר הרווי אווירה של הזיה וסימום, שנלי לא חוותה עד כה מימיה.

לקח לנלי זמן רב כדי לחזור לעצמה, אם כי עדיין הרגישה סחרחרת ולאות רבה.

אחרי מאמץ ניכר מצדה, שוב חזרה אליה השליטה והיא לחשה לאלו במתיקות:

"אתה רואה, דיוניסוס שלי, תמיד אתה משיג את שלך בסוף. הו, הו, לא סתם אתה נאה דורש, כי עם המנוף שאני מרגישה בתוכי, אתה באמת מרים אותי אל פסגות האולימפוס. לא פלא שהדוד שלי העדיף אותך על-פני יולי. אתה קורצת מחומר של כובשים ויולי – מחומר של כבשים. כשאתה איתי, אתה חזק ושואג כמו אריה, זאב ושועל גם יחד, פוקסי-פוקסי-פוקסי!"

אלי החל לנהום בקולות של אריה, שועל וזאב.

"ואילו יפה-הנפש שלי, קראה נלי, "הוא רכרוך, והוא פועה כמו טלה, תשאל את סימה!" והיא החלה לעשות מָה-מָה-מָה... ואחר המשיכה בהנאה: "אם יש לך טמפרמנט בעסקים כמו שיש לך במיטה, אתה בטח עולה עליו בכל המובנים."

אלי ענה לה כולו נושם, נושף ונוטף:

"אני מעדיף לעלות עלייך בכל התנוחות, חמדתי. האידיוט הזה לא יודע איזה אוצר יש לו בבית. עוזב אותך בשביל סימה-קוסימה הפריחה מהמעברה... תאמיני לי, היה איזה לילה שהתפתיתי להרים גם את הקאליפה הזאת, הרגשתי אותה כמו עם זונה מהסוג הזול ביותר, ובבוקר רציתי להקיא. אני חושב שבמיטה צריך קלאסה, אחרת כבר עדיף לי לשכב עם אשתי."

נלי הפסיקה אותו:

"אולי תפסיק לקשקש לי בקומקום על אשתך הצולעת, ותראה לי שאתה באמת אלי-האל-דיוניסוס? הכול הולך. אני רוצה שתעמוד במילת-הכבוד שנתת לי ותראה לי זיקוקי-דינור, בסדר, בסדר, אתה עומד. תמשיך לקשקש, עוד, עוד, אלוהים, אלי, אלי..."

היא שקעה פעם נוספת בהזיה מלווה בצלילים הפרועים של אורפיאוס בשאול. מדי-פעם שמעה כמו מרחוק את אלי גונח:

"בואי אליי, סוסה שלי" – "תפתחי לי את השערים" – "תכניסי את מלך הכבוד".

המוסיקה ששמעה נלי נעשתה יותר ויותר צורמנית, ככל שהרוחות של אלי ונלי הלכו והתלהטו בבכחנליה הפראית. שוב כבשה אותה ההזיה והיא פרצה בצחוק היסטרי כשראתה לפתע את מפיסטופלס מנצח על האורגיה, וגלימתו מתנופפת ברוח וצחוקו השטני משתלט על המוסיקה.

אחרי נצח היא נרגעה, אלי ירד מעליה והשתטח על השטיח, והיא המהמה, גונחת במתיקות:

"אלי, אלי, למה עזבתני?"

שניהם פרצו בצחוק ואלי השיב:

"בופֶּלָה, עזבתי אותך, אבל השארתי במבצר הפרוץ שלך כמה

אלפי חיילים קטנים שלי..."

נלי ענתה לו בהכנעה:

"אני מרגישה כמו טרויה אחרי הכיבוש – פרוצה, הרוסה, כנועה

ואנוסה. אבל גם משוחררת, מסופקת ומאושרת, כי לא יכולתי

להתפלל לכובש יותר נפלא. אתה המלך שלי, האדון שלי, אדוני

שלי. ואני השפחה שלך, שתספק לך את כל הפנטזיות הכי פרועות

שלך!"

"אוח, מאמאלע," אמר אלי בסיפוק שלא חווה מימיו, "כמה

שעשית לי טוב ! אני מרגיש בעננים, באולימפוס ! את גדולה, זה היה פיצוץ, כבר עשרים שנה לא היה לי משהו כזה. איפה הסתתרת כל השנים ? רק בשביל זה היה שווה לדפוק ליולי את הצורה, אחרת לא היינו זוכים להגיע לרגע הזה. ועכשיו דפקנו גם את אשתו של השמעג. סוף סוף נפתח לך הראש אחרי שפתחת לפניי את הרגליים. הליכידו שלך העלה עובש אצל הברדוי שלך. היום טיאתאטי אבק של עשרים שנה, עשיתי לך סופת חול מכל מה שהצטבר במערה שלך. יש לך פוטנציאל להיות מלכת הבכחנליות, לארגן אורגיות המוניות. אני אזריע אותך, אני אטייב אותך. את ואני, נהיה צמד-חמד. אלי-ונלי, נלי הנננקבה של אלי."

נלי ענתה לו בקול עורג:

"ואתה האלי-האליל של נלי. אתה הגבר שלי, גבר בגברים. אבל, אני מכירה עכשיו רק צד אחד שלך, ואם אתה טוב בעסקים כמו שאתה טוב בהתעסקות, אז אתה באמת מלך-מלכי-המלכים ! אני כבר מתה שתכניס אותי לעניינים כמו שהכנסת לי לעניינים. אני אמנם האחיינית של אריה, אבל אני מרגישה מבוזבזת עם יפה-הנפש שלי. אני זקוקה לדיוניסוס רב-אשכולות כמוך, קזנובה במיטה ומקיאבלי בעבודה."

"מיידאלע, אני אגלה בך רבדים שלא חלמת שהיו אצלך. שלום כיתה א', זה מה שעשית עשרים שנה, איזה בזבוז ! אני אקפיץ אותך ישר לפרופסורה. תראי מאמאלע, עולם העסקים הוא עולם מלוכלך, אבל מרגע שאת מסתגלת לסירחון, את כבר לא יכולה בלי הריח. אני רואה שהתפוח באמת לא נפל רחוק מהעץ של הדוד שלך. אז עם הגנים שלך והזרעים שלי נוכל להוליד אדם עליון שאֵתו נכבש את העולם. אני אלבש את דמותו של הרמס, אֶפְרָה את פנלופי המיתולוגית שלי ונוליד ביחד את פאן. לפאן החמוד שלנו, פרי אהבתנו, יהיו הקרניים של יולי, האוזניים שלי וחוצן מזה – פרצוף המדונה שלך, או מה שנשאר ממנו, אחרי הנשיכות של הלילה. אבל, אל תדאגי, אני אבנה בשבילכם אימפריה, אֶתִי עוד תגיעי לירח, לשביל-החלב ! רק תיצמדי אליי, בּוּפֶלֶה, אני עובד על זה שאריה יפרוש, המקק שהכנסתי לו לקפה היה רק אזהרה, אצלי הוא יבלע כל-כך הרבה צפרדעים, עד שיתפוצץ. יש לי תכנית ארוכת-טווח."

"אני מתה על המוח הקרימינלי שלך..." פתחה נלי, אבל אלי היה

כל-כך משולהב מעצמו, שלא נתן לה לדבר, והמשיך כשהוא
מסתובב ברחבי החדר, אוחז באיבר-מינו כמו בדגל:
"אנחנו זוג משמים, ממש בוני וקלייד. לבעלך עשיתי התקף-לב,
לדודך אני מתכנן מוסר-כליות מסוג דינמיט. את הרי יודעת שהוא
סובל מעצירות, אז אני בשקט-בשקט מחליף לו את הכדורים,
במשהו יותר חזק עד שבסוף הוא יתפוצץ בתוך ערמה של שיט!"
הוא פרץ בצחוק פרוע. סוף סוף מצא לו עזר כנגדו, חשב.
נלי הצטרפה לצחוק שלו.
אלי געה, משוחרר כמו שלא היה מימיו:
"ואחרי שניפטר מן התיש הזקן, נשלח את הברדווי שלך
לסנטוריום להתאושש יחד עם השמנה שלי. מגיע להם שיהיו ביחד,
עדין-הנפש עם עבת-הבשר. ואם יפריעו לנו, נשלח אותם ישר
לגיהינום. בשביל אשתי אני אשלח שני מלאכים, כי אחד לא יספיק
לסחוב אותה כל-כך רחוק. ואז נישאר שנינו עם החבכה, הכסף
והלילות הפרועים. הו, אלוהים שלי, אני כבר מחכה לרגע הזה, רק
את ואני, ממש חלום ליל קיץ! את תהיי שפחת-המין שלי ואני אהיה
הפייגן שלך, פייגאלע! אלמד אותך את כל רזי המקצוע, רק תני לי
זמן, מיידאלע, תני לי זמן ונעוף ביחד יותר גבוה מהאולימפוס!"
נלי הגיבה בשקיקה:
"למה לחכות, אהובי, בוא נתחיל עכשיו, יש לנו כל הזמן
שבעולם. אתה תרביץ לי שיעור ואחר-כך מספר, שיעור ומספר, סקס
ועסקים, מספר ומספרים. תפתח לי עולם חדש, תהיה הפיגמליון שלי
ואני אהיה הלייזה דוליטל שלך. תברא אותי בצלמך, דיוניסוס שלי!"
אלי סיפר באריכות על כל מעלליו ותכניותיו.
נלי שתתה בצמא את דבריו.
מדי-פעם שקעו בתרדמה קלה, אך נלי הייתה מעירה את אלי
שימשיך.
"הפרשה עם יולי שלך זה היה משחק ילדים בשבילנו, הוא בכלל
לא פונקציה. אנחנו מוטטנו את המניות של מולקולה באמצעות
חברת קש בליכטנשטיין בשם פוסידון, שכל המניות שלה מוחזקות
על-ידי חברה נוספת שלנו באיי קיימאן, שמניותיה בבעלות חברה
שלישית בג'רזי. את עוקבת?"
"עוקבת, עוקבת, אהובי!"

"כל הפרטים נמצאים בכספת שלי במשרד ורק אני יודע את הקוד שלה." הוא פרץ בצחוק שטני. "ואם אני אגלה לך את מספר-הקוד, את תמותי..." הוא כמעט נחנק מרוב שיהוקי-צחוק.

"המספר של הקוד הוא... הוא... נחשי!"

"איך אני אנחש, נחש שלי, עוד לא הבאת אותי לדרגה שלך, שאני אדע איך המוח הגאוני שלך עובד."

"שום דבר גאוני, חמודה, רק בדיחה אחת גדולה..." והוא נשם עמוק ופלט בתרועת-ניצחון: "תאריך יום-ההולדת שלך!"

"לא!!!!" קראה והתפתלה מצחוק.

"בדיוק. זאת הבדיחה הפרטית שלי. השמעגעג שלך יכול היה לפתור את כל הבעיות שלו, אם רק היה זוכר מתי נולדת! הרעיון הזדוני בא לי אחרי מסיבת-ההפתעה שלך. אמרתי שזה יהיה רק צודק, אם נחליף את קוד הכספת בתאריך שבו נפגשנו עם הדס ושסימן את ראשית המפולת של יולי. יולי המסכן פרפר כמו זבוב בקורי-העכביש שטוינו מסביבו, וכל הזמן הוא לא יודע שהוא יכול להשתחרר מהם רק אם יצרף את תאריך יום-ההולדת שלך..."

"אני מתה!" פמפמה אותו נלי.

"גם אני עשיתי לו מסיבת-הפתעה, אם כל ההפתעות, שבה הוא איבד את כספו, את פרנסתו, את המוניטין שלו, והכי חשוב – את אשתו האהובה והנאמנה!" הוא צבט אותה בחוזה.

נלי גנחה בהנאה:

"אוי, כמה זה טוב כשאתה מכאיב לי! איזה רעיון מבריק היה לך, זה ילמד אותו לעשות לי מסיבת-הפתעה ולהזמין אליה את הזונה שלו. תכנית אומנותית הכינו לי, בטח הם עשו חזרות על המיטה שלי! אבל, אני אעזור לך לטוות עוד ועוד קורי-עכביש מסביבו, אני הרי מומחית בטווייה בפלך. אטווה כל-כך הרבה קורים, שנשכב במיטה שלו ממש מול עיניו והוא לא יוכל לראות את זה. אך מה אנחנו מדברים על השמעגעג הזה, הוא כבר פֶּסָה. תספר לי דברים יותר מעניינים, איך להצליח בעסקים, כמו שאתה מצליח במיטה."

אלי הניף אצבעו:

"כלל ברזל, אף פעם אל תעשה ביוזם בצורה ישירה, רק באמצעות חברות-קש, אנשי-קש, בשביל לעקוף את מס-הכנסה, מס-

קניה, בנק ישראל, בעלי-המניות, את כל העולם. ותעשה את זה כל-
 כך מסובך שגם אם משהו יחשוד או אפילו יגלה, הוא לא ימצא את
 ידיו ואת רגליו. כי אתה יכול לגייס לצד שלך את מיטב המוחות של
 עורכי-הדין ורואי-החשבון, ואילו ברשויות יושבים פקידים בורים
 ומתוסכלים, שגם אותם אפשר לשחד אם מוכרחים. על בעלי-המניות
 הקטנים אין בכלל מה לדבר. אלה, מצווה לדפוק אותם. והם
 ממשיכים לחטוף את הזאבטות כמו מאיזה בריון בקרקס,
 והפראיירים לא מתים, הם רק מתחלפים.”

נלי שרטה אותו קלות, אך אלי ביקש ממנה שתשרוט אותו חזק
 יותר. כשהמשיכה בפראות, הוא טיפס עליה והם המשיכו להתעלס,
 לשרוט, לנשק ולנשוך בשיכרון-חושים עוד שעה ארוכה, כשהם
 מלווים את מעשיהם בגניחות וקולות-אהבים.

נלי אמרה לו מתנשפת ונוהמת:
 “אני לא מאמינה לך שאתה בן שישים, אתה יותר חזק מיולי
 כשהיה בן שלושים! תניף את הדגל עוד פעם, אני ממש מגרישה איך
 הוא עולה לראש התורן!”

המיטה חרקה כמו קטר, מדי-פעם הייתה ניתקת מהקיר ומיד
 חוזרת והולמת בו שוב, בקצב גובר והולך.

לאחר מספר דקות עצר לרגע לנשום, וכשנלי התחננה שימשיך,
 ביקש אלי פסק-זמן, ובעודה מלטפת וממוללת, אמר:
 “הדוד שלך המפגר סיפר לי איך שיחד את הדס ונתן לו חצי
 מיליון דולר עלובים בחשבון בנק ממוספר בג'נבה. הוא נסע יחד אֶתו
 לשם ונשבע בנקיטת-חפץ שהוא ייתן לו עוד חמישה מיליון דולר
 כשיושלם המיזוג. כמובן שהוא לא עמד בדיבורו ואמר לו – Sue me,
 תבע אותי. הדס הפחדן הזה רעד כמו עלה נידף ואיים שיתנקם בנו
 ויגלה הכול. אבל צחקנו לו בפרצוף, כי הוא היה בידיים שלנו, עבר
 על חוקי המטבע, חוקי מס-הכנסה, תקנות ניירות-ערך, והוא יהיה
 צפוי לשבת עד סוף ימיו בקלבוש אם רק יפתח את הפה. תתארי
 לעצמך את כל הערסים שמה נועצים את השששש... שלהם בתוך
 התחת השמנמן שלו, והרגל שלו כל פעם קופצת בצליעה... וזה
 מביא אותנו לכלל-הברזל הבא, סוויט-הארט: תמיד תעמוד רק
 בעשרה אחוז מההתחייבויות שלך ותדאג להחזיק את כולם קצר
 שלא יוכלו לפתוח את הפה.”

כוחותיו של אלי שבו אליו והוא המשיך להתענג על נלי.
 כעבור כמה דקות, פלטה:
 "אני מתעלפת, אני לא מסוגלת יותר, אתה הורג אותי... הצילו!"
 אלי הפסיק לרגע, אבל היא מיד אחזה בו: "אל תפסיק, אידיוט!"
 היא שמעה אותו בצורה מקוטעת כשאמר:
 "חוץ מזה מרחנו את שמחון... איימנו על גולדשטיין... מיידאלע,
 כמה שאת עושה טוב לפצאלע של אלי'ה... מכרתי דירה שלי בתל-
 אביב לסוכן שלנו בדרום-אפריקה במחיר כפול ממחיר השוק וככה
 הצלחתי להלבין מיליון דולר... קיבלתי במתנה דירה בריביירה
 מהסוכן שלנו באיטליה, שנתן לי אותה קומפלט עם פילגש צמודה
 בחדר-השינה ובתמורה שכחתי לקבל עשרה מיליון דולר שהגיעו לנו
 מהלקוחות האיטלקיים שלנו... דאגנו להחביא נחש ארסי בתוך
 הכורסה בגינה של המדען הדגול, אך ליתר ביטחון, הזרקנו לו גם
 רעל. אוח, פייגאלע, תני גם לנחש שלי להיכנס לכורסה שלך..."
 אלי עלה עליה שוב והיא ביקשה:
 "תמשיך, תמשיך, הסיפורים האלה שלך מדליקים אותי,
 מבעירים אותי, מגרים את האימא של האימא שלי, אני הכלבה
 המיוחמת שלך, תירה בכל הארטילריה שלך, בטח היית קצין
 בתותחנים, עוד פגז בבקשה, אני מתחננת..."
 אלי כבר התנהג כסהרורי, הוא הפסיק לספור מזמן את מספר
 הפעמים, והוא ניצל את רגעי המנוחה המעטים שנלי נתנה לו בשביל
 להרביץ בה תורה:
 "עשינו קרטל לא-חוקי עם מנכ"ל קפליקה... העלמנו מס-קניה
 בעסקה עם סיטבון... טוב לך מיידאלע? את קולטת את השיעור או
 שאת רוצה עוד תרגיל, שיעור ותרגיל, שיעור ותרגיל, שיעור לראש
 ותרגיל לרגליים, רגליים למעלה, למטה, לצדדים, הורד... שיחדנו
 את מנהל המכרז של קופת-חולים... מרחנו את קצין-המשטרה
 שחקר את פרשת סופטרמינסקי... תשרטי יותר חזק, אל תפחד, יש
 לי עור עבה של פיל..."
 "תכניס את החדק שלך ותמשיך, פילפילון שלי, תמשיך לספר
 איך הכנסת לא רק לי, אלא גם לכל העולם."
 "קנינו את עורך-הדין של יולי בשביל שימסמס את התביעה של
 אורן... הבטחנו את השתיקה של עורך-העיתון עם תקציב פרסום

ענקי..."

נלי לחשה לו:

"אתה עושה לי זיקוקין-דינור בקרביים, ממש חגיגות של יום-
העצמאות... מצעד-צה"ל לתוך המנהרה שלי..."
"איימנו על הסוכן שלנו בגרמניה שנגלה את העלמות-המס
שלו... מיידאלע, זה סליקון או זה טבעי? לא תיארתי לעצמי
שלפרות היווניות יש עטינים של פרות הולנדיות... קיבלתי לכיס
בעסקה סיבובית שני מיליון דולר מהעמלות של הסוכן שלנו
בצרפת... מה את מפחדת לנשוך, בשביל מה יש לך שיניים חדות כל-
כך, כלבתי המיוחמת, תנשכי את השועל שלך, כיפה אדומה שלי,
ואני אהפוך בנשיכות שלי את הכיפה שלך לאדומה, אדומה...
העברתי בצורה פיקטיבית לחברה המשותפת שלנו עם הסוכן בסרי-
לנקה חמישה מיליון דולר והוא העביר לי חצי מזה חזרה לחשבון
הבנק שלי בשווייץ... מימנתי את כל הנסיעות לחו"ל של אשתי
הקולוסלית ושל הילדים השמעגעים שלי מכספי החברה, בלי
שאריה ידע על זה ובלי לשלם מס..."

נלי אמרה לו בערגה:

"אלי, תגיד שאני מספיק טובה בשבילך. תגיד שאני יותר טובה
מכל הנקבות שהיו לך אי-פעם, יותר טובה אפילו מהמסאג'יסטיות
התאילנדיות שלך, תגיד לי שאני יותר טובה אפילו מאשתך..."
"אין סיכוי שתתקרבי לדרגה של אשתי, תצטרכי קודם לבלוע
שלושים פרות. גם אם אביא את כל תל-אביב, לא נצליח לספק סוס-
יאור כזה. אין כמוך, שיינדאלע, את עוד תשכתבי את הקאמה-
סוטר. יש כמה לקוחות, יפים ויפות כמו מלאך-המוות אבל חשובים
לעסק, שתצטרכי לפתוח לפניהם את הרגליים, אם תרצי להתמיד
בקורסים אצלי. אנחנו עוד נתעשר על חשבונך, ואת תהיי חבילת-
הפרס על כל חוזה שמן."

נלי לפתה אותו בחוזקה והזדעקה:

"אין דבר שאני לא אהיה מוכנה לעשות בשבילך, תביא את כל
הלקוחות, את אשתך, את כל תל-אביב..."
אלי המשיך כאוטומט, טס עם הוידוי שלו כמו על אוטוסטראדה:
"מימנו בצורה לא חוקית את הפריימריס של חבר-הכנסת
פורקשינסקי... סגרנו עניין עם עורך-הדין של הבורסה על-מנת שלא

יחקור יותר מדי בפרשת דוסקלור... בּוּפֶלֶה, בעדינות, זה ארטיק לא אגרול... איימנו על הבנק של קרן-הנאמנות שנמשוך את כל החמישים מיליון דולר פקדונות שלנו שהיו שם, איימנו על המנהל של היסטונים שנגלה שהוא הומו... איימנו על אשתו של אַלְחָדֶף שאם היא לא תשפיע על בעלה, הוא יקבל קלטת לוחטת שלה עם הנהג שלו... איימנו על העורך-דין של קרפינוש שנגלה לכל הלקוחות שלו שהוא מכור להרואין..."

נלי הפסיקה אותו בלחישתה:

"אני מתה עליך, בחיים שלי לא היה לי פיצוץ אטומי כזה... למה לא התלבשתם על יולי כבר לפני חמש שנים..."

אלי הרגיש התעלות, הוא אמר בקול רפה:

"אוי, כמה שאני מצטער שהתחלנו בזה רק עכשיו... אבל אל תדאגי, הוא כבר חשוב כמת... אנחנו מאזינים לכל השיחות שלו עם הלקוחות שלו ומשכנעים אותם שיפסיקו לעבוד אֶתוּ..."

"את זה אני יודעת, אתה מתחיל לשעמם אותי. כמעט הולך לי החשק!" קראה נלי בקול מתפנק.

"מה דעתך על זה? הצענו ללקוחה שהייתה חייבת לו עשרות אלפי דולרים שלא תשלם לו גרוש, כי הוא כבר ממילא אימפוטנט, ובחיים הוא לא יעז להגיש נגדה תביעה... ושם בכל-זאת יגיש ויזכה במשפט – אנחנו נפצה אותה על כל הנזקים. אני רק מצטער שכששחררנו את הבלמים באוטו שלו, זו הייתה את שנהגת. אם היה קורה לך משהו והייתי מפספס את הערב הזה, לא הייתי יכול לסלוח לעצמי את זה בחיים... לא היית מרגישה את מה שאשתי הרגישה בליל-הכלולות שלה אֶתִי לפני... מיליון שנה!"

נלי צחקה צחוק פרוע:

"איך אתה אומר שהיא הרגישה?" היא החלה לחזור על דבריו של אלי בידיש במבטא צברי: "דֶּה תּוּכֶעס צְעָרִיסְעֶן... מה זה צעריסען?" אלי שרט את ישבנה, היא צרחה: "אאי, אני מבינה, קרוע!" היא המשיכה להתפתל מצחוק: "דֶּה צִיצֶעס צְעָפִיסְעֶן, זה אני מבינה, אתה לא צריך להדגייים, לאאא! יש לי כבר המון סימנים כחולים מכל הביסים שלך... אונד גוט וויעס ווען איך קענען פישען. רגע אחד, איך אלוהים נכנס לתמונה? גם הוא לקוח שלך?"

"רק אלוהים יודע מתי אוכל שוב להשתין." הוסיף אלי תרגום

למקור.

נלי התגלגלה מצחוק ואמרה:

“אלי, אני מעריצה את אשתך, זה בדיוק מה שאני מרגישה, אבל זה הכיף הכי גדול של החיים שלי, רק בשביל זה היה שווה לחיות עד עכשיו...”

כעבור כמה דקות נרדם אלי בזרועותיה של נלי.

נלי כבר הייתה במלוא חושיה. היא הקשיבה בדריכות לנחירותיו החזקות. עכשיו קמה בלי להשמיע קול, שלפה את הסרט מתוך המצלמה והסתירה אותו מתחת למיטה. במקומו הכניסה סרט אחר וחזרה לשכב לצדו של אלי.

בינתיים, כבר עלה בוקר בהיר ונאה.

אלי התעורר, קם מהמיטה, התמתח והתלבש.

נלי אחזה בו ונתנה לו נשיקה לוחטת בפה.

אלי נעצר ליד מצלמת-הוידאו, הוציא את הסרט, הקפיץ אותו מיד ליד והלך לו כשהוא קורץ לנלי.

נלי נשארה לבדה, הוציאה את הסרט שהחביאה מתחת למיטה והכניסה אותו לווידיאו.

היא שמעה את אלי אומר לה – “אנחנו עוד נתעשר על חשבונך, ואת תהיי חבילת-הפרס על כל חוזה שמן.”

לפתע פרצה בבכי קורע-לב, שרק הלך והתגבר.

היא שרטה ופצעה את עצמה, כמו מקוננת יונייה המתאבלת על מות יקירה.

היא קרעה בפראות את הסדינים הספוגים בריח הזיעה והזימה,

הכתה את עצמה, הטיחה את ראשה בקיר, כשהבכי שלה הולך ומתעצם.

זעקות-הבכי שלה השתלבו בקולות הנאקה שלה ושל אלי

שבקעו מן הסרט שבוידאו.

אט-אט נרגעה וצנחה על הרצפה מעולפת באפיסת-כוחות.

פרק ארבעה-עשר

כעבור יומיים טסה נלי לאילת לבקר את יולי.
היא היססה עד הרגע האחרון אם לספר לו את אשר אירע, כי
חששה מפני התקף-לב נוסף.
לבסוף החליטה לספר לו הכול, כי היא ידעה שאם לא תעשה
זאת בעצמה, ידאגו לעשות זאת המנוולים, ובדרך גרועה הרבה יותר.
ברגע שאלי יגלה שנלי החליפה בין הקלטות בוידאו ובידיו קלטת
של "מיקי מאוס", הוא ידע שהיא סידרה אותו, ולקראת הרגע ההוא
היא חייבת להיות מוכנה.
יולי חיבק אותה, וכעבור שתי דקות הם כבר התעלסו.
נלי פעלה כאוטומט, אך יולי היה כה נסער אחרי הזמן הרב
שחלף מאז שכב אתה לאחרונה, שהוא לא שם-לב לקרירותה.
אחרי שהתקלחו יחדיו וחזרו למיטה, החלה נלי לספר את קורות
ליל-הזימה, אבל כרצף של עובדות, וללא הסברים.
יולי שמר על פני-פוקר.
הוא ביקש לראות את קלטת-הוידאו ולאחר שצפה בה עד תומה,
ניגשה נלי באיטיות אל מכשיר הוידאו וכיבתה אותו.
היא הביטה בו בקור-רוח, ברוך, בחשש, ברחמים, אך גם
בהתרסה.
יולי המשיך לשמור על קור-רוח, לפחות למראית-עין.
"העדפתי להראות לך את הכול בלי פרשנות," פתחה נלי לאחר
שתיקה ארוכה, "עכשיו אנסה להסביר לך את הרקע למה שעשיתי
עם אלי. כשקיבלת את ההתקף, הרגשתי שהחיים שלי נגמרים. הגעתי
למסקנה שאם זה יימשך כך, בפעם הבאה תמות, אם הם לא יחסלו
אותך קודם. החלטתי להיות חזקה בשביל שנינו. בהתחלה חשבתי
על פתרונות קיצוניים, אלימים אפילו, אבל נזכרתי שאמרת לי
שבשום פנים לא תרצה שאסתכן בישיבה בכלא, למרות שבשבילך
הייתי מוכנה גם למות. לא רציתי לשתף אותך בלבטים שלי, היה לך

מספיק על הלב גם ככה, ולעולם לא הייתי מסכים שאעשה מה שעשיתי בסופו של דבר. החלטתי שהפעם אפעל לבדי ואקח על עצמי את כל האחריות."

"לא חשבת על ההימור העצום שאת לוקחת? הלוא הוא היה יכול לסדר אותך כמו שהוא סידר אותי."

"נכון, זה היה הימור. דווקא אנשים כמו אלי, הכי קל לסובב אותם, כי הם סובלים מעודף ביטחון עצמי. ידעתי שצריך להתחיל באלי, כי יש לו הכי הרבה חולשות, במיוחד בכל מה שנוגע לסקס. לא יכולתי לדרוש מסימה לפתות אותו, גם אם הייתה מסכימה לזה, כי ידעתי שדווקא בה הוא יחשוד, אז החלטתי לעשות את זה בעצמי. תכננתי הכול לפרטי-פרטים. קודם כול, הבטחתי לאלי למסור לידי את סרט ההתעלסות, כדי להוריד את רמת החשדנות שלו. דרשתי ממנו רק את הקלטות הלא-חוקיות שבהן הקליטו אותך, אבל זה היה רק תמרון הסחה. אם לא הייתי דורשת כלום, הוא היה חושד, ואם הייתי דורשת ממנו משהו שהיה מסכן אותו באמת, הוא לא היה בא. אז דרשתי את הקלטות וידעתי שהוא תמיד יוכל להתכחש אליהן ולהגיד שהוא לא נתן לי אותן, וזו בטח אני שהקלטתי אותך בשביל לבדוק אם אתה בוגד בי."

יולי שוב שאל בקור-רוח מנותק, שקצת הדאיג את נלי:

"כל הקלפים היו בידי, הוא חשב שהוא מקבל את הסרט, הוא ידע שממילא הם מקליטים את הכול בחדר-השינה שלנו, ושאינן לו כל סיכון אם הוא נותן לך את הקלטות הלא-חוקיות. אז מה באמת חשבת להשיג?"

"חכה בסבלנות. קודם כול, דאגתי לפרטים הטכניים. אמרת לי לא להסתבך במעשים לא-חוקיים ולכן החלטתי להקליט את אלי ואותי ביחד, כי אם אני נוכחת בחדר, ההקלטה היא חוקית. הזמנתי את מנהלת משרד-החקירות שלך, והיא דאגה לי לשיבוש האזנה חיצונית, אחרי שוידאה שאין שום האזנה פנימית בחדר. אחר-כך היא סידרה לי הקלטה מקצוענית של כל מה שיהיה בחדר בעזרים מוסתרים שמסוגלים להקליט בלי בעיות כל הלילה. נשארה רק בעיית ההחלפה בין הסרטים. אבל נזכרתי איך אשתו של אלי תמיד התלוננה שהוא נוחר בלילה ואי-אפשר להעיר אותו. ידעתי שבאזשהו זמן הוא יירדם ואוכל להחליף את הסרט, וכך עשיתי."

נתתי לו סרט ישן של דיסני שקנינו פעם לדודי כשהוא היה קטן. "אבל איזה ביטחון היה לך שידבר? הוא היה יכול לשכב אֶתך ולא לספר לך כלום. את הרי לא בדיוק מאטה הארי..."

"אחרי הלילה ההוא כבר איבדתי גם את התואר של מרים הקדושה... נכון, זה היה הימור מחושב, שבמקרה הרע, אשכב עם בהמה ואאבד את תומתי, ובמקרה הטוב, הוא ייתן לנו את הכלים להרוס אותו ואת אריה. עמדתי במבחן התוצאה, כמו שאוהבים להגיד היום. קיבלתי את כל מה שרציתי."

"כן, כל מה שרצית..." רטן יולי.

נלי העדיפה לא להתייחס לדבריו והמשיכה:

"לפני שבאתי אליך, נפגשתי עם סימה אצל אחיה, שהוא קצין גבוה במשטרה, והראיתי להם את כל החומר. השארתי לסימה העתקים של הקלטות הלא-חוקיות שלהם ואת קלטת-הוידאו הכוללת את הוידויים של אלי... כמובן שלסימה נהיה ברור מה הלך ביני לבין אלי באותו הלילה."

"סימה לא התפלאה קצת?" שאל יולי בציניות.

"סימה הייתה אתי בראש אחד, למרות שלא התייעצתי אֶתה קודם. היא אמרה שאני בחורה אמיצה מאין כמוה. כשהיא שכבה עם אלי, דווקא עורכת-הדין הממולחת נתנה לו לסחוט ממנה את כל המידע שהוא רצה, ואילו אני הקטנה שלטתי במצב כמו מקצוענית. היא ואחיה אמרו לי שהחומר שהבאתי להם הוא דינמיט והם ינסו לראות עד כמה הוא מפליל את הנבלות. לגבי אלי זה די ברור, לגבי אריה זה יהיה קצת יותר מסובך. סימה גם תנסה לחדור לכספת של אלי, עכשיו שהוא פלט את הקוד הסודי, ולהביא מהחברה כמה שיותר מסמכים מרשיעים. הכנסתי אותה לאמביציה להיות יותר נועזת ממני."

"ממש אידיליה. שתי האהובות שלי, הלגיטימית והפילגש, עושות יד אחת להציל את אהובן השוכב על ערש-דווי. האחת מוכרת את גופה והשנייה מסכנת את מקום עבודתה, את הרישיון שלה ואולי אפילו את חייה. אני ממש המום!"

"אני מקווה שאני לא שומעת נימה צינית בדבריך. יולי, הרי אתה בעצמך לימדת אותי שנאמנות זה לא בהכרח ערך עליון, ואם מהבגידה שלך עם סימה קיבלת את ההחלטה הנכונה לעזוב את

החברה המושחתת ולחזור הביתה, אז מה אתה מלין שאני משתמשת בגוף שלי כדי לשים יד על אי-אלו מסמכים שאין שום דרך אחרת להשיג אותם? אם יש משהו שלמדתי מכל האודיסיאה הזאת שעברנו ביחד, זה שנאמנות היא עניין מאוד יחסי וכפוף לנסיבות, ושפיקוח-נפש בוודאי דוחה נאמנות. אתה בטח שכחת כמה עובדות – שהלכו לי הבלמים כשהייתי עם הילדים שלך באוטו, שהנבלות כבר גרמו לך להתקף-לב, ושהם לא היו נרתעים עד שהיו סותמים לך את הפה סופית. אז כשהייתי צריכה לשקול מה חשוב לי יותר – החיים שלך ושל הילדים או כמה נוזלים שעוברים מגוף לגוף, לא נותר בי אפילו חצי-ספק. אני לא שונה ממך, מותק. גם אצלי המטרה קידשה את האמצעים, לא יותר."

"ומה לגבי החיים שלך, הערכים שלך, שלוות-הנפש והכבוד

העצמי שלך, להם אין ערך לגבייך?"

"זה כנראה נובע מנכות מובנית אצלי, אני אוהבת אותך ואת

הילדים יותר מאשר את הערכים שלי. מאז שהתחילה הפרשה לא

נהניתי אפילו פעם אחת אֶתך, כי אני מתוחה ומודאגת, ואצלך –

כאילו כלום, ממשיך לתפקד כמו טרזן – עד להתקף-הלב, למרות כל

הלוקשים שמכרתי לאלי על האימפוטנטיות שלך."

נשתררה שתיקה קלה, ופתאום יולי פלט בקול רועד מעט:

"את נראית לי... די משוחררת בסרט, אולי אפילו..."

נלי הביטה בו במבט מתריס והחניקה את הדמעות. היא ציפתה

לזה, אם גם בסתר-לבה השתעשעה בתקווה שיולי ידע להתעלות

מעל לרגשות קטנוניים ויברך אותה על המעשה שעשתה.

"אתה בז לי ומתנהג אליי באכזריות, אבל בכל-זאת אענה לך.

בפעם הראשונה בחיים שלי עברתי חוויה מינית נטו, ללא אהבה,

ללא רגשות – סקס טהור. הרגשתי מה שאולי הרגשת אתה כששכבת

עם סימה או עם אותן הבחורות שלא אהבת לפני שהכרנו. גם אלי

המסכן נראה מאוד מורעב. אולי יש בכל-זאת משהו בתוסיק שלי

כשהוא מתחיל לזוז, בייחוד אם מה שמניע אותו זו גם נקמה

מתוקה."

"נקמה בי או באלי?!" קרא יולי.

"לא חשבתי באותו רגע בדיוק במי, פשוט נסחפתי. מתברר לי

באיחור שאני מסוגלת להיות שחקנית מעולה, אולי כדאי שאפתח

קריירה של Surrogate. לא נצטרך לדאוג לפרנסה, תהיה לי קליינטורה של כל האימפוטנטים שיבואו למרים הקדושה, שתעשה להם ניסים ותקים את המתים לתחייה."

נלי פרצה בצחוק. סוף סוף הצליחה לדחוק את הדמעות הצדה ולאסור להן להסגיר את המצב השברירי שבו היא נמצאה. יולי הביט בה בפליאה ואמר לה בחשד:

"אני עוד לא מצליח להבין אם הקרבת את עצמך למעני כשאת מתריסה לעברי – 'תראה כמה שאני עולה עליך מוסרית', או שההזדווגות שלך עם השטן עוררה בך יסודות נסתרים של תשוקה פראית שחיכו אצלך להזדמנות לפרוץ. מה שלא יהיה, נראה לי שמעתה ועד עולם, יישארו לנו צלקות, הצלקת שלי תזכיר לך את סימה ושלך תזכיר לי את אלי... הוח, אלי, רק המחשבה מעוררת בי גועל..."

"הלוואי ואני יכולתי להסתפק במחשבה!" נאנחה נלי.

"כן, הספק לא יעזוב אותנו, אבל ברור שאני אסבול יותר ממך, כי אני נשביתי על-ידי נימפה ואת על-ידי צפרדע."

"אתה יודע, יולי, נשבעתי שאומר לך את כל האמת, ואפילו שהיא לא בדיוק נעימה – באתי אל אותו לילה בהרגשה של קדושה שעולה על המוקד בשביל להציל את אהובה ולשחרר את נשמתו המיוסרת. אבל כשנכנסנו למיטה, אמרתי 'אם זונה – אז שיהיה זונה!' והרגשתי הרגשה של שחרור שלא חוויתי מימי, זאת לא הייתה רק אורגזמה, זה היה הרבה יותר מזה. זה היה כאילו בבת אחת השתחררתי מכל הכבלים שכבלו אותי מאז שהייתי קטנה. מכל מיני טאבו ואיסורים שאבי החדיר לי לראש, שהמסורת המשפחתית הטמיעה בי מדורי-דורות. השתחררתי מהסטיגמה של שמי – פנלופי הנאמנה, הרעיה המסורה, שהאחריות שלה היא לשחרר אותך מכל הלחצים. אולי אפילו ציפית בתת-מודע שלך, כשהרמת ידיים והודית שאתה לא יכול להכריע את הנבלות, שאשתך תקריב את עצמה כדי לכפר על הטעויות שאתה עשית, כמו שאיפיגניה נתנה את חייה בשביל שאביה אגממנון החוטא יוכל לשחק במשחקי מלחמה גבריים."

"זו האשמה שפלה, זו מכה מתחת לחגורה!" התפרץ יולי, "אני אף פעם לא נתתי לך עילה לחשוב שאני רוצה שתקריבי משהו

למעני. אדרבה, השתדלתי תמיד לא לסבך אותך והשבעתי אותך לא לנקוט בשום יזמה שתסכן אותך. מזה ועד להאשים אותי שאני ביקשתי אותך לזנות עם אלי, זה להשליך את ייסורי-המצפון שלך לפתחי ולטהר אותך מהשרץ שבידייך! לא, נלי, אם זה היה תלוי בי, הייתי מעדיף להישאר מת על הרצפה בביתנו ורק לא לראות אותך שוכבת עם המפלצת המגעילה הזאת, ועוד למעני!"

"עכשיו אתה מבין למה לא התייעצתי אתך?" אמרה נלי בשלווה, שרק הלהיטה את יולי עוד יותר.

"המחיר ששילמת לא שווה את מה שהצלחת להשיג, וההשלכות של מה שעשית הן מעל ומעבר לבילוי של לילה אחד. יש אנשים שקונים את עולמם ברגע אחד ויש כאלה שמאבדים את נשמתם בלילה אחד. אלי הדביק אותך במשהו הרבה יותר גרוע מאידס, הוא הדביק אותך בערפדיות שלו. את נעשית מניפולטיבית כמו הדוד שלך ומתחילה להאשים אותי בחטאים שאת עושה בהכרה מלאה. עשית מה שעשית, אז תהיי גבר, כמו שאת רוצה להיות, וקחי על עצמך את האחריות!"

אף-על-פי שנלי חזתה התפרצות מעין זו מצדו של יולי, בכל זאת חשה אכזבה.

"נכון, אני מבקשת סליחה מהוד-מעלתו שהחלטתי לא להיות הקרבן, אלא לשתף פעולה מרצון, במין מנגנון הגנה שאפשר לי לשרוד את החוויה הנוראה והמשחררת הזאת. ובאמת, פעם ראשונה בחיים שלי שהרגשתי אישה משוחררת, שעושה מעשה מרצונה החופשי, ללא כפייה, מתוך בחירה. הרגשתי סוף סוף אישה חושנית, כמו שתמיד רציתי להיות, ושקיבלה את נשיותה כדורון מנסיך הזנונים והרשע. פרצתי את הגדרות, מרדתי במוסכמות, מחקתי את התסביכים, אולי אפילו בגדתי באבי ובך. והרגשתי שאני סוף סוף נלי העצמאית, ששולטת בגורלה, בגופה, בנשמתה, שעשתה את מה שחשבה שלעולם לא תעשה, והנה היא מעזה לעשות זאת ונשארת בחיים ואפילו נהנית מזה."

"ממה בדיוק נהנית? מאלי שרצה להפוך אותך לחבילת-הפרס שלו ולהציע את גופך בשביל חוזים שמנים?"

"לא נהניתי מאלי כ'אלי', אמרה נלי, "למרות שהגוף שלי די שיתף פעולה והוא מאהב לא רע. אבל להגיד לך שנהניתי ממנו

כגבר, שחשקתי בו כפי שאני חושקת בך, למשל – מכל הלב, מכל הנשמה, בחיים לא ! הוא היה עבורי סמל של השתחררות, אבל מרגע שזה קרה, הוא כבר לא נחשב. בשום פנים ואופן לא התמסרתי לו נפשית ובוודאי שאין לי שום כוונה להמשיך את הקשר אִתּוֹ. השתמשתי בו ככלי, זה הכול. ניצלתי אותו כמו נקבה של גמל-שלמה, שאחרי שהיא מזדווגת עם הזכר טורפת אותו. רק שהזרעים שאני הייתי צריכה ממנו, הם הזרעים שנפלטו מפיו, הוידויים שלו. והזרעים האחרים לא נחשבים, הם היו רק פיתיון, מלכודת. אתה בטח מכיר את הביטוי מהמשנה – נכנס יין יצא סוד. אבל לא יכולתי להכריע את דיוניסוס בנשק שלו – ביין, למרות שדאגתי להשקות אותו כל הלילה. נאלצתי לשנות קצת את הביטוי, אם כי שמרתי על החרוז: נכנס-זוזזין יצא סוד... ומרגע שהוא נכנס לתוכי, נפלטו ממנו כל הסודות, אני הייתי שואב-האבק שלו, ששאב את כל מה שהשטרה ובתי-המשפט לא היו מצליחים מעולם לשאוב. מה שעשר שנות חקירה ומשפט לא היו עושים, אני הצלחתי לעשות בליל-זנונים אחד. כי הוא בא בלי עורכי-דין, בלי השריון שלו, בלי מגן. כלי-הנשק היחידים שלי היו הגוף שלי והראש שלי, ואני חושבת שהשתמשתי בהם לא רע, וככה אלי איבד את הקרב הקשה בחייו.

”מזה נהנית, מהרגשת הניצחון?”

”נהניתי מההרגשה שאני אישה שמנצלת גברים בדיוק כמו

שגברים מנצלים אותנו.”

”נלי, אני כבר לא מכיר אותך, ” אמר יולי באנחה, ”את אדם חדש.

את כנראה רוצה לחבר מחדש את כל הספרות העולמית, מהומרוס

ועד מסכת יומא, שאומרת שאין חכמה לאישה אלא בפלך. אבל

מאיפה לעזאזל היית כל-כך משוכנעת שהוא ייפתח, סמכת כל-כך

על הנשיות שלך ? אני משוכנע שזה לא רק היין והמין שהכריעו

אותו, היה דרוש עוד משהו, סם משכר. מה שמת לו ביין,

אפרודיזיאק או משהו?”

”מי שהייתה זקוקה לאפרודיזיאק, זו הייתי דווקא אני, כי כפי

שראית בוידאו, הוא לא נראה הכי מלבב בלי בגדים, עם הכרס

המשתפכת שלו, הרגלים הקטנות ועיני הצפרדע. אך בבוקר,

כשהתעוררתי מחלום ליל-קיץ מטריף, נשארתי רק עם סרט כחול

ובחילה נוראה בפה... "ולאחר הפסקה קצרה הוסיפה: "אבל ברצינות, יולי, תתפלא לדעת, שהסם שבסופו של דבר הכריע אותו, מעבר ליין ולמין, הסם שהפיל אותו על הקרשים, זאת הייתה החנופה. החנפתי לו כמו שהוא מחניף לאחרים בשביל להשיג את שלו. החנפתי לגבריות שלו, לביצועים שלו, ואין גבר שלא מוחנף מזה, כולל אתה, יקירי. חוץ מזה, הוא כל-כך נדהם כשנעתרתי לו, זה כל-כך היה מנוגד לתדמית שלי, הוא כל-כך רצה את זה כבר שנים, הוא כל-כך היה מאושר שהוא מכניס לך מכה אנושה, שהוא נפל במלכודת השועלים שטמנתי לו. אבל ידעתי שדבר כזה אי-אפשר לעשות על החצי, ולכן, בזמן המשגל נתתי את כולי, רציתי שתהיה לו את החוויה של החיים שלו. הטרפתי את החושים שלו וזה הסיר את ההתנגדויות האחרונות שלו. הגוף שלי, זה היה הסוס הטרויאני שלי. אמרתי לו שאני מרגישה כנועה כמו טרויה, אבל הוא לא הבין שהוא העיר הכבושה. שיחקתי את השפחה, אבל הייתי האדון שמושל בו. וכשהמסכן קרא לי – סוסה שלי, תפתחי לי את שערייך, אני היא זאת שחדרתי לנשמתו, פתחתי את שערי לבו וחרצובות לשוני, וניצחתי אותו. דווקא כשהוא חשב שהוא ניצח והיוונים עוזבים, אתה מובס ואני אנוסה על ידו, הוא לא שם-לב שהסוסה שהוא גהר עליה, היא זו שמכריעה אותו. הוא לא יכול היה לתאר לעצמו שעם פני המדונה שלי, אני מסוגלת לבצע את התנוחות הכי נועזות. אבל היה לי מורה טוב, כי כל מה שאני יודעת זה ממך, ואם אתה רוצה להחזיר את השד לבקבוק, בוא נגיד שאנחנו עכשיו תיקו ונפתח דף חדש."

יולי הרגיש שעליו להחליט. את הנעשה אין להשיב. גם אם א ינו מסכים לדרך פעולתה של נלי, הוא ידע שהיא עשתה את זה עבורו. הוא יכול היה לעזוב אותה, כי היא כבר לא הייתה אותה נלי התמימה שהכיר. אך הוא הרגיש, שלמרות הכול הוא אוהב אותה בכל מאודו, ולכן החליט לשתף אותה פעולה. אם הוא בוחן את אשר א ירע, בלי אמוציות, יהיה עליו להודות, שאין ספק שהיא עשתה מעשה נועז הראוי להערכה. לפיכך, אמר לה לאחר הפסקה ארוכה: "זה תרגיל טקטי מבריק, להכריע את האויב ברגע שהוא הכי פחות מחכה לו. נלי, את נהדרת, מסוכנת וזנונית, אבל נהדרת! משוגע מי שיוותר עלייך."

נלי פלטה אנחת-רווחה ואמרה בקול מתפנק, אבל מעומק הרגש:
 "יולי, אני כל-כך אוהבת אותך, פחדתי כל-כך שתשנא אותי
 אחרי מה שעשיתי, ואני רואה שסלחת לי כמו שאני סלחתי לך. אתה
 עוד תראה, אני עכשיו אדם חדש, לא אותה נלי שהכרת, אפסיק
 להיות פסיבית, השתחררתי. בגיל ארבעים הפסקתי להיות ילדה של
 ההורים שלי! אנחנו נשכח כל מה שקרה, נחיה רק האחד בשביל
 השני!"

רק אז הרשתה לעצמה לתת דרור לדמעות שלה.

פתאום יולי קפץ כנשוך-נחש:

"ומה יהיה כשהוא יגלה את היקף התרמית שבישלת לו? הוא לא
 יסלח לך על דבר כזה לעולם, וכל זמן שהוא חופשי, החיים שלך
 בסכנה, לא פחות ולא יותר. אני חוזר אתך לתל-אביב בשביל לטפל
 בעניינים."

יולי ניגש אל המזוודה להתחיל לארוז.

נלי לא זזה ממקומה בכורסה, שתתה לגימה מן הקפה, ואמרה
 בשלווה:

"יולי, אני התחלתי במלאכה ואני אגמור אותה. אני איעזר

בסימה, באחיה, בכל מי שצריך, הם כבר מפעילים את האינטרפול
 בשביל לאתר את חברות-הקש. הם ידרשו אוטופסיה לחקירת המוות
 של המדען שלהם שרצחו. ההתפתחויות קורות בקצב מסחרר. לפני
 שיצאתי לכאן, סיפרה לי סימה שכנראה קרה משהו מאוד מדאיג עם
 הדס. תישאר פה, תנוח, תאגור כוח, כי אחרי שייגמר הכול, מי
 שיצטרך לשקם את כל ההריסות של חברת לאריסה זה יהיה אתה.
 ואז אני אוכל לנוח. אבל אני צריכה גם לחטוף שיחה עם דודי היקר,
 שגם עליו תלויה קופת-שרצים ענקית. צריך לסלק אותו מהדרך, כי
 הוא מסוכן אפילו יותר מאל, ואני עובדת על זה. אז אני טסה עכשיו
 לתל-אביב ואתה, מותק, נשאר פה. אל תדאג, אעדכן אותך באופן
 שוטף."

היא לא נתנה ליולי אפילו לקום ממקומו, ונעלמה מבעד לדלת

כמו רוח מדברית.

יולי נותר מאחור, המום ואכול דאגה.

פרק חמישה-עשר

נלי וסימה נפגשו בפארק הירקון בשעת בוקר מוקדמת.
גברים ונשים בחליפות ג'וגינג חלפו מדי-פעם לידן.
השתיים התחבקו והתיישבו על אחד הספסלים.
המאורעות שחוו יחדיו הולידו ביניהן אינטימיות וחיבה.
"אני מקווה שלא עוקבים אחרינו," אמרה סימה בדאגה, "אבל
רק כאן אנחנו יכולות לדבר בלי חשש מהאזנות. אין ספק שהם
יודעים שאנחנו זוממות משהו. הוצאתי את המסמכים מהכספת של
אלי וצילמתי אותם, אבל אחד הדפים לא יצא ברור, וכשרציתי
לפתוח את הכספת אתמול, התברר לי שאלי החליף את הקוד. הוא
הפתיע אותי בחדר שלו ושאל מה אני עושה שם. אמרתי לו שאני
מחכה לו באיזה עניין, אבל הוא לא קנה את זה ואמר שלהבא הוא
ישאיר את החדר נעול, כי אני תמיד מרחיכת."
נלי ניסתה להרגיע אותה:
"אלי כנראה נזכר שנפלט לו מפיו הקוד של הכספת, אז ליתר
ביטחון הוא החליף אותו."
סימה נזכרה:
"הוא באמת שאל עלייך, אבל בהקשר של יולי, אולי כדי להסוות
— אמר שאת ויולי נעלמתם והוא צריך אתכם באיזה עניין דחוף."
"הוא עוד יראה אותי הרבה יותר מוקדם ממה שהוא חושב. אבל,
ספרי מה בדיוק קורה עם הדס?"
"אתמול בערב נפגשנו. הוא נראה מאוד מבוהל, אמר שעוקבים
אחריו, שהוא חושש שרוצים לחסל אותו, כי הוא איים להפליל את
אלי ואת אריה."
"כמה שאני מכירה אותם, הם בטח גם אמרו לו שמי שמארגן את
כל המהומות, ואולי אפילו מאיים על חייו, זה יולי."
"נכון, ובגלל זה הוא בא אליי והתחנן שאשפיע על יולי שיסלח
לו. אמרתי לו שיולי אף פעם לא יפגע בו או ייגרר למעשה אליים,

אבל הכי טוב שייתן לי תצהיר ובו הוא מספר על כל השחיתויות שלהם. התיישבנו בבית-קפה ורשמתי מפיו תצהיר עם כל הפרטים של החשבון בשווייץ והמעורבות של אריה בכל הפרשה.

"כל הכבוד לך, סימה!" אמרה נלי בהערכה. "איך הצלחת לגנוב מהכספת של אלי, מתחת לאף שלהם, מספיק חומר שיפליל אותם, ועכשיו התצהיר של הדס. סימה'לה את כנראה צודקת בעניין הדס. לא הייתי מוכנה להוציא למסכן הזה פוליסת ביטוח-חיים בעד כל פרמיה שבעולם. מעניין איך יבצעו את זממם. הלוואי ויכולנו לדעת. אולי היינו יכולות להציל אותו. הוא לגמרי בודד, אין לו אף אחד בעולם ואיש לא יהפוך עולמות אם הוא ייעלם לפתע."

"ואחרי שיגלו שאת רימית את אלי ושאני גנבתי את המסמכים ועוזרת להדס, אנחנו המועמדות הבאות לחיסול. צריך לפעול מהר!"

"אל תתרגשי כל-כך, חמודה." השיבה נלי בחיוך, "גם אותנו לא עשו באצבע ויש לנו עוד הרבה חצים באשפה שלנו, כמו שתי אמזונות."

"סימון וסימון. בילדות קראו לי סימון, את יודעת..."

"סימון – שם המשפחה שלי לפני החתונה."

"סך-הכול יש לנו הרבה מן המשותף..."

"קודם כול – זיכרונות מחדר-המיטות עם יולי..."

"אני מנועה מלהתייחס לנושא. את איימת להרוג אותי."

"במקומך לא הייתי לוקחת צ'אנס בנושא הזה."

"עובדה שאני לא לוקחת. הצרה היא, שיש לשתינו גם זיכרונות מחדר-המיטות עם אלי..."

"בעצם."

שתיהן צחקו והתחבכו כמו שתי גימנזיסטיות, והחלו להתרחק משם, כאשר לפתע הופיע הדס בריצה, כשהוא גורר את רגלו הצולעת ונתקל בהן.

הדס נראה כאילו תקף אותו שיגעון. הוא מלמל לעצמו משפטים מקוטעים חסרי מובן. ריר נזל מפיו, שערותיו היו פרועות, ועיניו אדומות מבכי. בגדיו היו מוכתמים, והוא קרטע עוד יותר מכרגיל.

"סימה, חשבתי שאמצא אתכם פה, בעלך אמר לי שיצאת לטייל עם חברה. היי, נלי, מה עם יולי, הוא עוד כועס עליי? טוב ששתיכן פה, כי אני חייב לדבר אתכן. אתמול בלילה בא אליי טכנאי

ההקלטות של אלי, זה שמארגן לו את כל ההקלטות הסמויות. מתברר שהם סידרו גם אותו, ובמקום חמישים אלף שקל שהבטיחו לו, נתנו לו רק חמשת אלפים. הוא צעק ואיים לעשות סקנדלים, אז אלי אמר לו: קפוץ לי, זאת תהיה המילה שלך כנגד המילה שלנו וברור לך שיאמינו לנו, כי אנחנו אנשים מכובדים ואתה סתם אפס. אנחנו נטען שיולי שכר אותך כדי להקליט אותנו ושנלי שכרה אותך בשביל להקליט את יולי. תשמח שאנחנו נותנים לך חמשת אלפים שקל מתחת לשולחן, בלי מס-הכנסה, מע"מ, כלום. בחודשיים אתה לא מרוויח סכום כזה. תגיד תודה, כי אם אתה לא רוצה, יש עשרות כמוך שמוכנים לעשות את זה בחצי-מחיר."

"ייאמר לזכותם של החברה האלה," אמרה נלי, "שהם ממש עקביים. יולי באמת אמר שהם תמיד משלמים עשרה אחוז ממה שהם מסכמים. גם לך, הדס, נתנו עשרה אחוז ממה שהבטיחו, לא פלא שהם כל-כך מתעשרים..."

הדס התעלם מדבריה והמשיך:

"בקיצור, הבחור רצה להרוויח בכל-זאת עוד כמה גרושים ובאותה הזדמנות להתנקם בהם, והוא הביא לי קלטת של שיחה בין אריה לבין אלי, שבה הם צוחקים ממני בצורה איומה ומתכננים איך לסדר אותי, הרבה לפני שבוצע המיזוג. אתם מבינים, אצלם כל אחד מקליט את כל אחד, אז לא פלא שהם מאבדים שליטה ואין להם כסף לשלם לכל הטכנאים. נתתי לו עשרת אלפים שקל, אחרי שהבנתי שזה יעזור לי להפליל אותם, למרות שהקלטת נמסרה לי בצורה לא חוקית. הנה, קחו את הקלטת, תעשו אתה מה שאתם רוצים. כל הלילה שמעתי אותה, פעם אחר פעם, זה ממש מזעזע, איזו רשעות, איזו נבזות, איזו תמימות מצדי שנפלתי בפח."

נלי הביטה בו בחמלה ואמרה לו:

"אתה בחברה טובה, חבוב, עד עכשיו הם סידרו את כולנו ולא קרה להם כלום, אבל אולי המצב ישתנה בעתיד הקרוב..."

"בסוף, החלטתי לכתוב צוואה, כי אני יודע שהם יחסלו אותי. בטח הם האזינו לשיחה שלי עם הטכנאי ומי יודע אולי הם פה קרוב." הדס הביט סביבו בחשדנות והמשיך: "אני לא יודע אם יהיה לי הכוח להילחם בהם ולהתלונן עליהם, או שהם יחסלו אותי קודם. אולי פשוט אני אתאבד, או אפילו ארצח אותם ואתאבד אחר-כך."

אתן רואות את האקדח הזה, אני מחזיק אותו ברישיון, ואני נשבע
לכן שאני אשתמש בו!"

סימה קטעה אותו בדאגה וקראה:
"הדס, אל תעשה שטויות, תן לי את האקדח, החיים שלך שווים
יותר מכמה מיליוני דולרים!"

הדס, עם דמעות בעיניים, התמוטט על אחד הספסלים:
"זה לא הכסף, לא אכפת לי מהכסף. זה בראש וראשונה הרגשת
העלבון שכך מסוגלים להתייחס אליי בני-אדם. זה הבוז שהם
רוחשים לי, כאילו שהייתי איזה כלב שוטה ועזוב. זו הבגידה שלהם,
אחרי שחשבתי שהם חברים שלי, איך שהם צוחקים מהנכות שלי, זו
רשעות לשמה. הם הצליחו לקחת ממני את כל הטעם לחיים שלי, הם
שדרו את ההמצאה שלי, את החברה שלי, השתלטו על כל מה
שעשיתי בחיים ושילמו לי נזיד-עדשים. כמו עיניי ראיתי איך הם
משלמים לסוכן המסכן שלהם ביוון עמלה של אחוז אחד בלבד על
איזו עסקה, כשהיה להם הסכם חתום אֶתו על עשרה אחוז. כשהוא
הראה להם את ההסכם, הם הראו לו שכתוב שם שהעמלה שלו תהיה
עד עשרה אחוז. אתן הבנתן את זה – עד עשרה אחוז! אז שיגיד
תודה שלא נתנו לו רק פרומיל."

נלי אמרה בכעס:
"מגיע לו! יולי התחנן אליו שיתבע אותם אבל הוא סירב, כי גם
הוא האמין בהם."

"בסוף הם זורקים אותי לכלבים," המשיך הדס בייאוש, "הצולע
עשה את שלו, הצולע יכול ללכת, הצולע יכול ללכת!!!" והוא פרץ
בצחוק של משוגע, "אוי, זו בדיחה טובה, הצולע יכול ללכת! טוב,
אל תדאגו, אני לא אעשה שטויות, אני נשבע לכן. אבל ליתר ביטחון,
הכנתי צוואה לפי דוגמה של הצוואה של אבא שלי. שתיכן מוזכרות
בה ואני אומר לכן שהיא אותנטית, נכתבה בהכרה מלאה, אתן שתי
העדות שלי וכו' וכו'... נכון, סימה, שככה צריך לעשות?"

סימה קטעה אותו:
"תפסיק עם זה, אתה לא הולך למות, אתה תתגבר על זה, אתה
צעיר, כל החיים לפניך. כולנו עברנו חוויות קשות בחודשים
האחרונים, אז מה? התאבדנו? בוא, ניקח אותך הביתה, ניתן לך כדור
שינה ותלך לישון."

הדס צעק לעברן כמו ילד קטן:
"לא רוצה לישון! לא רוצה לישון!"
הוא הטיל לעברן את הצוואה ואת הקלטת, וברח מהן במהירות
ובצליעה.
נלי וסימה ניסו להשיגו, אבל הוא רץ במהירות מפתיעה בזיגזגים
ונטמע בקרב הרצים בפארק.
שתייהן התיישבו על הספסל מזועזעות ואובדות-עצות.
סימה פתחה את צוואתו של הדס ומסרה אותה לידיה של נלי
ללא מילים.
נלי החלה לקרוא כמעט בלחש:
"אני, הדס שוטן, המתגורר בתל-אביב ברחוב שמעון התרסי 34,
בהיותי בדעה צלולה ובאין אונס, מצווה בזאת לאמור כי אם אמות,
תהיה צוואתי זאת בתוקף ויחולו הכללים הבאים: כל רכושי, הדירה
שברשותי, הפיקדונות שבבנקים וכל המניות שלי יימכרו, והתמורה
תחולק שווה בשווה בין סימה קאליפה לבין יולי ונלי דורון. אני
מודה לסימה שהייתה תמיד עבורי ידידה נאמנה, במיוחד בעת צרה,
והייתה מוכנה להקשיב ולייעץ לי בכל עניין, ובלי לצפות לתמורה.
אני יודע שמצבה הכלכלי של סימה לא שפיר ואני מקווה שמעט
הרכוש שתקבל ממני יסייע לה להיחלץ ממצוקתה. אני מבקש ממנה
שתחזיר ארצה את הסכום של חצי מיליון דולר שנמצא בבנק בג'נבה,
מס' חשבון.... אני יודע שעברתי עברה חמורה על חוקי המס
והמטבע של ישראל ועל תקנות הרשות לניירות-ערך. אני מצהיר כי
אריה סימון, יו"ר חברת לאריסה, הוא זה שהדיח אותי לעשות זאת.
הוא נסע אתי לשווייץ והעביר לי שם את הכסף, בהתאם לפרטים
שמסרתי אמש לסימה קאליפה, כולל אישורי שהייה של שנינו
במלון, אישורי טיסות וכדומה. זהו כסף ארוך, כסף דמים ואני מבקש
להחזיר אותו לבעלי-המניות של חברת מולקולה, מהם גזלתי אותו
כשנחמד. קיבלתי את השוחד, על-מנת לסייע לאריה סימון להשתלט
על החברה שלי, תוך הונאת שאר בעלי-המניות, ועל-מנת שאשכנע
את המשקיעים האחרים לא להשקיע במולקולה."
נלי הפסיקה לרגע את הקריאה ואמרה בעיניים דומעות:
"הוא באמת מסוגל להזיק לעצמו. אני כל-כך מצטערת שלא
הצלחנו לעצור אותו!"

"הוא נעלם כאילו בלעה אותו האדמה."
 נלי לא הייתה מסוגלת להמשיך לקרוא ומסרה את הדף לסימה,
 וזו קראה:
 "יולי ונלי היקרים, אני יודע שפגעת בכם קשות. תמיד הייתם
 טובים אליי ועזרתם לי לכל אורך הדרך. אבל גמלתי לכם ברע על כל
 הטובות שהרעפתם עליי. בגדתי בכם כשכר על נאמנותכם. מאוד
 התרגשתי להיות במסיבת יום-ההולדת של נלי ולראות איזו זוגיות
 נפלאה יש לכם, אילו ילדים מקסימים, איך היושר, האושר והנאמנות
 שורים בבייתכם. נלי, את האישה המושלמת שתמיד רציתי שתהיה לי,
 ויולי, אתה הגבר האידיאלי שכל-כך רציתי להיות. יולי, אתה ישר-
 דרך, נקי-כפיים ובר-לבב, אתה כמו מצפן שתמיד מוביל רק לכיוון
 אחד בדרך הישרה, ללא משוא פנים ופחד. ואילו אני איבדתי את
 הצפון. זה התחיל כשקיבלתי את האירוע-המוחי ששיחק חצי מגופי
 וזה המשיך אחרי שפגשתי את אלי ואריה אצלכם. הם הפכו את
 הצליעה הפיזית שלי לצליעה מוסרית. שהדי במרומים שעד אז הייתי
 אדם ישר, שמעולם לא פגע בזכוב ורק ניסה לעזור לאנושות
 בהמצאותיו. מכרתי את נשמתי לשטן, כי אני חלש אופי, אינני גיבור
 כמוך, יוליסס! אני יבחוש בן שלולית, השקוע עמוק בתוך הביצה
 ולא יכול להיחלץ ממנה, כי אין מי שאוהב אותי מספיק להושיע
 אותי. אלי ואריה השפיעו עליי, ניצלו אותי, השחיתו אותי, איימו
 עליי, גנבו ממני ואחר-כך זרקו אותי לכלבים."
 "אנחנו חייבות למצוא את הדרך להציל אותו," אמרה סימה.
 "הוא משווע לעזרה ואין לו אף אחד חוץ מאתנו. זה נורא הבדידות
 הזאת."
 "אני הרסתי את חייכם ועל כך מגיע לי עונש." קראה נלי וגרונה
 נחנק, "הילל הזקן אמר במשנה: 'על דאטפת – אטפון, וסוף
 מיטיפין – יטפון'. ואכן, אני כמו אותה גולגולת של השודד, שהילל
 ראה אותה צפה על פני המים ואמר לה – 'על זה שהטבעת אחרים,
 גזלת, הרגת, וכדי שלא יתגלה המעשה זרקת את קרבנך למים, משום
 כך הטביעו גם אותך, מידה כנגד מידה'. אני גנבתי וגזלתי מכם
 ומאחרים את כל חסכוניותכם. למרות שנתתם בי את אמונתכם
 והשקעתם את כספכם בחברה שלי, בגדתי בכם, גזלתי את כספכם
 והעברתי אותו לשודדים האחרים. ועל כך מגיע לי העונש שקיבלתי

כשהם הטביעו אותי. כשתקראו את הצוואה הזאת, כנראה שכבר לא אהיה בין החיים, כי או שיהרגו אותי או שאתאבד קודם לכן. וזה מגיע לי, כי פשעתי. אבל בקשה לי אליכם. עזרו לי לקיים את סוף הנבואה של הילל – 'וסוף מיטיפיך יטופון'. אל תתנו להם לחמוק גם הפעם מעונש. נקמו את נקמתי. הגשימו את קיללתי, כי אני מקלל אותם בזאת בקללה נוראה, יהי גורלם מר ונמהר מגורלי. מי ייתן וירגישו עשרת מונים את תחושת הייאוש שיש לי ברגע זה. אני מקלל אותם De Profundis. עשו שיתנו את הדין וישלמו עבור מעשיהם, כי אני העני ממעש תש כוחי, אבל אתם חזקים, מלוכדים, אוהבים, בידכם היכולת להביא אותם לדין-צדק!"

"הלוואי שהיה צודק והיה לנו הכוח הזה, אבל עד עכשיו הם התגברו על גדולים וחזקים מאתנו." אמרה נלי.

"ואם תצליחו להתנקם, ירווח לי, ואוכל לנוח סוף סוף על משכבי בשלום. הבשורה תגיע אליי גם שמה, ונשמתי תיגאל סוף סוף מייסוריה. ואם לא תצליחו להתנקם בהם, רוחי תרדוף אחריהם עד יום מותם. וביום מותם כאשר יצטרפו אליי לשאול, אמשיך לרדוף אחריהם גם שם. אביא אותם בפני בית-דין של מעלה, ואדרוש שיפסקו את עונשם, שיישרפו עד עולם באש-הגיהנום, כי לרשעים לא תהיה תקווה! ... אני מצהיר כי זהו רצוני האחרון ובזאת בטלה כל צוואה אחרת שלי, ולראייה באתי על החתום בנוכחות שני עדים ביום..."

*

הדס התרחק מסימה ונלי וצפה בהן כשהן מחפשות אותו כשהוא מגחך. אחרי שראה שנאשו, המשיך בריצת-הזיגזג שלו כשהוא מצחקק עם עצמו.

פתאום צצו לצדו אלי ואריה.

השניים היו מאוד מודאגים ממהלך ההתפתחויות, מעריקת המקליט, מהתחברות אפשרית בין הדס ליולי.

הם ידעו שאם הדס יידחק לפינה, הוא ירוץ לספר הכול למשטרה. הם היו חייבים למנוע זאת בכל מחיר.

לאריה ואלי נודע שהדס נסע לפארק הירקון, והחליטו לעקוב אחריו בעצמם. הם ראו אותו נסער בצורה יוצאת-דופן, ולכן החליטו לא לדבר אתו כלל ולנסות לדחוף אותו לאבד את שפיותו או אף

לירות בעצמו.

הם עמדו מאחוריו, מלפניו, מצדדיו. לא היה ברור כלל אם הדס הבחין בהם, עד כדי-כך היה שקוע בייאוש. מדי-פעם הם גיחכו לעברו, צוחקים צחוק לעגני, ומחקים בצורה גרוטסקית את הצליעה שלו.

הדס המשיך ללכת בזיגזג, אם כי בקצב יותר ויותר איטי, אחרי שהעייף. כל אותו זמן מלמל לעצמו משפטים מקוטעים, מגומגמים, ללא-סדר, כמו הוזה. הדס הזיע מאוד, איבד לגמרי את עשתונותו ומדי-פעם התפרץ בבכי.

לפתע הוא נעצר ליד ספסל, ונחת עליו.

אלי ואריה מיהרו והתיישבו משני צדדיו והוא לא הבחין בהם. הדס בכה, צחק, שר, ולפתע אמר: "הצולע יכול ללכת." ואז שלף את האקדח וירה בראשו.

*

נלי וסימה שמעו ירייה והחלו לרוץ לכיוון הירי.

אלי ואריה רכנו על הגופה של הדס, הרימו את ראשו, וידאו שהוא אכן מת ואז שמטו את הראש. אלי בדק את אקדחו של הדס.

לפתע, נשמעה המולה של אנשים המתקרבים לספסל. אריה חטף את האקדח מידו של אלי והניח אותו בכף-ידו של הדס והוא גרר את אלי ושניהם התרחקו במהירות, כשהם מביטים סביב בחשדנות, ממשיכים לחקות בלכתם את הצליעה של הדס, וצוחקים צחוק מצמרר.

סימה ונלי שהתקרבו למקום, הספיקו לראות את אלי ואריה מטפלים בגופה עוד בטרם נעלמו בין העצים.

נלי רצתה לגשת אל הגופה, אבל סימה עצרה בעדה.

היא לחשה:

"אסור לנו להסתבך עם זה. זה לא שיש סיכוי שהוא חי ואנחנו יכולות להציל אותו. תסמכי על אלי ואריה שהם וידאו הריגה. אני רואה מישהו שרץ להזעיק את המשטרה. אין לנו כבר מה לעשות כאן."

עיניה של נלי התמלאו בדמעות ונדמה היה לה שהיא רואה מבעד
למסך את אל-השאול האדס יורד באיטיות מהתלולית הסמוכה
לספסל, מגיע עד להדס ונוגע בו קלות.
הדס התרומם, חייך להאדס, תפס בידו, והלך יחד אֶתו כשעל פניו
חיוך רחב. הוא פסע בצעד בטוח וללא צליעה, כאדם שנפשו מצאה
סוף סוף מנוחה, לאחר שנגאלה מייסוריה.
באוזניה של נלי הלמו צלילי ההללויה מהרקוויאם של ורדי,
כאשר דימתה לראות את האדס והדס מתרחקים אט-אט במעלה
התלולית.
כעבור כמה דקות נשמעה צפירת האמבולנס, ונלי וסימה יצאו
ממחבואן ועזבו את המקום.

פרק שישה-עשר

את הימים הבאים ניצלו נלי וסימה להידוק הטבעת סביב אלי ואריה.

סוף סוף היה להן במה להיאחז.
כשהגישה נלי שהשלימה את החקירה בסיוען של המשטרה ורשויות אחרות, התייצבה במשרדי חברת לאריסה.
היא הציגה בפני אריה ואלי חלק מהחומר המרשיע, וסיפרה על הוידוי של אלי בליל-הזימה בביתה.
אלי היה המום ונסער, אריה לא אמר מילה והיה לבן כמו סיד.
לפתע התפרץ אלי לעבר נלי וצרח:

"בת-זונה! זונה זולה שקרנית ובוגדנית, זה מה שאת! כל הזמן המוח התככן והשפל שלך עבד ורקם מזימות. פתחת את הרגליים ואני פתחתי את הפה, ובסך הכול הייתי פיון במשחק השטני שלך."
"מה יש, מתוק שלי, מה אתה כל-כך מתרגש? ככה זה במשחק האהבה, פעם אתה למעלה פעם אתה למטה. מה ציפית מזונה, שהיא תעמוד בדיבורה, ממתני לזונה יש מילת-כבוד? אבל למה אתה קורא לי זונה זולה? אתה חושב שהמחיר ששילמת על ליל-האהבים שלך, היחיד והמיוחד, הוא כל-כך זול? לא הייתי אומרת שכמה מיליונים שתצטרך להחזיר ובלווי שארית ימיך בכלא זה מחיר זול כל-כך. אפילו זונת-צמרת לא גובה כאלה מחירים. תסכים אתי שכשפנלופי מאבדת את תומתה, היא לפחות עושה את זה בגדול!"
"אל תשמחי כל-כך מוקדם," קטע אותה אלי, "אני לא הולך כל-כך מהר לכלא, ויש לי עוד כמה טריקים שאת אפילו לא מדמינת לעצמך."

"מצטערת לאכזב אותך, אדוניס יפה שלי. אבל גם לי יש הפתעה או שתיים בשבילך. כל החומר שאספנו, הצילומים על הרצת המניות, על החברות הפיקטיביות, ההקלטות על השוחד, הסחיטה והרצח, הכול כבר בידי המשטרה והרשות לניירות-ערך. וליתר ביטחון באתי

עם שני שוטרים שמחכים לך בחוץ לקחת אותך למקום המגיע לך ולהצייל אותי במקרה שיתחשק לך עוד פעם לבקע את החומות של המבצר שלי. פעם אחת זה די והותר."

אלי התריס כנגדה:

"קל לך לדבר עכשיו, אבל מי שיראה את הסרט הכחול שלנו לא יאמין שזייפת אורגזמות. אלה לא היו בדיוק סימולציות על יבש, זה היה אותנטי, ונהנית מכל רגע. בזה אי-אפשר לרמות אותי." לפתע פרץ בשאגה: "אז אל תשחקי לי את המדונה האנוסה, את רק זונה עם פני מדונה, זה מה שאת!"

"אני מוכנה להודות, שכשעצמתי את העיניים ולא ראיתי את פני הצפרדע שלך, את הכרס המשתפכת ואת הגב השעיר, אפילו נהניתי פה ושם. רק חבל לי שזה היה חד-פעמי ושבפעם הבאה שנוכל לעשות את זה ביחד, זה יהיה ביום-ההולדת השמונים שלי, כשסוף סוף תשתחרר מהכלא על התנהגות טובה. זה נורא שכישרון כמו שלך יבוזבז עכשיו לכל-כך הרבה שנים. אבל, כשאני חושבת על כל כך, יש בכל-זאת שביב תקווה ונראה לי שהתחת השמן שלך עוד יכול להדליק כמה בריונים מורעבים. מה שברור שזה יפתור אותך פעם אחת ולתמיד מבעיות הטחורים."

היא נתנה בו מבט מלא בוז: "מה חשבת לעצמך, שנכנסתי אתך למיטה כדי להתענג? הייתה לי רק מטרה אחת – להפיל אותך בפה, לשבור אותך, כמו שאתה הצלחת לשבור את הלב של יולי, של אהובי היחיד. אני מרחתי על גופי סם-אמת, בשביל להניע אותך לדבר. וככל שנישקת אותי, כך בלעת את הסם. וככל שהתקרבת למקומות המוצנעים ביותר שבגופי, שם ליקקת את הסם במנות יותר ויותר מרוכזות. לא נתתי לך סם-אהבה, כי אתה לא מסוגל לאהוב. לא נתתי לך סם-חשק, כי אתה מתגרה גם מבובת-גומי, קל וחומר מהנימפה הנימפומנית שהטריפה את חושיך באותו הלילה. סם-אמת נתתי לך, וככל שנפתחתי יותר, כך חדר עמוק יותר הסם לקרביך, עלה לראשך ופתח את חרצובות לשונך."

אלי אמר בקול רפה:

"לא סיפרתי לך כלום, אין לך שום תיעוד מאותו הלילה, את

משקרת במצח נחושה."

"כבר הוכחתי לך, חברוב, שהכול מתועד וישמש כראיה נגדך."

אצלי נמצא כל החומר, אצלך אין כלום. אתה פתחת את הפה ועוד איך פתחת אותו, עד שהתחיל להפיק מרגליות. אבל, מה אני אומרת מרגליות, פרחים מורעלים יצאו ממנו, ריח נוראי של ביבים. כי אלי, אתה היית מגעיל במיטה, אבל היית מגעיל פי מאה בוידויים שלך. הגופות שלנו הדיפו מי-בשמים עדינים ביותר בהשוואה לסירחון של המעשים שתיארת באותו הלילה. אתה רואה, מאהב יפה-תואר שלי, זאת הייתה השתחררות הדדית. אני השתחררתי מתומתי בזרועות הנמפיר, ואתה השתחררת מכל מה שהעיק על מצפונך, אם יש לך בכלל דבר כזה... אתה חדרת לגופי, אבל אני חדרתי לנשמתך. אתה ניפצת את הערכים המקודשים לי, אבל אני הצלחתי לנפץ את מבנה הרשע שהקמת במשך שנים של תככים. שנינו השתחררנו, אבל בסוף אתה הוא זה שנשאר מרוקן, עייף, מובס, גמור.

”את יכולה להתרברב עד מחר, אבל אם את חושבת שאני אירתע מלפרסם את ליל-הזנונים שלך, את טועה. עוד היום יולי וכל חנויות הפורנו יקבלו עותק של הסרט. לי אין מה להתבייש בביצועים שלי! אבל אני לא הייתי רוצה להיות במקומך כשהילדים שלך יראו פתאום את אימא שלהן מככבת בערוץ הגרמני בכבלים. ומה עם בעלך הפרענק, את חושבת שהוא יעבור לסדר-היום כשיראה את כל התנוחות שהרבצת איתי? ואת עוד עשית לו סקנדל שהיה לו איזה סטון תמים עם סימה בפריס. את כל השטיקים שלך לא למדת מבעלך הפלענץ, התחלת עם זה בשנות השבעים העליונות, באורגיות שלכן בסמינר עם המורים. ועכשיו את בטח ממשיכה את זה עם התלמידים הקטינים שלך, מלמדת אותם את עובדות-החיים! אני בכלל לא אתפלא, אם כמו שפיתית אותי, הכנסת למיטת-הזנונים שלך גם את סימה-לה, על-מנת לבדוק מה יולי מצא בה ולשכנע אותה לשתף אתך פעולה!”

”תתפלא, אבל אתה באמת היית הגבר השני בחיים שלי. ואני מוכנה לזקוף לזכותך שהצלחת לשחרר את כל האינסטינקטים החייתיים שהיו חבויים אצלי כל השנים. יש גם צד חיובי במשגל עם השטן, והנשמה הפדגוגית שלי רשמה כל הזמן הערות, כך שעכשיו כשאני עושה את זה עם יולי, אני מברכת אותך יומיום ויולי מצטרף לברכות.”

”אני לא מאמין לך שבכלל דיברת איתו על מה שהיה בינינו. לא

היית מעזה לעשות זאת, כשהוא שוכב חצי מת. זה היה מחסל אותו. אבל גם אם סיפרת לו, כשאני אראה לו את זה בוידיאו, זה יהרוג אותו סופית או שהוא ירצח אותך, כמו שעושים את זה אצלם בשביל כבוד המשפחה. מצד אחר, אם תבטיחי לבטל את כל התלונות, אולי אשקול להחזיר לך את הסרט." נלי השיבה לו בקלילות:

"אוי, כמה שאתה טועה. יולי דווקא ראה את הסרט ובכלל לא הזדעזע. המצרים של היום הם לא מה שהיו בשנות החמישים, הם למדו משהו מהאשכנזים. הוא אמר שעל כל אחד אחר הוא היה כועס, אבל לך הוא דווקא מפרגן, כי סוף סוף זאת מתנת פרידה לקראת המסע הארוך שלך אל תוך הלילה. אתה רואה כמה שאני נדיבה, נותנת לך כאלה מתנות סקסיות. מה שלא זכרת, זה שצריך להיזהר ממתנות של יוונים! מהדורון של נלי דורון..." נלי השתתקה לרגע, ונתנה מבטה אל דודה אריה שלא אמר מילה כל אותו זמן. פניו היו חתומות, כביכול ממתין. היא חזרה אל אלי:

"אתה חושב, אלי, שאני עד כדי-כך טיפשה להשאיר אצלך את הסרט האמיתי? אני קצת נעלבת שלא מיהרת לצפות בסרט כדי לשחזר רגעים מתוקים. אם היית עושה את זה, הייתה מחכה לך הפתעה. ליתר ביטחון גם דאגתי לנטרל את ההאזנות שלכם ומילאתי את החדר במיקרופונים סמויים, כך שלי יש סרט וטייפים של כל הוידויים שלך. ואילו אתה, כשתרצה לשמוע את ההקלטות שכביכול עשית, תקבל רק צפצוף אחד חד וארוך. אתה רואה, מורי ורבי, אתה לא רק מורה טוב בהלכות זימה אלא גם בהלכות מזימה." "את מבלפת... את מבלפת... אני ראיתי את הוידאו, כמובן. רואים שם הכול, עד הפרטים הקטנים ביותר." אמר אלי ונתן מבטו באריה. מה יהיה אם יש בידיה באמת הקלטות שבהן הוא פורש בין השאר את מזימתו להיפטר מהבוס שלו?

"מה, אפילו רואים את הנחש המיקרוסקופי שלך? לא ידעתי שיש למצלמה עדשה טלסקופית! אבל אתה הרי משקר, וזה לא יפה לשקר לתאומה הסיאמית שלך, שנשבעה להיות אֶתך צמד-חמד, נלי-ואלי-פּוֹר-אָבֵר. דרך אגב, יש לכם פה וידיאו, נכון? הה, הנה. למה לא נשים את הסרט שבידיך ונצפה בו ביחד, כמו משפחה?"

"לא... חלילה לי לפגוע ברגשותיו של אריה..." גמגם אלי, ושוב הביט בפניו של הזקן, מנסה אף הוא לפענח את הבעתו, תוהה אם יוכל לצפות ממנו לגיבוי. שתיקתו של אריה הדאיגה אותו. "הרגישות שלך, אלי, ממש ראויה להערצה, אבל אין לך מה לדאוג, אלא אם כן מיקי-מאוס יכול לפגוע ברגשותיו." "אז את טוענת שהסרט האמיתי אצלך." "הוא אצלי."

"טוב, נניח שהוא אצלך, אני אומר נניח, כי אני לא מאמין למילה אחת ממה שאת אומרת, ונניח שהיה לך את האומץ להראות אותו ליולי, בחיים לא תוכלי לשכנע אותי שהוא עבר על זה לסדר היום." "לא אכחיש שבהתחלה הוא קיבל את זה קשה, כמו שאני קיבלתי קשה את הסטוץ שלו עם סימה. אבל בסוף הוא הבין שבמלחמה טוטלית נגד הרשע לא בוחלים באמצעים, ואם מחיר הניצחון היה בהשאלת הגוף שלי ללילה אחד לשטן, צריך היה לשלם אותו. יולי הבין אותי וסלח לי, בדיוק כמו שסלחתי לו על סימה, כי כשאוהבים – סולחים."

"כשאוהבים – סולחים. איזה קיטש! ממש סיפור אהבה! אבל אל תדאגי, מיידאלע, אני עוד לא אמרתי את המילה האחרונה שלי, עוד תשמעו ממני. אריה! אריה לא יפקיר אותי, נכון, אריה?" אלי הביט במעבידו, ומשנתקל באותו קיר אטום שאפיין את הבעתו של אריה בכל אותו מעמד, הוסיף ברשעות, כשהוא מכוון אליו יותר מאשר אל נלי:

"...כי אני יודע יותר מדי דברים. אני עוד איחלץ מזה בגדול כמו שתמיד נחלצתי. גם אם יעשו נגדי משפט, הוידויים שלי כביכול מתובלים בגניחות הנאה כל-כך חזקות שלך ובדברי זימה כל-כך בוטים של המורה החסודה, שאין שום סיכוי שתרשי שיגררו אותך להביא את חומר-הזנונים כראיה במשפט. יולי לא ייתן שקלונך ובגידתך יתגלו ברבים והדוד הס"ט שלך לא ירשה לחלל כך את כבוד המשפחה, נכון, אריה?"

אריה לא הגיב. פני הספינקס שלו לא הסגירו עדיין כלום. "בכל מקרה, כבר מסרתי את כל החומר למשטרה, כך שהפור נפל. אתה עזרת לי להתגבר על כל מיני עכבות זעיר-בורגניות שהיו לי. אשר לדוד היקר שלי, בוא נראה מה ירצה לעשות בשבילך אחרי

שישמע את זה !”

והיא שלפה בדרמתיות טייפ-מנהלים והפעילה אותו. קולו של אלי בקע:

”...לדודך היקר אני מתכנן מוסר-כליות מסוג דינמיט. את הרי יודעת שהוא סובל מעצירות, אז אני בשקט-בשקט מחליף לו את הכדורים במשהו יותר חזק, עד שבסוף הוא יתפוצץ בתוך ערמה של שיט !”

”זה מפוברק...” הגיב אלי בקול רפה.

ואילו אריה הפר סוף סוף את שתיקתו וקם אל אלי במלוא קומתו:

”תשתוק, פֶּסְטֶרְדֵּר ! אתה קיווית להרוג אותי בערמה של צואה ? סבי ז”ל היה אומר במאמע לושען שלנו — El que viva esperando, muera cagando! מי שחי בתקווה מת בצואה. אני עוד אדאג שאתה תמות בערמה של צואה, שתתחנן בכלל למות, אבל עוד יהיו לך חיים ארוכים, אני אוודא אישית שתחיה הרבה שנים ותשלם את מלוא המחיר על כל הפשעים שביצעת. אני אשלח לך את מיטב הרופאים על-מנת לתפור לך כל פעם מחדש את הישבן שלך ולהאריך את חיך העלובים. אתה תתחנן למות, אבל תחיה עוד ועוד, כי אתה תחווה את הגיהינום עוד בחיך ! ואל תדאג, אני לא מפחד ממך ומאף אחד אחר, אני מעולם לא עשיתי מעשה בלתי-חוקי והמצפון שלי צח כשלג. וגם אם תפתח את הפה שלך, הסירחון שינדוף ממנו יהיה כל-כך גדול שאף אחד לא יאמין לחלאה כמוך !”

אלי יצא בטריקת דלת. בחוץ חיכו לו השוטרים.

נלי נשארה לבדה עם דודה אריה בחדר.

פרק שבעה-עשר

מיד עם יציאתו של אלי, נפנה אריה אל נלי בחיוך רחב:
"נלי חמודתי, היית גדולה, הרבצת את הופעת חיך. אני רואה
שהתפוח לא נפל רחוק מהעץ. מי יודע, אולי יש לך עתיד בעולם
העסקים ואת עוד תזכי לרשת אותי באחד הימים. אני הרי סוף סוף
הדוד שלך והסנדק של הבן שלך!"
"תפסיק עם הבולשיט, דודי היקר. יש לנו מספיק עדויות להכניס
גם אותך לבית-הסוהר לשנים ארוכות. מה אתה חושב, שאם נמשיך
להילחם בך, מישהו יאמין לך שלא ידעת מכלום? הנה, קח צילום
של תצהיר שהדס נתן בפני שני עדים על הנסיעה שלכם לג'נבה ועל
הכסף שהעברת לו בצורה בלתי-חוקית לבנק בשווייץ. יש צילומים
של קבלות המלון של שניכם, יש פרטים של חשבון הבנק והוא ביקש
בצוואה שלו שנמשוך את הכסף ונשלם אותו לבעלי-המניות
המרומים של מולקולה. הוא התוודה על כל השחיתויות והשחוד,
איך ששכנעת אותו לייאש את המשקיעים האחרים, לרמות את בעלי-
המניות, את הרשות לניירות-ערך, הכול. ועכשיו שהוא מת, התאבד
כביכול, זה כבר המוות השלישי שקורה בחברה שלכם בצורה מוזרה
מאז שיולי עזב. בהתחלה וירוס, אחר-כך נחש, עכשיו אקדח. אתם
משתכללים... אבל אתה לא חושב שיתחילו לשאול שאלות, מה זאת
התכיפות הזאת, אילו נסים קורים דווקא לאנשים שמסכנים אתכם,
כשהם מתפגרים להם פתאום אחד אחרי השני בעיתוי הכי נוח לכם
ולפני שיוכלו לפתוח את הפה?"
אריה השמיע צחוק קצר ומרושע:
"נָלוּש הקטנה שלי, מה את חושבת אותי לרכיכה? מה אני ליצן
בעינייך? אם הנאצים לא יכלו לי, אם כל הקונקורנטים והקשיים
שהיו לי בדרך לא הפריעו לי להקים חברה לתפארת, מה את חושבת
שמורה לכיתות ה' תוכל להכריע אותי? מה תנסי עכשיו עליי? אתי
סקס לא יעבוד. אני גם לא מתרגש מהשטויות של הדס שלך. קודם

כול, הוא מת, אללה ירחמו! ומתים לא עומדים בחקירה נגדית. אני אטען שנסענו להיפגש עם הסוכן שלו בשווייץ ובאמת נפגשנו איתו. אני אטען שהעללתם עליי את כל הסיפור הזה בשביל לקבל חזרה את הכסף שהפסדתם. אני אפילו אספר לכל החברים שלי במשטרה שאתם רצחתם את הדס, בתור נקמה על מה שעשה לכם, סחטתם ממנו באיומים את הצוואה ואחר-כך רצחתם אותו באקדח שלו. אני אפילו אדאג שטביעות-האצבעות שלכם יהיו על האקדח!"

"בנוסף לטביעות-האצבעות שלך ושל אלי שנמצאו כבר על האקדח? יהיה לך קצת קשה. במשטרה עוד לא יודעים של מי טביעות-האצבעות הנוספות שנמצאו על האקדח. רק אנחנו יודעות, סימה ואני, כי ראינו הכול בפארק הירקון. ושלא יעלה בדעתך לחסל גם אותנו, כי יש עוד אי-אלו אנשים שיודעים, וברגע שיקרה לנו משהו, תיפתח תיבת-פנדורה נוראה, שתוביל אותך לבית-הסוהר לצדם של עוד הרבה סנדקים מסוגך."

אריה היה חיוור כסיד:

"אנחנו לא רצחנו אותו ואתן יודעות את זה!"

"רצח לא חייב להתבצע באקדח, השיבה לו נלי בקור-רוח.

"הוא יכול להתבצע גם במילים, גם בלעג, גם בבגידה. זה לא משנה מה האמת. מה שחשוב זה שטביעות-האצבעות שלכם נמצאות על האקדח ויש שני עדים שיטענו כל דבר בשביל שהאמת תצא לאור. עכשיו, אתה כבר קצת מכיר אותי יותר טוב. אני לא אותה נלי הפתיה והנאמנה ממסיבת-ההפתעה. אם צריך, אני אפילו מסוגלת לכוות ברית עם אלי כדי להפליל אותך. אני אשכב עם כל מי שרק צריך בשביל לרסק אותך. אחרי שאת חוצה פעם אחת את הרוביקון, את כבר לא מפחדת משום דבר, דודי היקר."

אריה היה המום. ניצבה לפניו אישה שהוא לא הכיר.

"הפכת למכשפה, לחיית טרף!"

"אני קורצתי מהחומר שלך, וכמו ששחטת בדם קר את כל

השבויים הגרמנים שתפסת, כך אחסל אותך אני. לא אשקוט ולא אנוח, עד שכולכם תתנו את הדין, ארדוף אתכם ללא רחמים, בשיטות שלכם, ללא שום סייגים, במלחמת קרמה, עד להשגת הניצחון!"

אריה הבין שמוטב לו לנקוט גישה אחרת עם נלי, ולנסות להגיע

אתה לעמק השווה.

"הבהרת את עמדתך, מה עכשיו את רוצה?"

"נתחיל מזה שאני לא מאמינה לאף מילה שאתה אומר. אתה לא

תסדר אותי כמו שסידרת את יולי ותדחה אותי בלך ושוב, עד שתגבר על המכשלה החדשה. מה שנחליט, אנחנו נסכם כאן ועכשיו, סימה תנסח את זה בצורה חוזית ועוד היום נסגור עניין. אתה לא תצא מהחדר הזה, לא תתייעץ עם אף אחד, לא תנסה להרוויח זמן. זו תהיה כניעה ללא תנאי, כמו עם יפן, כי הפצצה האטומית כבר בדרך ואם לא תסכים לתנאים שלי, היא תנחת עליך עוד היום. תקשיב טוב לתנאים שלי, כי אני מתכוונת לכל מילה שאני אומרת. אחת – אתה מתפטר עוד היום מתפקידך כיו"ר וכחבר מועצת-המנהלים של חברת לאריסה, בצורה מכובדת, כי אתה לוקח אחריות למחדלים של אלי, למרות שכביכול לא ידעת עליהם. שתיים – אתה נותן ליולי ולי מחצית מהמניות שלך בלאריסה, גם ככה יש לך יותר ממה שאתה יכול לבלוע, ועם הצלחת המיזוג של מולקולה הן יכפילו את ערכן. כך שאתה לא מוותר על שום דבר אם לוקחים בחשבון שהמיזוג בוצע בדרכי מרמה. ממילא אמרת שאתה רוצה להוריש לי את הכול, אז תהיה לך הזכות להוריש לי את המניות בעודך בחיים וההנאה שלך תהיה כפולה."

"את שוכחת שיש לי בן ולגיון של נשים לשעבר?"

"הנשים שלך מעולם לא קיבלו ממך כלום, אבל אם תחליט להיות נדיב פתאום, אז הנה – השארנו לך את מחצית המניות, ואם נוסיף על זה כספים שהברחת לכל מיני חשבונות סודיים, אני לא חושבת שצריך לדאוג לא לנשותיך ולא לבן היקר שלך, שממילא יבזבז את כל הירושה שלך תוך מספר חודשים. אתה תדאג שיולי ימונה ליו"ר מועצת-המנהלים ולנשיא חברת לאריסה, ושגם אני אשב במועצת-המנהלים ואהיה סמנכ"ל כוח-אדם. ככה אוכל להשגיח יותר טוב על יולי ולוודא שכל העובדות החדשות יהיו מכוערות."

היא צחקה ואריה צחק איתה. אז נ פנה אליה בהעמידו פנים מודאגות:

"ומה עם כיתות היסוד? הן ייאלצו לוותר על הפדגוגית הדגולה? אגב, בדקת שהדגנראט לא הכניס אותך להריון? בכל מקרה, רוזמרי

שלי, מי שהולכת לישון עם השטן, יכולה להתעורר בוקר אחד כשהיא נגועה לנצח בחיידק הבצע והזנות, וככל שתנסי לקרוע אותם מעלייך, הם כבר חלק ממחזור הדם שלך.”

”אולי אתה צודק, אני כבר לא יודעת... עיקר הראיות נגד אלי הן בהקלטות מחדר-המיטות ובוידאו הכחול ההוא, כך שהסיכוי שלי לחזור ולחנך ילדים רכים ממילא אבוד. במשטרה אמרו לי שייתכן שיגיעו לעסקת טיעון עם אלי, שיודה בכל העובדות ואז המשפט יהיה קצר, ואני לא אצטרך להעיד, הכל בתמורה להקלה בעונש שלו. אבל, כמו שאני מכירה את אלי הוא ייתן פייט עד הסוף, כך שאני לא תולה בזה הרבה תקוות... אבל נחזור לביזנס,” אמרה אחרי שהות קצרה של שתיקה, “לגבי הפיצוי לבעלי-המניות של מולקולה, אני אישית לא בטוחה שלנמושות האלה מגיע משהו, כי לאף-אחד מהם לא היה אומץ להתייצב לצד יולי כשהיה זקוק להם באופן נואש. אבל, הדס ביקש את זה מאתנו לפני מותו, ואני ממילא לא רוצה ליהנות מכסף-דמים, אז שבית-המשפט ימנה בורר שיחליט על הפיצוי.”

”נניח שאני מסכים לתנאים שלך, אני אומר – נניח, את חושבת שאסכים שתגוררו את השם שלי לביבים? אני יכול – אולי לוותר על התפקיד ועל הכסף, אבל בשום פנים ואופן לא על הכבוד!”

”בראבו, דוד, אני רואה שאתה כבר מתחיל להתרצות ולחשוב על מסעות-נופש ביאכטה החדשה שלך עם צבא של פרגיות בנות עשרים. אם הכבוד הסמך-טיתי שלך הוא זה שמונע מאתנו לסגור עסקה, אני אנסה לשכנע את יולי לשאת נאום חוצב להבות על המורשת שאתה משאיר בחברה, וכמה חבל שבאצילותך הנדירה החלטת להעביר את הלפיד לידי הדור היותר צעיר. אף אחד לא יאמין ממילא, כי כולם מכירים אותך, אבל זה יעשה כותרות טובות בעיתונים ויאפשר לך to save face.”

אריה ניסה לערער את ביטחונו:

”מה שאני לא מבין, זה איך אתם מסכימים פתאום לקבל את הכסף ממחצית המניות של לאריסה, שלטענתכם גם הוא כסף-דמים, שהרווחתי אותו בעושי, על חשבון האלמנות והיתומים, העובדים, הלקוחות, המדינה והעולם כולו. מה קרה? כשהכסף ברשותי הוא שחור, אך כשאתם רק נוגעים בו – הוא הופך ללבן.”

"אם יש לקח שלמדתי מכל האודיסיאה שלנו, זה שאני לא חייבת לצאת מעורי כדי לדאוג לאינטרסים של האחרים, כי זה לא מעניין אף אחד. כאשר הבנו שלא נזכה לראות יותר את הכסף חזרה, ניסינו לפנות בשם הצדק לכל מי שרק אפשר, ונוכחנו לדעת שקולנו הוא קול קורא במדבר. לאף אחד לא אכפת מאף אחד וכל אחד דואג רק לתחת של עצמו. אז, אם הצדק לא מעניין אף אחד, למה שיעניין אותי?"

"אני מבין, את שודדת מזון חדש, במקום לדרוש את החיים או הכסף, את דורשת את הצדק או הכסף. אבל בכל-זאת עדיף הכסף, כי עם צדק אי-אפשר לקנות במכולת וממילא הוא לא מעניין אף אחד.

"If you can't beat them, join them

"אתה יודע שזה נכון רק חלקית. קודם כול, ניצחנו את המערכת, לא את כל המערכת, אני מסכימה, אבל חלקה לפחות. אלי בכלא והדס המסכן בעולם הבא, לא באשמתנו, אבל בדרכו שלו הוא נתן את הדין. לגביך, המצב יותר מסובך. חשבתי הרבה אם אני צריכה להיכנס אתך למלחמת גוג ומגוג, או לתת לך הזדמנות לשלם כופר-נפש ולהינצל מהכלא. מה שהכריע את הכף, זה קודם כול שאתה דוד שלי, אח של אבא שלי, וכל רבב שיידבק בך עלול גם לעוף עליי ועל אבא. אבל מעבר לכך, אתה בנית אימפריה בעשר אצבעותיך ובכל-זאת תרמת משהו לחברה, למדע ולכלכלה. לא תמיד היית מושחת, ממזר היית תמיד, אבל לא מושחת. אפשר באמת לומר שמי שהשחית אותך, זה היה בראש וראשונה אלי, שהשתמש בך ככלי לקדם את מטרותיו להשתלט על החברה. אבל גם הנסיבות השחיתו אותך, כי בעולם של ימינו קשה להתפתח או אפילו להישרד אם אתה לא מושחת. אז, בוא נגיד, שמחצית המניות שנקבל היא בזכות התקופה שבה יולי היה בחברה והיא הייתה עדיין הגונה, ואם לא תגיע לבית-הסוהר זה בזכות הנסיבות המקלות."

אריה הבין שיהיה עליו לקבל את הדין, אך ניסה עד הרגע

האחרון למצוא את עקב-אכילס של גלי:

"האקרובטיקה המצפונית שלך ממש מעוררת השתאות. כנראה שהחייילים הקטנים שהשאיר אלי בתוכך כבר הגיעו לך למוח. מסכן יולי, כשנסע לאילת השאיר אישה קטנה ועדינה, אבל כשיחזור ימצא הידרה בעלת אלף פרצופים. Chapeau ! לא אתפלא אם הוא לא

המועמד הבא להיטרף על ידך. אומרים שהגברים הם מסוכנים, אבל תן לאישה קצת כוח ולא יהיה גבול לאכזריותה ולצביעותה." נלי הבינה לאן אריה חותר ואמרה:

"אתה סתם מנסה לעבוד עליי בטיעוני-סרק די מייגעים. עמוק בתוך לבי אני יודעת שאני אותה בחורה שהייתי, ואני אפילו אוהבת עכשיו את יולי הרבה יותר חזק מאשר אי-פעם, כי דווקא היחלשותו והתחזקותי קירבו אותנו. זה נכון שאנחנו יותר מפוכחים, אבל אם אדם לא מפיק לקחים מהחיים, הוא לעולם לא יתקדם. אנחנו בכל זאת ננהל את החברה טוב יותר בלעדיך, ללא השחיתויות, ללא השוחד, ללא האיומים ובוודאי שללא ה'תאונות' המסתוריות. אני אעזור ליולי בכל כוחי, ואל תחשוב שאני מורה בורה שלא מבינה דבר בעולם העסקים. עשרים שנה עם יולי היו קורס די אינטנסיבי בעסקים, בכלכלה ובמדעי-המדינה, וגם השתלמתי במקצועות האלה בזמן השבתונים. אתה רואה, כבר שנים אני מתכננת להשתלט על החברה שלך."

משהבין שלא נשקפת לו סכנה ממשית, הרשה לעצמו אריה להיות מבודח:

"את לפחות לא מרעילה אותי, כמו אלי, זו כבר התקדמות!" "אני אפילו לא אכניס אותך לכלא, בתנאי שתדע לפרוש בכבוד. גיל שבעים וחמש הוא בכל זאת גיל מופלג, וכבר עשר שנים שהיית צריך לצאת לפנסיה. אתה יודע מה קרה בעשר השנים האחרונות? רוב הדיקטטורות פסו מהעולם, ברית-המועצות קרסה, ובמקביל, הולך וגווע הקפיטאליזם הטהור בכל העולם הנאור, ורק אצלנו בישראל הוא עדיין משתולל, עם פערים בלתי-נסבלים בין עניי ם ועשירים. אבל גם בישראל תחול התפכחות בקרוב, זה מחויב המציאות, ואנשים כמו יולי וכמוני נסייע לזה לקרות ככל שנוכל. אנשים מהסוג שלך שייכים לעבר. קם דור חדש, עובדה – צודק יותר, יפה-נפש יותר. 'יפה-נפש' בעיני אנשים כמוך זאת מין קללה, אני יודעת, או מטרה ללעג, אבל אם תיקח את התיאוריות המתקדמות ביותר, הן אומרות שצריך לבנות את הכלכלה על-ידי שילוב של כל הכוחות, לא על-ידי מאבקים אינסופיים ותחרות פרועה. אנחנו חיים בדור של ההיי-טק, עם מנכ"לים צעירים בני שלושים שהם כבר מיליונרים, שהרוויחו את כספם ביושר,

ביצירתיות, ולא בניצול, גנבה ורמאות. לכן, ביסודו של דבר אני
אופטימית, וחילופי המשמרות בחברה שלך, הם בעתם והם גם
סמליים. לך, תנפוש, תבלה, ותן לנו לנהל את העניינים!"
אריה נראה זקן ותשוש. פתאום תקפה אותו הרגשת בחילה. כבר
לא נותר בו כוח להיאבק, ובאמת בשביל מה.
הוא אמר לה בליאות:
"עייפת אותי. כנראה שהמאורעות של השבועות האחרונים
באמת נתנו גם בי את אותותיהם. המוות של הדס, הבגידה של אלי
והנקמנות שלך הם קצת יותר מדי בשביל דודך הזקן. יאללה, נסגור
עניין."
נלי חייכה, יצאה מהחדר ואותתה לסימה שחיכתה בחוץ עם
המסמכים הדרושים.

פרק שמונה-עשר

שבועיים חלפו.

נלי נזקקה לכל כושר השכנוע שלה על-מנת ל הביא גם את יולי לשתף פעולה.

הוא תיעב את הרעיון להלל את אריה על ה "מורשת האתית" שהוא משאיר בחברה ולתת לו להתחמק מעונש. כל היושר האינטלקטואלי שלו התקומם כנגד אי-הצדק והצביעות שבפשרה שנלי בישלה.

אך לבסוף הנימוקים המעשיים שלה שמו קץ להיסוסיו. אי-אפשר היה להכריע את אריה בלי להיגרר להתדיינות משפטית של שנים שבה לא היה ל יולי כל סיכוי לנצח בלי משאבים כספיים אינסופיים. גם המחשבה להעשיר סוללה של עורכי-דין לא קסמה לו. לעומת זאת, כפי שהטעימה נלי, הוא יוכל להתפנות לשקם את החברה ולהכתיב סוף סוף את המהלכים בלאריסה, כפי שהוא רוצה ובלי התערבותו של אריה, עם הון אישי של עשרות מיליוני דולר ועם כוח בלתי מוגבל.

הוא יעמוד שוב באור הזרקורים והיא תהיה עזר כנגדו גם בעבודה. זו המתנה המאוחרת שהיא מעניקה לו ליום-ההולדת החמישים, הוסיפה בקריצה.

"הוא שאמרתי, גיחך, "הישמרו מדורון יוני..."

נלי סיפרה את שעה, ו בתסרוקת הקצרה, הייתה בעיני יולי חושנית יותר מתמיד, זוהרת, אישה בשלה שאור פנימי של שחרור קורן מעיניה. היא נראתה מאוד מאושרת, מאוהבת, פחות טהורה אבל הרבה יותר אמיתית.

לילות האהבה שלהם הפכו לסוערים כפי שהוא לא ידע מעולם , והיא הרבתה לקחת את הזמה ללא עכבות כלשהן.

יולי שאהב למצוא אנלוגיות, החליט שהיא כבר לא אותה מלאכית מעט אנמית מן הרנסאנס האיטלקי, אלא אישה סקסית,

בשלה ונועזת, כמו באחת מתמונות העירום של קלימט. האמת העירומה, גיחך, אי אפשר כנראה לחשוף את האמת בלי חשפנות... לעומתה, יולי היה יותר כפוף ורזה, אבל חזרו לו במידה רבה הביטחון העצמי ושלווה-הנפש. ככלות הכול, הוא אהב יותר את נלי בדמותה החדשה, אם גם בסתר לבו התגעגע לישנה והטובה, אהובת נעוריו. נלי ויולי פתחו במבצר שלהם חלונות רחבים אל הנוף, שנכנס בהם אוויר צח אך גם מהול בזיהום הסביבה.

*

כל ההכנות האדמיניסטרטיביות הושלמו, ויולי ונלי ארגנו קבלת-פנים באולם הגדול של החברה, אליה הוזמנו כל חברי מועצת-המנהלים, אורחים ובני משפחה. השניים ניגשו לאורחים ולחצו את ידיהם, קצת יותר מסויגים מתמול-שלשום, ללא החיבוקים החבריים שאפיינו אותם במפגשים הקודמים.

בין המוזמנים בלטו נלו וסוסי קולטרו, יוסי אדרי, יענקל'ה אדמוני, איציק גולדנברג, אהוד אורגד, הוראס בורגיניון ואפילו ליאורה דיאמנט הייתה שם. סימה ובעלה, שהתקבל לעבודה בחברה, התחבקו בחום עם נלי ויולי.

רק יהודה קרייתי בלט בהעדרו. זאת הייתה הנקמה היחידה שיולי הרשה לעצמו.

אריה לבש חליפת שלושה חלקים מהודרת ופסע מחובק עם קוסטה פֶּנְאִיוֹטִיס שהגיע במיוחד מיוון לאירוע החגיגי. יולי לבש חליפה רחבת-שוליים ונלי – שמלה מוזהבת נוצצת עם גלימת קטיפה אדומה.

יולי ביקש שישמיעו כמוסיקת-רקע נעימות מתוך פאוסט של גונו ואורפיאוס בשאול של אופנבאך – בדיחה פרטית שלו. כאשר בקעה פתאום הארץ של עגל הזהב מתוך פאוסט, יולי ונלי גיחכו זה לזה.

אט-אט הופשרה האווירה, והמוזמנים הרעיפו זה על זה נשיקות וחיבוקים.

יולי התבונן במוזמנים וחשב לעצמו:

אותם אנשים כמו במסיבת-ההפתעה התמימה מראשית השנה, אותם חיוכים, אותם חיבוקים, אבל הלב לא אותו הלב. אחרי כשעה, כשכל האורחים הגיעו, ניגש יולי למיקרופון במרכז האולם.

הוא המתין שישתרר שקט ופתח:

"אורחים יקרים, נציגים מכובדים, חבריי הנאמנים. הרשו לי להודות לכם על האמון שנתתם בי כשבחרתם אותי ליו"ר מועצת-המנהלים ולנשיא חברת לאריסה. בהזדמנות חגיגת זו, ברצוני להתחייב בנדר שאדאג אישית שהחברה תנוהל ביושר ובהגינות כלפי כול – כלפי הקהילה, רשויות-המדינה, בעלי-המניות, העובדים, הלקוחות, הספקים, ואפילו התחרות תנוהל בצורה קולגיאלית ואתית. אני מתחייב להצמיד את החברה לעבר אתגרי המאה העשרים ואחת בבטחה, בקדמה ובנאמנות, לרווחת כולנו. אני שמח לבשר לכם שבעקבות ההשתלטות הידידותית שלנו על מולקולה, הצלחנו להשלים בכוחות משותפים את פיתוח התרופה נגד הסרטן, ואנו מצפים שהחברה תפרוץ בגאון אל מרכז הבמה של השוק העולמי ותהפוך במהרה לחברה מובילה גם מחוץ לארצנו."

הוא המשיך בהתרגשות:

"בהזדמנות זו, הרשו לי להעלות את זכרו של ידידנו הדס, שתרים את כל-כולו לפיתוח התרופה המהפכנית, אך מותו בטרם-עת מנע ממנו לראות את הגשמת חלומו. הדס, אני משוכנע שאתה נמצא אִתנו ברגע זה, שמח בשמחתנו, ומאחל לנו שנזכה להמשיך בדרכך המופתית. כן, חבריי הנאמנים, השיירה ממשיכה לצעוד בגאון. לא אכחיש – היא נעצרה פה ושם בשבועות האחרונים בעקבות האירועים הטראגיים והגילויים הטראומטיים. אך, מהיום היא יוצאת מחדש לדרכה, בכוחות מחודשים, ואעשה כל שביכולתי להוביל אותה לחוף-מבטחים."

נשמעו קולות הסכמה בקרב האורחים.

יולי נענע בראשו אל קהל-מאזיניו, והוסיף:

"הרשו לי לקרוא עכשיו, שיעמוד לצדי, את אריה סימון, דודי ורעי." כולם צחקו והוא אמר: "הדוד של אשתי, אבל הרע הטוב ביותר והנאמן ביותר... שלי."

אריה קם וניגש ליולי. הם התחבקו בחיבוק גברי אמיץ, כשבסופו

נתן אריה ליולי שתי נשיקות מצלצלות על לחיו.
 "אריה, ידידי, " המשיך יולי בנאומו, "אתה ניהלת בגאון את
 לאריסה-תרופות עשרות בשנים, ואתה מעביר לי היום את השרביט.
 היית לי מאז ומתמיד מורה-דרך, ואני גאה להמשיך בדרכך, שהביאה
 את החברה להישגים שלא ייאמנו בכל התחומים. זכית עד כה לכל
 אותות ההכרה והתודה האפשריים: חתן פרס-התעשייה, חתן פרס-
 ישראל, דוקטור-כבוד של מיטב האוניברסיטאות בארץ ובעולם. אבל
 רק לאחרונה זכינו ללמוד ממך מה המשמעות של כבוד אמיתי,
 כאשר לקחת על עצמך אחריות מיניסטריאלית על מעשי השחיתות
 של סגנך, והתפטרת מהחברה. אריה היקר, אני מצדיע לך."
 יולי חיבק את אריה ונתן לו טפיחת עידוד על הכתף.
 אריה מלמל:
 "תודה, תודה, אתה באמת חבר נאמן."
 חלק מהנוכחים בקהל לא היו בטוחים איך לעכל את המעמד.
 יולי הגיב בכך שהוא מחא כף אל כף לעברו של אריה. נלי עשתה
 כמותו, והדבר עודד את כולם להצטרף.
 אריה הניד בראשו לכל עבר ואמר:
 "תודה, תודה. תודה לכולכם."
 "אריה היקר, אני חייב להתוודות ששמעתי לאחרונה בכל-זאת
 קולות שונים, חריגים וצורמניים, של אנשי ריב ומדון, שהקנאה
 אוכלת אותם ושלא מסוגלים להאמין שידך לא הייתה במעל. אני
 נותן בזאת את מילת-הכבוד שלי כי זהו שקר גס, עלילה שפלה
 ומרושעת של אנשים קטנים, שלא מוכנים לפרגן לאדם דגול שהקים
 יש מאין, בעשר אצבעותיו, אימפריה עסקית לתפארת! הם לא
 מסוגלים להודות שעדיין קיימים בישראל אנשי-כבוד ברמתך!
 אומרים עליך שהייתה לך אמביציה להגדיל את החברה בכל מחיר
 וגרמת בכך עוולות רבות. אך אני יודע שהכוונות שלך היו תמיד
 טהורות, רצית רק להעשיר את בעלי-המניות, לספק תעסוקה,
 להרחיב את היצוא, לעזור ולו במעט להצעיד את המדינה היקרה
 שלנו לעבר עצמאות ורווחה כלכלית. כלום על זה יכולים להאשים
 אותך? יעידו כל עובדי החברה, האם פעם אחת עשקת מי מהם, האם
 הלנת את שכרו, האם השלכת אותו לעת זקנה? נמצאים אתנו גם
 המתחרים שלך, כלום יש מי מהם שיטען כי התנהגת אליו שלא

בהגינות? תמיד היית ותישאר איש כבוד. ואם יש פה בקהל הזה ולו אדם אחד שחושב אחרת, שיקום כאן ועכשיו, ויאמר את אשר על לבו."

יולי השתתק לרגע, כממתין לתגובה. המולת הסכמה עלתה מקרב הקהל, והיא ליוותה אותו בהמשך דבריו:
 "אריה, מורי ורבי, אני לא בא חס וחלילה להספיד אותך. אני בטוח שעוד נכוננו לך שנים רבות של עשייה, ולמרות שהתפטר ממועצת-המנהלים, ברור לי שאוכל תמיד לסמוך עליך ביעוץ ובהדרכה, על בסיס חברי ולא רשמי. אני יודע שמעולם לא פעלת על-פי שיקולים של בצע-כסף, שהיית ונשארת תמיד אדם צנוע שמקפיד לשמור על אורח-חיים שאינו מנקר עיניים, ותמיד תרמת ביד נדיבה לקהילה. אריה הנדיב, תמיד דאגת לחלק מתנות לחג, סטיפנדריות לצעירים וסיוע לנזקקים. והכול בסתר, הרחק מעין הזרקורים. גם בפרשת ההשתלטות הידידותית על מולקולה, אתה היית הראשון שדאג שלא יעשקו את בעלי-המניות הקטנים שכה יקרים ללבך, וביקשת מבית-המשפט שימנה בורר בלתי תלוי שיפסוק איזה פיצוי מגיע להם. כי אתה תמיד נותן לא רק את כל מה שמגיע, אלא מאה ועשרה אחוזים ממה שמגיע..."

שוב נשמעו מחיאות-כפיים, אותן עודד יולי במרץ.

"ואני עוד חייב לציין את החומה הסינית שהקמת בין ההוצאות הפרטיות שלך לבין עסקי החברה. בימים אלה, כששליחי-ציבור עושקים את הקופה הציבורית כאילו הייתה נחלתם הפרטית, דאגת לממן את כל הוצאותיך הפרטיות ואפילו חלק מהוצאותיך העסקיות מכיסך הפרטי. אריה, אתה מופת לכולנו גם בתור אדם פרטי, בתור איש משפחה מסור, אבא אוהב, דוד תומך, סנדק מפנק לבננו דוד, אזרח נאמן וחבר למופת. כי בישראל של היום, בה הפך מתן השוחד והשלמונים לנורמה, התייצבת כחומה בצורה מול השחיתות, וכמו הפסיונאריה שעצרה בגופה את הפשיסטים, אמרת: No pasaran! הם לא יעברו. כי השם הטוב עדיף עבורך פי אלף מהשמן הטוב. אני יודע שהיית יכול בקלות לעמוד כיום בראש חברת ענק, עם שלוחות בכל רחבי העולם, לו היית מתפתה ללכת בדרכי העולם. אבל העדפת להישאר עם חברה יחסית קטנה, אך טהורה. אתה נוהג לומר, הנה זנב לאריות ואל תהיה ראש לשועלים. היום למדנו, שאריות ושועלים

לא יכולים לשכון יחדיו. אבל עבורי, אריה, אתה לא זנב, כי אם ראש לאריות, הראש של כולנו."

עכשיו היו התשואות של האורחים ברורות וקצובות. אריה ויולי חזרו והתחבקו, ויולי הצמיד שתי נשיקות מצלצלות בלחייו של אריה.

לפתע ניגש יולי אל נלי, הקים אותה והביא אותה לידו. הוא השתחוה קלות לעברה וקרא בטון נרגש: "לבסוף, הרשו לי להביע את תודתי לאשתי הנאמנה והאוהבת נלי, שהולכת לצדי כבר למעלה מעשרים שנה והסכימה עכשיו, לראשונה, ולאחר הפצרות מרובות, לבוא ולסייע לי במטלות הקשות שעוד נכוונו לנו. נלי האהובה, נשאת נאמנה לי, בנאמנות ממש מיתולוגית, ברגעים הקשים ביותר. נתת לי את האומץ להשיט את ספינתנו אל מול משברי-החיים, ולנווט אותה אל חוף-מבטחים. אני היום חוזר הביתה לחברה ממנה צמחתי, שעזבתי אותה לרגע קט, אך רק בשביל לחזור אליה בכוחות מאוששים. אבל אותך מעולם לא עזבתי ולעולם לא אנטוש, כי את סם-החיים שלי, נשמת-אפי, סיבת הקיום שלי. לכם, רבותיי, אני מודה על האמון שנתתם בי היום, אבל נלי אשתי נתנה בי אמון ללא סייג גם כאשר היא נשארה לבדה. נלי האחת והיחידה, הלכת אחריי במדבר, שטת אתי ברפסודה מוצפת מים, חבשת את פצעיי כשלבי בגד בי, עטפת אותי בזרועותייך החמות כדי להגן עליי מפני תלאות-החיים. ואם אני ניצב פה היום מולכם, ואם יש בי הכוח לעקור הרים ולהתמודד מול כל האתגרים, אני חב זאת רק לאדם אחד, אני חב זאת לך, נלי! ויחד אתך, עם אהבתך, עם מסירותך, אני משוכנע שנתגבר על כל הקשיים בדרכנו, כי אין קושי, אין מכשלה, אין אודיסיאה בעולם, שאי-אפשר להתגבר עליה בעזרת האהבה!"

נלי ויולי התחבקו והתנשקו נשיקה ארוכה כשהקהל מוחא-כפיים בקצב.

יולי היה נרגש מאוד מהמעמד, אך פתע נתקף חלחלה כשנדמה היה לו שהוא רואה מאחורי נלי צל ענק של מפיסטופלס, עם גלימתו השחורה המתנופפת ברוח. גם מפיסטו הצטרף למוחאים-כפיים, כשהוא מגלגל את צחוקו השטני.

ברקע נשמע עכשיו שיר השיירה של אריק אינשטיין בקצב

הרבטיקה היווני.

יולי נזכר איך הכול התחיל במסיבת-ההפתעה של נלי כשאריה ואלי רקדו אתם ועם הדס סירטקי עליז.

ומה מתאים יותר כאקורד סיום לאודיסיאה שלנו מאשר רבטיקה מרייר, אמר יולי לעצמו. כולנו בסופו של דבר חלק מאותה שיירה שצועדת מראשית הדורות ועד היום. מה שהיה הוא שיהיה. זו המציאות – כולם צועדים מחובקים ורוקדים בקצב הרבטיקה. והנה הוא רואה בשיירה גם את גיבורי הספרים האהובים עליו, אבל יודע שרק בעולם הבדיון יכול מונטה-קריסטו לצאת למסע-נקם נגד אל השהתנכלו לו. מה לעשות, החיים אינם אלא הנגיב של הרומנים מימי-נעוריו.

ובסוף השיירה – נלי ויולי, ועמם אריה הזקן החביב והדביק המחבק בחום את הדס המקרטע בחן, ואלי במדי-אסיר הנמלט בבהלה מרעיו למאסר המנסים לעגוב עליו.

כמה דם, כמה ייסורים, כמה דרמות עבור בצע-כסף, בתקווה להרוויח ולצבור מיליונים שממילא לא יוכלו ליהנות מהם בעודם בחיים.

כל הסבל היה לריק, חשב יולי, רק דגי-הרקק נותנים את הדין והכרישים ממשיכים לשחות בצורה חופשית במי-המדמנה. האם יזכה הוא, יולי, להיות טוב יותר מחבריו לשיירה? נלי בוודאי תסייע בעדו. היא עכשיו אישה אחרת, טובה ממנו בהרבה מובנים.

הוא הביט בה באהבה, היא השיבה לו מבט אמיץ ומלא רוח, מבינה יותר מכל הנוכחים באולם את מה שבאמת עובר עליו. "ונמשכת שיירה מן המאה שעברה, רחוקים כבר היוצאים..."

ועכשיו עוברים אנחנו לא שקטנו ולא נחנו לא ימשיכו בלעדינו זוהי הרפתקת חיינו."

נלי נצמדה ליולי בחוזקה. הוא הרגיש את חום גופה, את הביטחון שנבע ממנה.

דבר-מה נמס בקרבו.

הכעס, המרירות, התסכול החלו להתפוגג.

האהבה והאמון שרחשו כלפיו כולם נסכו בו את החיזוקים שכה היה זקוק להם.

הוא העדיף לא להתעמק בשאלה אם חבריו הישנים-חדשים מתכוונים באמת למה שהם אומרים.
הוא קיווה שלא יצטרך עוד לעולם להעמיד אותם במבחן.
נלי הקוסמת החזירה אותו למציאות, החיוך שלה ריפא את פצעיו, האהבה שלה נסכה בו חיים חדשים.
יולי הרגיש שיש על מה לשמוח, יש לו שוב אומץ, כוחותיו שבו אליו.

הסיוט נגמר.
הם חזרו לשפיות, והביטו אל העתיד בתקווה.
גם מפיסטופלס נמוג ונעלם בין הצללים, והמפלצות המיתולוגיות שליוו את הזיותיו היו לאנשים רגילים, חבריהם בעבר ובעתיד, עם תכונות אנושיות, לא גרועים מאחרים.
יולי ונלי הביטו אל כל הסובבים אותם בחיוך של הבנה, של סלחנות.

למרות שהם מבינים אותם, הם ינסו להיות טובים מהם.
האודיסיאה שעברו חישלה אותם, והם יצאו טהורים יותר מצריבת האש.
הם לא ישכחו לעולם את ייסוריהם, ועכשיו כשהגיעו לפסגה, הם ישתדלו לא להיות הבריונים של הקרקס.
ומי יודע, אולי הם יזכו להיות החלוצים המודרניים של שנות האלפיים, ויתרמו להפיכת הארץ הזאת למדינה דמוקרטית ואתית, שלא תדאג רק לאליטות ממוצא, מעמד, או שכבת הכנסה מסוימים.

נלי ויולי שילבו את ידיהם והרגישו התעלות והשתחררות כפי שלא חוו מעולם, כי הם הבינו סוף סוף מה התכלית של הרפתקת חייהם !

אתיקה בעסקים בישראל – החלום ושברו

מאת יעקב קורי

במשך חמש השנים האחרונות הידרדרה ישראל במדד העולמי של המלחמה בשחיתות, מהמקום הארבעה-עשר למקום העשרים ושניים. מדד זה, המפורסם על-ידי Transparency International – ארגון האתיקה הגדול בעולם, מדרג את מדינות סקנדינביה כמדינות הפחות מושחתות בעולם ואת אחדות ממדינות ברה"מ לשעבר ואפריקה כמדינות המושחתות ביותר. האם ישראל, שהגיעה לאחרונה לשיאים מפוקפקים של חוסר השוויון בהכנסות הגדול ביותר במדינות המערב, נמצאת בדרכה אל התחתית של ההגינות העסקית ואנו דומים יותר ויותר לרוסיה וניגריה במקום להידמות לשוודיה, ניו זילנד ודנמרק? התופעה המדאיגה ביותר היא ללא-ספק האדישות של עולם העסקים בישראל למצב הירוד של האתיקה בעסקים, ההשלמה עם השחיתות, והצטרפותם של רבים וטובים מאתנו לב כחנליה של פריקת כל עול אתי על-מנת לשרוד. תופעות כמו פיגורים מכוונים בתשלום לספקים, פגיעה בזכויות העובדים, הונאה של בעלי-מניות מיעוט, התחמקות מתשלום מסים ומהחזר מענקים ממשלתיים ופגיעה באיכות-הסביבה – מקבלות לגיטימציה תחת המסווה של הצדקה כלכלית, כורח-המציאות, הישרדות בשוק התחרותי, תכנון מס "כחוק", דאגה דמוקרטית לבעלי גרעין השליטה, מתן אפשרות לכוחות השוק לפעול, מכסימליזציה של הרווח וכדומה.

מדינת ישראל עברה מאז הקמתה מהפך , וממדינה עם ריכוזיות בולשביקית בידי הממשלה וההסתדרות , הפכה למדינה שכלכלתה נשלטת על-ידי עשר עד עשרים משפחות, כמו במיטב רפובליקות הבנות. התמוטטות המניות הבנקאיות שהסבה למדינה הפסדים של מילי ארדי דולרים אין בה עניין ציבורי , וכשכבר מובאים סוף סוף הבנקאים לדיון, הם אינם יושבים אפילו יום אחד בבית-הסוהר הודות להגנתם של מיטב עורכי-הדין והיצמדות המערכת המשפטית לטיעונים לגליסטים יבשים ולא לעקרונות הצדק והאתיקה. בעלי-מניות שסבלו מהונאה אתית בפרהסיה , אינם זוכים על-פי רוב בתביעותיהם הייצוגיות, כשהם בכלל מעיזים לתקוף את שועי-המשק העושים בחברות הציבוריות כבשלהם בזכות גרעין שליטה של עשרים או שלושים אחוזים.

מדינת ישראל תופסת גם שיאים בזיהום הסביבה, בפער חברתי שברוב המקרים הוא גם פער עדתי, באלימות, ברציחות ובגנבות. כשפורצים לבתיהם של אילי-הון, גונבים את מכוניותיהם וילדיהם נפגעים מהזיהום באוויר ובנחלי ישראל, הם מתלוננים על פריקת העול במדינה, אך אינם חושבים ולו לרגע שזו תוצאה ישירה של הזרמת השפכים של חברותיהם לאוויר, לקרקע ולים, לתכנון המס "הלגיטימי" שלהם המאפשר להם להתחמק מתשלום מסים , ולהונאת המשקיעים הקטנים בבורסה. כל עוד הם לא יגיעו למסקנה ש"כולם היו בני י", ולא יתנהגו בצורה אתית , יחזור העוול שהם עושים לאחרים אליהם , כי בשוק שבו כל דאלים גבר , כולנו בסופו של דבר נפגעים ואנו חוזרים לתוהו ובוהו. מצב עניינים זה צריך להביא את הציבור האחראי בישראל לדבוק בפתרון האתי לבעיותינו כדרך היחידה היכולה להוציא אותנו מהחושך אל האור ולהביא אותנו לחיק המדינות המתוקנות. מתי המספר שבינינו המקוונים על המצב במסיבות ליל-שבת לא יצליחו לשרש את התופעות הקשות, כי החברה אינה מוקיעה את אנשי-העסקים המושחתים והלא-אתיים, אלא מעריצה אותם ורואה בהם מודל לחיקוי! אילי-הון, שהונו בעלי-מניות מיעוט פעם אחר פעם בחברות שמניותיהן עלו במאות אחוזים והידרדרו אחר-כך כמעט לאפס, אינם מפסידים לעולם , כי יש להם

מידע-פנים אותו הם מנצלים בצורה צינית למכירת מניותיהם לפני ההידרדרות, בעוד הפריירים המתחלפים חדשים לבקרים קונים את מניותיהם בשיא ונאלצים למכור אותן בשפל תוך הפסד כל השקעתם.

המערכת המשפטית אינה מסוגלת להתמודד עם החברות הגדולות ואילי-ההון, השוכרים את עורכי-הדין הממולחים ביותר להגנתם, והם כמעט תמיד יוצאים זכאים במקרים הנדירים בהם הם מובאים לדין. הרשות לניירות -הערך, מועצות-המנהלים, הדירקטורים החיצוניים, רואי-החשבון, האנליסטים והחתמים אינם מצליחים על -פי רוב להגן על בעלי-מניות המיעוט מפני הונאה אתית, כי לא ברור כלל על האינטרסים של מי עליהם להגן. למנהלי החברות אין כל ספק במי עליהם לתמוך – הם מְגַנְּנִים בראש וראשונה על בעלי גרעין השליטה בחברה, הממנים אותם ומתגמלים אותם. כשיש התנגשות בין האינטרסים של בעלי השליטה לשאר הגורמים הקשורים בחברה – הלקוחות, העובדים, בעלי-מניות האחרים, הספקים, הנושים, הקהילה והמדינה – הנאמנות שלהם תהיה בדרך כלל לצד שמתגמל וממנה אותם.

אך לא הכול חסר -תקווה. יש ברשותם של הצדדים "החלשים" כלים אפקטיביים להילחם על זכויותיהם. החלשים במרכאות, כי הם מהווים למעשה את רוב בעלי-המניות שברצותם יכולים להפסיק להשקיע בחברות, הם הלקוחות הקונים את מוצרי החברות היכולים לעבור לתחרות, והם מרכיבים את הקהילה והמדינה היכולות לכפות את רצונן בדרכים חוקיות, אתיות וחברתיות. כלי ראשון במעלה הוא האינטרנט המהווה גרסה מודרנית של האגורה היוונית, בו כל אחד יכול להביע את דעותיו באתרי שיחות של גורמים הקשורים לכל חברה ציבורית. בישראל אין האתרים האלה נפוצים, אך בארצות-הברית הם מהווים מקור ראשון במעלה למידע בלתי אמצעי על החברות, להזהרת בעלי-מניות על הונאות וגם לפעמים – להשמצות שלוחות -רסן. הכותבים מסתתרים במעטה של אנונימיות, וכך יכולים לחשוף שחיתויות ולהפוך את החברות לשקופות במידה רבה.

אין כשקיפות וכאור החזק על-מנת להגן על האינטרסים

של החלשים ולמנוע ניצול בלתי אחראי של הכוח של בעלי השליטה.

כלי לא פחות אפקטיבי הוא הארגונים המיליטנטיים של לקוחות, בעלי-המניות והקהילה.

בארצות-הברית הייתה עד כה הצלחה רבה לארגונים אלה בהגנה על זכויות הגורמים הקשורים לחברה, אך בישראל הצלחתם מוגבלת בלבד, ולא קיים כל ארגון שמגן על בעלי-מניות מיעוט כמו בארה"ב ובצרפת, למשל.

הכלי החשוב ביותר של בעלי-מניות המיעוט הוא ללא ספק הנשק האולטימטיבי של הפסקת ההשקעה במניות של חברות לא אתיות. כלי זה יכול אמנם למוטט את הבורסה, אם יהיו הרבה חברות לא אתיות ומספר רב של בעלי-מניות עם מודעות לזכויותיהם, אך מכיוון שבטווח הארוך כמעט תמיד בעלי-מניות המיעוט מפסידים בהשקעותיהם בחברות לא אתיות, הם לא ייפגעו מנפילת הבורסה. יש להם תמיד האופציה להשקיע בחברות אתיות או בתכניות -חיסכון. אם קשה להם להחליט מי חברה אתית ומי לא, הם יכולים להשקיע בקרנות אתיות המשקיעות אך ורק בחברות אתיות בהתאם לקריטריונים קפדניים.

הקרנות האתיות מהוות היום 13% מכל ההשקעות בניהול מקצועי בארה"ב עם השקעות של למעלה מאלפיים מיליארד דולר ב-175 קרנות בארה"ב, ושל מיליארדי יורו באירופה.

בישראל אין ולו אף קרן אתית אחת, וכל המאמצים להקים קרן מעין זאת העלו חרס.

הקרנות האתיות משקיעות בחברות על -פי קריטריונים אתיים, סביבתיים, חברתיים, פוליטיים ומוסריים. קרנות אלה אינן משקיעות על -פי רוב בחברות המוכרות אלכוהול, נשק, פורנוגרפיה, טבק, אנרגיה גרעינית, חומרי -הדברה וכדומה, או בחברות העוסקות בהימורים, שיווק חסר -אחריות, פרסומת פוגעת, או בחברות ה תומכות במשטרים מדכאים, בפעילות נגד ארגוני עובדים, בניצול העולם השלישי, בזיהום הסביבה וכדומה. חברות אתיות עוסקות בפעילות למען הקהילה, מייצרות מוצרים באיכות ובטיחות נאותה, שומרות על איכות -הסביבה גם אם אין חוקים מחייבים בנושא, נותנות יחס הוגן לספקים ולנושים

ומשלמות להם במועד, נוקטות במדיניות נאורה לעובדים עם שוויון הזדמנויות, בלי אפליה, ניצול ילדים, וקיפוח זכויות סוציאליות, שומרות על זכויות כל בעלי המניות וכדומה.

על-מנת לעסוק באתיקה בעסקים בישראל בצורה אפקטיבית, צריך להיות משוגע לדבר שאינו נרתע מכל הקשיים, מהיחס המתנכר של הסביבה, מהחשדנות של אנשי-העסקים ומהפגיעה בפרנסה המתלווה לעיסוק כה בעייתי. רוב העוסקים במלאכה הם אנשי אקדמיה ויש מעט מאוד אנשי-עסקים המוכנים לתרום מזמנם ומרצם להתעסקות כל-כך לא פופולרית.

מחבר הרומן החליט להתמסר לנושא כשנוכח לדעת שקיימת סכנה קיומית לישראל אם ההידרדרות המוסרית והאתית תמשיך בתאוצה הולכת וגוברת. הוא חווה במו עיניו התנהגות לא אתית כלפיו וכלפי רבים מעמיתיו, והחליט לכתוב על האתיקה בעסקים תזה ואחר-כך ספר מחקר, תוך התמקדות על נושא האתיקה לבעלי-מניות מיעוט. ספר זה מחקר של המחבר הנושא את השם – BUSINESS ETHICS – THE ETHICAL REVOLUTION OF MINORITY SHAREHOLDERS – "אתיקה בעסקים – המהפכה האתית של בעלי-מניות מיעוט", יצא לאור במרס 2001 בארצות-הברית בשפה האנגלית. הספר סוקר בהרחבה את כל הנושאים שהועלו לעיל, אך עיקרו מחקר אמפירי שנערך על מספר חברות באירופה, ארה"ב וישראל.

ארבעה אירועים מתארים בצורה יסודית ומעמיקה כיצד בעלי-מניות מיעוט בארצות אלה היו קרובן להתנהגות לא אתית שגרמה להם להפסיד כמעט את כל השקעתם. רוב החברות שנסקרו הן בתחום ההיי-טק, בכלכלה החדשה, בחזית הטכנולוגיה, כך שהן בהחלט מייצגות תופעות מודרניות. הספר מנסה למצוא את החוקיות בהתנהגות של חברות לא אתיות לבעלי-מניות מיעוט וקובע שלושים ושישה חוקים המבוססים על מחקר תיאורטי ואמפירי מעמיק. למרות מאות הספרים והמאמרים המקצועיים שהיוו את הרקע התיאורטי לכתיבת הספר, לא נמצאו אפילו ספר או תזה אחת בנושא האתיקה כלפי בעלי-מניות מיעוט. הדבר מדהים במיוחד לנוכח העובדה שכיום כמעט כולנו

בעלי-מניות מיעוט, הן בהשקעות ישירות והן בהשקעות באמצעות קרנות -הפנסיה. לכן מהווה הספר פריצת -דרך בתחום שלא נסקר עד כה, מה עוד שהוא משלב בתוכו בצד האסמכתאות האקדמיות, מובאות מהספרות היפה, ממחזות ומהתנ"ך. החלק האמפירי ערוך בקפדנות אקדמית המבוססת על אלפי מסמכים שנקראו על-מנת לנתח את האירועים.

המחקר הוא אינדוקטיבי וקואליטיבי ומתאר למח ואיך מתנהגות חברות בצורה לא אתית ולא כמה חברות אינן אתיות, כי אם נמתין עד אשר יהיו לנו הוכחות חד משמעיות המתייחסות לכל או לרוב המקרים על-מנת לפתח תיאוריות ולהציע דרכים אופרטיביות לשיפור המצב , אי-אפשר יהיה לשנות דבר. די אם נטען כי התופעה קיימת, הולכת ומתרחבת, כפי שמוכח ממחקרים על תופעות שחיתות ופגיעה באתיקה, מריבוי התביעות הייצוגיות ומהשערוריות הבורסאיות המסוקרות בעיתונות, על-מנת להצדיק קיום מחקר אמפירי במתודולוגיה המגובה על-ידי רבים מהוגי הדיעות המודרניים.

האירוע הראשון הוא של חברה צרפתית שבעלי-מניותיה מפסידים את כל השקעתם כשהיא נמכרת לחברה בריטית/אמריקאית. בעלי-מניות המיעוט פונים לעזרתו של ארגון קטן בשם "אדם" המגן על האינטרסים שלהם. אך הארגון מורכב למעשה רק מאישה אחת המשוגעת לנושא, ממומן מתרומות מזעריות , ולא מצליח להתמודד נגד החברות הגדולות ועורכי -דין. עיקר המאבק בחברה הצרפתית מנוהל באמצעות תביעה משפטית על עושק המיעוט ומאבק באמצעות העיתונות הכלכלית הצרפתית, שבדרך כלל אוהדת את המקופחים. בית-המשפט הצרפתי מוצא את התביעה כחסרת בסיס, מאשים את התובעים ברצון ל ממש רווחים ספקולטיביים וקונס אותם בסכום גבוה לפיצוי החברה שנפגעה מהתביעה.

בעלי-המניות מערערים, הקנסות מבוטלים, אך הם אינם מצליחים להשיב את כספם באמצעות המערכת המשפטית ואף לא בסיוע העיתונות האוהדת. אחרי מספר שנים נרכשת החברה מחדש על-ידי חלק

מבעלי גרעין השליטה המקוריים במחיר הנמוך משמעותית מהסכום שהשקיעה החברה הבריטית/אמריקאית בחברה עם רכישתה, למרות שהחברה עברה מהפסדי עתק לרווחיות גבוהה.

התפתחות זו מעלה ספקות קשים לגבי המהלכים שהביאו לנישולם של בעלי-מניות המיעוט, אך אין אף גורם היכול לבדוק את ההתנהגות האתית של בעלי-מניות השליטה המקוריים בחברה ושל הרוכשים בשני הסבבים של הרכישה.

האירוע השני הוא של חברה אמריקאית/ישראלית ומוצג מנקודת מבטו של המשקיע הבודד, העובר חוויות קפקאיות בניסיונותיו להגן על זכויותיו ולקבל את כספו חזרה. מחיר מניות החברה מידרדר בכתשעים אחוזים תוך כמה חודשים, למרות שהחברה מקטינה את הפסדיה ועומדת בפני סיום הפיתוח ותחילת המכירות של מוצר מהפכני. בעלי גרעין השליטה והנהלת החברה טוענים שהם מחפשים משקיעים לחברה, אך משום -מה, אף אחד לא מוכן להשקיע בה, כך שבסופו של דבר היא נמכרת בנזיד-עדשים לחברה-אחרת. יושב-ראש מועצת-המנהלים של החברה הוא גם יו"ר החברה-האם ויו"ר החברה -האחות, והוא זה שניהל את המגעים עם המשקיעים הפוטנציאליים ומוסר את ההחלטה על סבירות מחיר התמורה לשיקול דעתם של שני דירקטורים חיצוניים, שאחד מהם הוא מנכ"ל החברה הממונה ומתוגמל על-ידי בעלי השליטה. המשקיע הבודד יוצא לבדו לאודיסיאה חסרת סיכוי ופניותיו לבעלי-המניות האחרים, לרשויות לניירות-ערך, לרואי-החשבון, לעיתונות ולגורמים אחרים האמורים לדעתו להגן על האינטרסים של בעלי-מניות המיעוט מושבות ריקם. כל אותה העת, אותו "משקיע בודד" נהנה מגיבוי ללא-סייג של אשתו המסורה ושל ילדיו, אך מקבל תדמית בקרב חלק מקהיליית העסקים של "מתריע", תוך גרימת נזק לעסקיו ולקשריו העסקיים.

האירוע השלישי הוא של חברת היי-טק ישראלית וחברת-האם שלה. מכירת מרבית פעילויות חברת -הבת וחברת-האם לחברות זרות, ומכירת מניות השליטה של

חברת-האם לחברת נדל"ן, גרמו להפסדים של מאות מיליוני דולרים לבעלי-מניות המיעוט של שתי החברות ולרווחים גבוהים ביותר לבעלי השליטה בחברות. זהו אירוע המשך לאירוע הקודם, כי בעלי השליטה בכל החברות הם אותם בעלים, ואחרי שהם הצליחו בהשתלטות על החברה האמריקאית/ישראלית מבלי לעורר הדים שליליים, הם היו כנראה משוכנעים שהם יוכלו להעלות את הרף לסכומים גבוהים פי כמה.

אך הפעם יצאו לעימות נגדם מנכ"ל חברת -הבת וחלק מבעלי-המניות של חברת -הבת וחברת-האם, שטענו שבוצעו מהלכים לא חוקיים ולא אתיים, והם תבעו בתביעות ייצוגיות את החברות, מנהליהן ובעלי השליטה שלהן. התובעים הצליחו לגייס לעזרתם עיתונות, שהייתה די אוהדת בחלק מהמקרים, ואפילו אחת מהרשויות הממשלתיות יצאה בפרהסיה כנגד המהלך. אולם מה שהתחיל בקול תרועה רמה, נגמר במרבית המקרים בקול דממה דקה, אם כי לראשונה הובאה בהיקף כה רחב לתודעת הציבור התנהגות לא אתית של חברות מהמובילות במשק הישראלי, והנהלת החברות אף הוחלפה, כנראה בעקבות הביקורת הציבורית.

המקרה המקורי ביותר הוא ללא ספק המקרה של החברה האמריקאית שמסוקר כולו על -פי מידע מאתר החברה הנסקרת ומהשיחות באינטרנט של בעלי-מניותיה. זהו ללא ספק אירוע חדשני המבליט את החשיבות של האינטרנט לשקיפות של החברות, ממחיש את החלק המרכזי של המתריעים לחשיפת התנהגות לא אתית ונותן לבעלי-מניות המיעוט הזדמנות פז לעלות בעוד מועד על התנהגות כזאת ולמכור את מניותיהם בזמן. החברה האמריקאית נהגה לקנות חברות מדי -שנה ולהפחית את כל עלות הרכישה ואף מעבר לכך, מבלי שייפגע שווייה, כי היו אלה הפסדים חד -פעמיים ולא שוטפים. אחד מבעלי-המניות של החברה מתריע בעוד מועד שהחברה משתמשת בשיטה זו ו על-מנת "לכבס" את הפסדיה השוטפים בהפסדים החד -פעמיים, ומנבא שההפסדים השוטפים כה כבדים, שבקרב תדווה החברה על הפסדים

שוטפים ניכרים, דבר שיביא להתמוטטות מחיר המניה. אזהרה זו באה על רקע העובדה ששווי המניה קפץ פי עשרה בתקופה קצרה בעקבות הרווחים השוטפים הגבוהים והגידול המטאורי בפעילות החברה בכל רבעון. החברה אף עשתה הנפקה בשווי הגבוה, שבה נמכרו חלק גדול ממניות בעלי השליטה לציבור הרחב במחירי שיא עם רווחים גבוהים לבעלי השליטה שהם גם מנהלי החברה. ואכן, נבואות הקסנדרה מתאמתות, המניה צונחת בכתשעים אחוז ובעלי-המניות מפסידים כמעט את כל השקעתם. המתריע שסבל קודם לכן מאין -ספור השמצות הופך לגיבור היום, ובעלי-המניות המתוסכלים מוקירים אותו. אך חלקם לא למד את הלקח, הם מצדיקים את התנהגות ההנהלה ובעלי-מניות השליטה, ומוכנים לתת הזדמנות חוזרת לחברה. לגבי מרבית בעלי-המניות זה כבר לא יעזור, כי כשישים אחוז ממניות החברה נמכרו ביום אחד בעקבות ההתמוטטות של המניה ודרישת הבנקים לסגור את קווי האשראי, כי הבטחות לא התאימו יותר לגובה הלוואות שלקחו לרכישת המניות. האינטרנט חושף את טבע האדם במלוא כיעורו וגדלותו. אנו מתוודעים להתקפות אנטישמיות שלוחות -רסן כנגד בעלי השליטה והמנהלים של החברה שהם ממוצא ישראלי, למקרים מעוררי רחמים של אנשים שאיבדו את כל רכושם בהתמוטטות ולאומץ בלתי רגיל של המתריעים בשער שחושפים את התנהגות החברה למרות כל ההשמצות והאיומים.

ספר המחקר "אתיקה בעסקים – המהפכה האתית של בעלי מניות מיעוט" המסוקר לעיל ראה אור בארצות-הברית באחד מבתי -ההוצאה היוקרתיים והגדולים בעולם KLUWER ACADEMIC PUBLISHERS. המסקנה של הספר היא, שעל בעלי-מניות המיעוט להיות מודעים לכוחם, להתארגן בצורה נכונה ואקטיביסטית ולהיות מונהגים על-ידי אנשי-עסקים אתיים שיאפשרו להם לעמוד על זכויותיהם תוך התמודדות עם בעלי-מניות השליטה ש לעולם לא יוותרו על הפריבילגיות שלהם ללא מאבק עיקש.

מחבר הספר כתב כבר ספר מחקר שני שטרם פורסם

בשם ACTIVIST BUSINESS ETHICS.

בעוד שספרו הראשון מתמקד באתיקה כלפני בעלי-

מניות מיעוט, ספרו השני מרחיב אל ההיבטים הכלליים

יותר של אתיקה בעסקים ושם את הדגש על הגישה

האקטיביסטית בתחום זה. ספר זה קובע, כי העיקרון

המנחה את ההתנהגות האתית הוא: "אל תעשה לאחר את

אשר לא היית רוצה שיעשה לך".

אך איך אפשר לשכנע או לאלץ את עולם -העסקים

להתנהג בצורה אתית?

על-מנת לענות על ה שאלה הזאת, סוקר הספר את

התפתחות האתיקה האקטיביסטית בעולם -העסקים,

בדמוקרטיות, בנצרות, ביהדות, באסלאם, בבודהיזם,

בפילוסופיה ובפסיכולוגיה.

הספר בוחן היבטים בינלאומיים, מנתח את החשיבות

של ההאנשה של הגורמים השונים הקשורים בחברה, כמו

בעלי-מניות וחברים בקהילה, היכולה להמחיש לפוגעים על-

ידי היכרות אישית את תוצאות פגיעתם, ומדגיש את הצורך

הקיומי של התנהגות אתית של המנהלים בחברות.

הספר מציג את תרופות -השווא להגנה על האינטרסים

של הגורמים הקשורים לחברה ומציע דרכים חדשות לשמור

על אינטרסים אלה, ובמיוחד מועצה מפקחת שתפעל לצד

מועצת-המנהלים ותהיה בה נציגות מועדפת לבעלי-המניות

שאינם בעלי השליטה ואולי גם לגורמים קשורים אחרים,

ומכון האתיקה הלאומי שיחשוף התנהגות לא אתית של

חברות ויטפח את החברות האתיות.

אך אין די בספרי מחקר אקדמיים לקידום האתיקה

בעסקים בישראל ובעולם. ספרים אלה, מעניינים ככל שיהיו

עם מובאות מספרות יפה ו ממחזות, יוכלו להגיע לתפוצה

מצומצמת בהיקפה, בעיקר לאנשי אקדמיה וחברי ארגונים

אתיים. במקרה הטוב יעיינו בהם וילמדו אותם גם

סטודנטים למנהל -עסקים, מנהלי ועובדי חברות עסקיות

ובעלי-מניות מיעוט. הם גם א ינם יכולים לחשוף את העולם

הרגשי של הגורמים האתיים והלא אתיים בחברות, בני

משפחותיהם, חבריהם הקרובים, שותפיהם העסקיים וחברי

הקהילה שלהם. שום ספר מחקר אינו יכול לתאר את אשר מתרחש מאחורי הקלעים ובחדרי חדרים, את המזימות הנרקמות על-ידי בעלי השררה נגד הגורמים החלשים על-מנת לגזול את כספם, לאיים עליהם ולהתנכל להם.

רק רומן, הצגה או סרט יכולים להגיע לקהל הרחב. כולנו זוכרים את הרושם שהשאיר בנו הסרט "וול סטריט", ספרים כ"הכסף" של אמיל זולה והצגות אקטואליות על שחיתות בעולם העסקים. אך על-מנת לכתוב רומן, מחזה או תסריט סוחפים נדרשת השראה, מוטיבציה וכושר -כתיבה. המוזה יכולה לרדת אליך ממרומי האולימפוס ימים ספורים אחרי שסיימת לקרוא את האודיסיאה. הדם היווני שירשת מסבך, שנולד וגדל בלאריסה למרגלות האולימפוס, צריך להביא אותך לכתיבת ספר המתאר אודיסיאה מודרנית של איש-עסקים ואשתו היוצאים להילחם לבדם כנגד כוחות עדיפים מהם בהרבה. את המוטיבציה אתה עשוי לקבל מרצון בלתי ניתן לריסון לעבור באמצעות הרומן קתרזיס שיגאל אותך מהתסכולים על אי-יכולתך להתמודד מול כל המערכת, למרות האודיסיאה שעברת.

חייבת להיות לך נחישות של ברזל לנצח בכל-זאת את המערכה, אם לא נגד האשמים אז לפחות נגד השיטה, להזהיר את כל הבאים לאוהל הקרקס של עולם-העסקים מפני הבריון הנותן להם סטירה אדירה בפנים. למרות שאף אחד לא הזהיר אותך, אתה תזהיר את האחרים ובכלים שלך, כלים אתיים, מחקרים אקדמיים שתוכל להרצות עליהם בפני המעטים שיהפכו לרבים, רומן בעברית שי חפש לו קהל-קוראים, ואולי בעתיד יתורגם לשפות אחרות ויועלה כהצגה או כסרט בפני רבים בארץ ובעולם.

זהו הסוס הטרויאני שלך, שבו אתה מקווה להכריע את האויב, את טרויה, סדום או חברות ומנהלים לא אתיים, שחושבים שהם בלתי מנוצחים בזכות ההון, הקשרים והגב הפוליטי שלהם. לשם כך עליך לחבור לגורמים אחרים בעלי רגישות חברתית עמוקה, המודעים לפער החברתי והעדתי ההולך ומעמיק, שהוא פועל יוצא מהשחיתות בעולם העסקים ומהפגיעה בזכויות הגורמים ה"חלשים" בחברה שבארגון נכון יכולים להיות הגורמים החזקים – העובדים, הצרכנים, המשקיעים הקטנים והקהילה. גורמים אלה, שהם רוב האוכלוסייה, מקבלים כיום חלק קטן והולך מהעוגה הלאומית הנזללת ברובה, לעיתים

תכופות בדרכים לא אתיות, על-ידי האליטות הכלכליות השליטות שהן מיעוט מבוטל בעם. ואם בעקבות ספרי המחקר, ההרצאות, המאמרים, הרומן, ההצגה או הסרט, תיפול ולו רק אבן אחת מהמבצר של טרויה בעוד שנה, תצטרף אבן זו לאבנים האחרות שהתחילו לקעקע במבצר השחיתות סופרים, אנשי אקדמיה, מחזאים, משוררים, אנשי קולנוע, ואולי גם כמה אנשי-עסקים ופוליטיקאים. וכך מאבן לאבן ומשנה לשנה, יוכרע בסופו של דבר המבצר ותוכרע המערכה ואפשר יהיה סוף סוף להגשים את החלוציות של שנות האלפיים בהקמת רפובליקה חדשה, דמוקרטית, של העם, עם שוויון עדתי, חברתי ומיני, שוויון הזדמנויות, חלוקה צודקת של המשאבים הלאומיים וצמצום הפערים המבעיתים בין המשפחות השליטות לבעלי הכנסות המינימום.

יוליסס המודרני ואֶחיו עברו את האודיסיאה שלהם לפני הגיעם לטרויה, מהמעברה ושכונות הפועלים, מקצות ערב , מרוסיה ורומניה, הם הצליחו להגיע לעמדות -כוח למרות כל הקשיים והמכשלות. המצור החל, מתי -מספר צרים על העיר, אך באמצעות הפעילות החלוצית והאמיצה שלהם יצטרפו עוד ועוד בשנים הקרובות למאבק עד אשר יכריע הסוס הטרויאני של האתיקה, התרבות והרוח את המטריאליזם הציני, ההתנשאות והצביעות של הטרויאנים המודרניים.

טרויה הוכרעה בעשר שנים, אנו מקווים שתוך פרק זמן דומה נוכל לחיות במדינה בלי זיהום אתי וסביבתי, בלי שחיתות ובלי הונאות בורסאיות, נוכל לחזור לחיק המדינות המתוקנות, ל יטול דוגמה מהסקנדינבים ולא מניגריה ולהחזיר את הבגנות משיטת המשטר לסל הפרות.